

Benvingut a casa!

La catedral va acollir la presa de possessió de Mons. Lluís Martínez Sistach com a primer arquebisbe metropolità de Barcelona

Els aplaudiments van sorgir espontanis el matí del diumenge 18 de juliol a la catedral de Barcelona mentre en el cor de tots els presents resonaven unes paraules: «Benvingut a casa!» Mons. Lluís Martínez Sistach, després d'una llarga etapa com a bisbe de Tortosa i arquebisbe metropolità de Tarragona, tornava a l'Església diocesana que el va veure néixer i ho feia en qualitat de primer arquebisbe metropolità. I va ser una referència als seus orígens el que també va voler destacar el cardenal Ricard M. Carles en donar la benvinguda al seu successor: «Avui aquest arquebisbat en què va néixer, en què va rebre una formació cristiana, aquest arquebisbat en què fou prever i bisbe auxiliar, en què treballà en l'ensenyament i en l'apostolat dels laics i en la pastoral dels infants i joves, el rep com a nou pastor diocesà.»

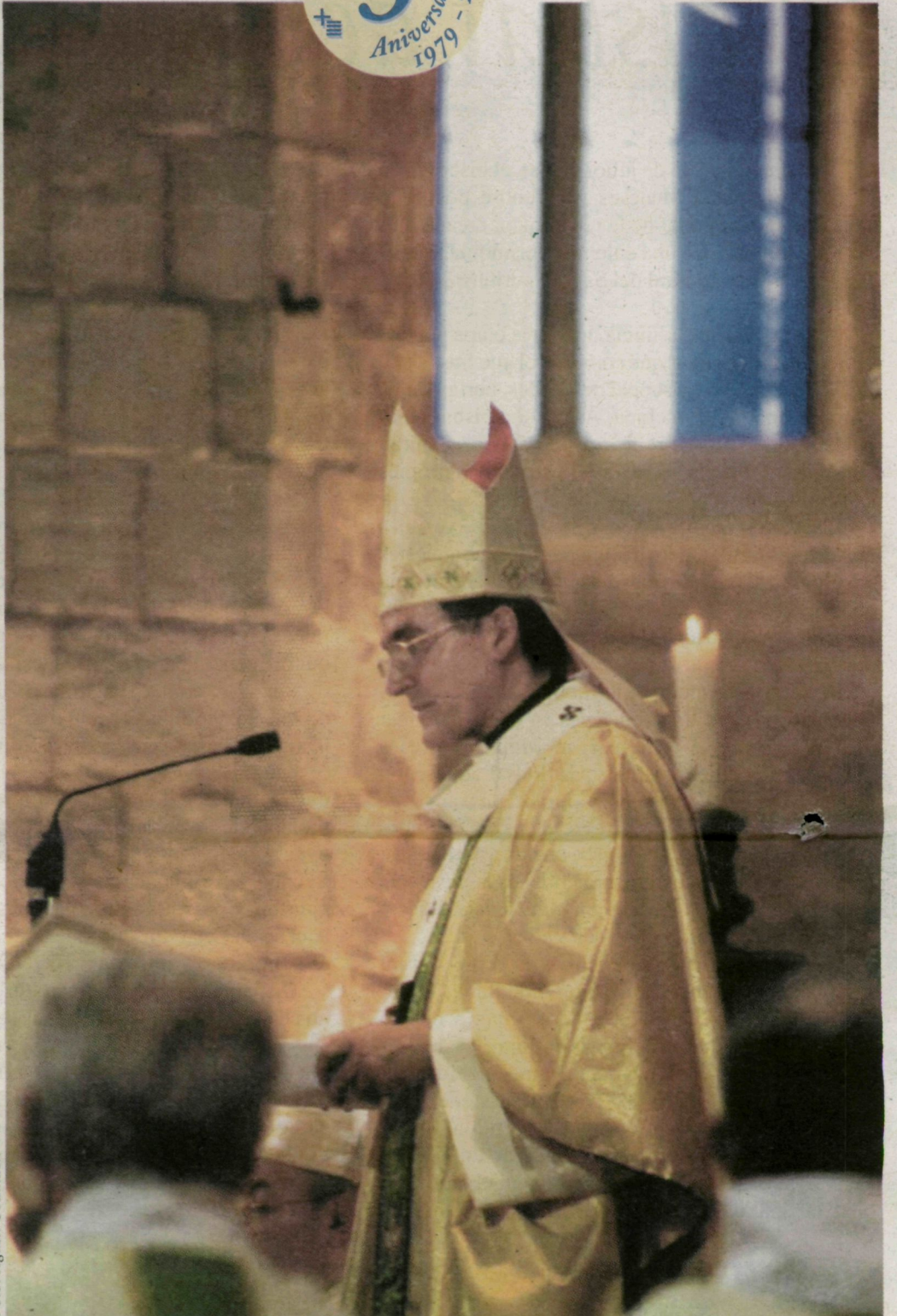
La primera Eucaristia com a nou

arquebisbe de Barcelona va tenir lloc la tarda del mateix 18 de juliol a l'emblemàtica basílica de Santa Maria del Mar i davant de més de 3.000 fidels. També va ser el moment triat perquè el nunci de Sa Santedat a l'Estat espanyol, Mons. Manuel Monteiro de Castro, li lliurés el pal·li que el distingeix com a arquebisbe metropolità i que és símbol d'unitat i senyal de comunió amb el bisbe de Roma.

«Participació» i «unitat» van ser les paraules més sentides de boca de Mons. Lluís Martínez Sistach en la seva primera homilia com a arquebisbe de Barcelona. Així, va dir, d'una banda, que serà amb la participació de tots els diocesans i de totes les institucions eclesials que desitja exercir el ministeri episcopal; i de l'altra, que només des de la unitat «podem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les profundes esperances del món».

Pàg. 3, 4, 5 i 6

Foto: Agustí Codinach

El vicari general de Tarragona és escollit administrador diocesà

L'endemà mateix que Mons. Lluís Martínez Sistach prengué possessió com a nou arquebisbe de Barcelona, el Col·legi de Consultors de Tarragona va escollir Mn. Miquel Barbarà Anglès com a administrador diocesà.

La responsabilitat de Mn. Barbarà, vicari general des del

1997, s'allargarà fins al 19 de setembre vinent, quan és previst que el Dr. Jaume Pujol rebi l'ordenació episcopal i prengui possessió com a nou arquebisbe de Tarragona.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 9 Els bisbes demanen defensar el «veritable matrimoni»

Pàg. 18 L'Iscreb virtual vol incorporar alumnes de fora de Catalunya

Pàg. 219 Un jove manacorí rep el ministeri diaconal

Pàg. 23 Girona: creada la Fundació Mare de Déu del Mont

Pàg. 30 A punt d'estrenar-se la darrera pel·lícula sobre santa Teresina

Per què sóc així?

Experiència de discapacitat viscuda al si de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter)

Pàg. 20 i 21

Editorial

El bisbat de Terrassa

El diumenge 25 de juliol passat, el bisbe Josep Àngel Saiz Meneses va prendre possessió com nou prelat de la recentment creada diòcesi de Terrassa, en una solemne cerimònia que va tenir lloc a la ja catedral del Sant Esperit, fins fa poc basílica.

Amb aquest acte s'inicia una nova etapa per a la comunitat de cristians que comprèn el que fins fa poc era la demarcació episcopal del Vallès, pertanyent a l'arquebisbat de Barcelona. Ara ja són bisbat independent amb bisbe propi i, a poc a poc, s'aniran configurant tots els serveis i les estructures pròpies d'una diòcesi.

Els canvis sempre són difícils, i de vegades costen d'assimilar, però a poc a poc, perquè aquestes coses no es fan en dos dies, s'anirà creant una consciència de diòcesi, i el que inicialment pot semblar estrany o almenys diferent, es convertirà en normal.

De fet, l'estructura de les demarcacions episcopals ha estat com un primer pas en què s'han anat agafant molts hàbits de treball i coordinació entre les diverses parròquies i realitats pastorals d'aquest nou bisbat. A més, la presència durant uns anys de monsenyor Carles Soler Perdigó, abans de ser nomenat bisbe de Girona, com a bisbe encarregat d'aquest territori, ja va fer acostumar els fidels a la presència d'un bisbe proper present en molts dels actes i activitats de les comarques del Vallès.

No podem oblidar que, en el cas de Terrassa, ja hi ha un precedent, encara que sigui molt llunyà, d'haver estat una diòcesi independent, quan a mitjan segle v el bisbe de Barcelona Nundinari va decidir separar de la seva diòcesi la part més occidental, constituint-se el bisbat d'Egara, l'existència del qual es va perllongar de forma independent fins al segle viii, i fins i tot es va convocar un Concili l'any 615. És probable que aquest sigui el motiu pel qual la Santa Seu ha preferit que sigui la ciutat

egarenca la quina es converteixi en la seu del nou bisbe, malgrat que hi ha altres poblacions que també són demogràficament o històricament importants com Sabadell, Sant Cugat del Vallès, Granollers...

El lema episcopal del nou prelat de Terrassa és *Duc in altum*, és a dir, «vés mar endins». Són les paraules que el Senyor Jesús va dirigir a Simó Pere, abans de la pesca miraculosa. Tot això en un context en què els deixebles se sentien tristos i decebuts pel fracàs que havien tingut durant tota la nit, en la qual no havien pescat res.

És cert, com afirma el mateix bisbe Josep Àngel Saiz, que «el mar està mogut i que no manquen dificultats», però els nous deixebles de Jesús del nou bisbat de Terrassa no poden caure en el desànim o en l'impotència, sinó que han de mantenir la seva confiança en Jesús i en la força de l'Esperit Sant, que és qui dirigeix la barca de l'Església.

Per això, com diria el mateix Jesús en una altra ocasió (Lc 9,62), no podem tirar la vista enrere quan la mà està posada en l'arada. La divisió de l'arxidiòcesi de Barcelona en tres diòcesis independents és ja una realitat que no té marxa enrere, almenys durant bastants anys, per això tots els cristians que pertanyen a aquestes tres noves realitats diocesanes han de treballar amb il·lusió i zel apostòlic al costat dels seus nous bisbes perquè aquest pas endavant que s'ha fet, aquest anar mar dins, produeixi una pesca abundant, és a dir, grans fruits evangelitzadors.

Un naixement és sempre motiu d'esperança, quan un nen ve al món tots els que ens sentim propers a ell ens alegrem per tot allò de bo que vindrà amb aquesta nova vida. El naixement d'aquesta nova diòcesi, com també la diòcesi germana de Sant Feliu de Llobregat, ha de ser motiu d'esperança per a tots els cristians implicats directament o indirectament perquè, certament, sorgiran moltes coses bones d'aquesta nova vida diocesana.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcris.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcris.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No tinguis pressa a parlar en presència de Déu»

(Eclesiàstic 7,9)

Molts es posen a resar «quan ja tenen l'aigua al coll». O com també es diu, «quan trona, que es quan es recorden de Santa Rita». Expressions populars que delaten la conducta humana: fer promeses, encendre ciris i pregar amb els braços en creu i amb súpliques d'urgència, només quan l'interès és urgent. Això que ni tan sols agrada a les persones assenyades, menys pot agradar a Déu. Altres pregàries són peticions de coses materials per obtenir una prebenda, per encetar a la rifa, per trobar parella... Molt del que es demana «depèn de la intel·ligència i voluntat personals, de l'acció individual o col·lectiva,

de l'excés de peresa i la manca de dinamisme». I és ridícul demanar el que per nosaltres mateixos podem aconseguir. Recordo el següent: en un temple es va introduir el costum que els fidels, en un moment donat del culte, fessin les seves peticions lliurement. Tots començaven: «Senyor, et demano...; Senyor, et demanem...» Bé, tret de la lluna s'hi va demanar de tot, i amb impertinència; fortuna, èxit, llarga vida... L'últim a posar-se dret i pregar va ser un jove seminarista que només va dir: «Senyor, ensenya'ns a demanar-te menys i a donar-te més. Amén.» Va donar als orants una bona lliçó. El vaig felicitar!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

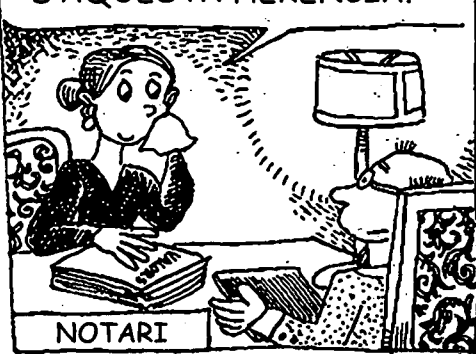
PRENC POSSESSIÓ D'AQUEST CONTINENT.

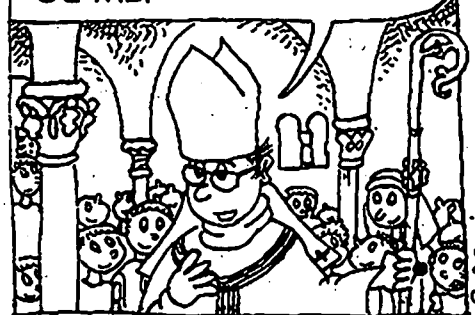
PRENC POSSESSIÓ D'AQUEST DESPATX.

PRENC POSSESSIÓ D'AQUESTA HERÈNCIA.

AQUESTA DIÒCESI PREN POSSESSIÓ DE MI.

en primer pla

Jornada històrica a l'Església de Barcelona

■ En l'acte celebrat a la catedral, Mons. Lluís Martínez Sistach va esdevenir el primer arquebisbe metropolità

Per a l'Església de Barcelona, la del diumenge 18 de juliol va ser certament una jornada històrica. I ho va ser sobretot perquè Mons. Lluís Martínez Sistach va esdevenir el primer arquebisbe metropolità de

Barcelona tan bon punt va prendre possessió del càrrec en un acte celebrat a la catedral. El fort aplaudiment que va sorgir espontani de mans de tots els presents va rubricar un emocionat «benvingut a casa».

El nou arquebisbe de Barcelona, de camí a la catedral, acompanyat pels cardenals Carles i Amigo.

Mons. Lluís Martínez Sistach va néixer a Barcelona l'any 1937. És, doncs, en aquesta diòcesi on s'enfonsen les seves arrels familiars i on pot reviu els primers temps al servei de l'Església d'ençà que va rebre l'ordenació presbiteral l'any 1961.

I així ho va voler destacar el cardenal Ricard M. Carles en les paraules de benvinguda al seu successor: «Avui aquest arquebisbat en què va néixer, en què va rebre una formació cristiana, aquest arquebisbat en què fou prevere i bisbe auxiliar, en què treballà en l'ensenyament i en l'apostolat dels laics i en la pastoral dels infants i joves, el rep com a nou pastor diocesà.»

La mateixa catedral, doncs, que fa disset anys va ser testimoni de la consagració episcopal de Lluís Martínez Sistach vivia pletòrica aquell diumenge 18 de juliol la seva presa de possessió com a nou arquebisbe de Barcelona. Només el mateix protagonista i segurament la seva família, que l'acompanyava des dels primers bancs del primer temple de la diòcesi, podia arribar a copsar tota la significació d'aquell moment.

Els pensaments de Mons. Lluís Martínez Sistach anaven segurament en aquest sentit quan els presents a la catedral li van sentir dir en l'homilia: «Acol·lits a l'església catedral, curulla d'història, de contingut eclesiològic i que evoca els records per a mi molt entranyables de la meua ordenació episcopal i dels meus estimats antecessors ja traspassats, especialment el qui vaig servir com a vicari general i bisbe auxiliar, el cardenal Narcís Jubany Arnau, és fàcil pensar en la missió que l'Església

diocesana i cadascuna de les seves parròquies, comunitats i institucions ha de realitzar per oferir constantment l'amor salvador de Déu.»

També com Mons. Lluís Martínez Sistach, el cardenal Narcís Jubany va ser bisbe auxiliar de Barcelona dins del pontificat de l'arquebisbe Modrego i, després d'un temps com a bisbe titular de Girona, també va tornar l'any 1971 com a arquebisbe de Barcelona.

El recorregut ministerial de Mons. Lluís Martínez Sistach, però, presenta diferències importants. L'any 1991 va ser nomenat bisbe de Tortosa en substitució justament

del cardenal Ricard M. Carles, destinat aleshores a Barcelona. A la diòcesi de Tortosa s'hi va estar fins al 1997, any en què va rebre la gran responsabilitat de ser nomenat arquebisbe metropolità de Tarragona. Aquest destí episcopal, que per a la gran majoria d'arquebisbes tarragonins ha estat el definitiu, per a Mons. Martínez Sistach ha estat l'avantsala de la responsabilitat que ara li ha estat encomanada.

Quan es va fer públic el seu nomenament com a nou arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach ja va manifestar públicament que s'ho havia hagut de rumiar molt bé. El set anys que ha passat com a arquebisbe metropolità i primat de Tarragona pesaven en el seu cor i en el dels seus dio-

cesans i col·laboradors més estrets.

«Vinc de l'estimada Església metropolitana i primada de Tarragona», va recordar l'arquebisbe Lluís. «Ha estat per a mi un honor que el Senyor m'ha fet de servir-la amb el meu ministeri episcopal. Amb ella ha de treballar ben unida aquesta entranyable seu metropolitana de Barcelona i les seves Esglésies germanes sufragànies, per tal de col·laborar en la sol·licitud de les Esglésies veïnes i continuar així el treball pastoral conjunt que s'està realitzant a la Tarraconense.»

Participació i unitat

En la seva primera homilia com a nou arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach va voler deixar clara la voluntat que «serà amb la participació de tots els diocesans i de totes les institucions eclesials que desitjo exercir el ministeri episcopal, conscient que, com ens diu el Concili Vaticà II, el bisbe congrega i uneix tota la porció del poble de Déu i és el principi i fonament visible de la unitat de la seva Església particular».

La presència del nunci del Sant Pare a l'Estat espanyol, Mons. Manuel Monteiro de Castro, encapçalava les autoritats religioses assistents a l'acte de presa de possessió. Acompanyant Mons. Lluís Martínez Sistach també hi havia els protagonistes dels darrers nomenaments a l'Església de Catalunya: el Dr. Jaume Pujol, arquebisbe electe de

Mons. Martínez Sistach ocupa des del 18 de juliol la càtedra barcelonina.

Tarragona; Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. També hi havia el cardenal Ricard M. Carles, que va desitjar al seu successor «un pontificat ple de fruits al servei de l'evangelització i de la vida cristiana»; Xavier Salinas, bisbe de Tortosa; Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra; Romà Casanova, bisbe de Vic, i l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler.

Pel que fa als prelats d'arreu de l'Estat espanyol, cal destacar la presència del cardenal Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla; d'Elías Yanes, arquebisbe de Saragossa; d'Agustín García, arquebisbe de València; de Juan Antonio Reig, bisbe de Sogorb-Castelló, i del P. Juan A. Martínez Camino, secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola.

Durant la seva homilia, el nou arquebisbe de Barcelona també va voler destacar «l'ajut preuat que ha prestat i prestarà a l'arxidiòcesi» Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, alhora que va saludar cordialment el qui ha estat fins ara bisbe auxiliar, Mons. Pere Tena.

I a les autoritats civils presents a l'acte (Josep Bargalló, conseller en cap de la Generalitat de Catalunya, i Joan Clos, alcalde de Barcelona, entre d'altres) els va manifestar la voluntat de col·laborar des del ministeri episcopal «en la tasca noble i necessària de servir la vocació personal i social de les persones en la justícia i la pau».

Carme Munté

Fotos: Agustí Codinach

Primers dies de pontificat

El dilluns 19 de juliol, l'endemà d'una jornada curulla de celebracions, Lluís Martínez Sistach es va fer present al palau arquebisbal disposat a iniciar el seu pontificat com a nou i primer arquebisbe metropolità de Barcelona. Després d'atendre les visites de rigor i d'enregistrar algunes cartes dominicals, va voler saludar el personal dels diferents departaments de la Cúria diocesana, i ho va fer acompanyat per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa i durant un temps administrador apostòlic de Barcelona, que va procedir a fer les presentacions. Una altra visita destacada de Mons. Lluís Martínez Sistach va ser sens dubte a Càritas diocesana, com a reconeixement a la labor d'ajut i de promoció social que du a terme aquesta institució.

Una altra cita ineludible en l'agenda del nou arquebisbe de Barcelona ha estat la reunió amb tots els sacerdots i diaques de la diòcesi. La trobada amb els de la ciutat de Barcelona estava prevista per als dies 27 i 28 de juliol a l'edifici del Seminari Conciliar, mentre que el dia 29 era el torn dels preveres de la demarcació episcopal del Maresme a Llavaneres. El balanç pastoral del curs que acaba així com els projectes per al curs vinent havien de marcar el programa de la trobada.

D'altra banda, Mons. Martínez Sistach també té previst visitar properament el santuari de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'arquebisbat de Barcelona, i el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, on celebrarà l'Eucaristia i es reunirà amb l'abat, el P. Josep M. Soler, i la comunitat de monjos.

Multitudinari inici de pontificat

■ Més de 3.000 fidels assisteixen a la primera missa de Mons. Martínez Sistach com a arquebisbe metropolità de Barcelona

BARCELONA.— Després de prendre possessió al matí com a nou arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach va iniciar a la tarda el seu nou ministeri episcopal amb la celebració d'una solemne eucaristia a la basílica de Santa Maria del Mar. Envoltat per més de 25 germans en

l'episcopat, gairebé 400 preveres i més de 3.000 fidels, el nou arquebisbe metropolità de Barcelona va mostrar-se il·lusionat amb aquest nou repte que ara emprèn i va convidar tots els preveres, religiosos i fidels de la diòcesi a treballar juntament amb ell en l'evangelització de la societat catalana.

En la seva primera missa com a arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach no només tornava a la diòcesi en què havia rebut el baptisme, la vocació sacerdotal i els ministeris presbiteral i episcopal, sinó que celebrava la seva primera eucaristia en el mateix lloc, la basílica de Santa Maria del Mar, on fa ja 67 anys es va registrar el seu bateig. El nou arquebisbe de Barcelona tornava als orígens, a les seves arrels com a fill de Déu, i convidava així els més de 3.000 fidels assistents a fer el mateix, a recuperar l'essència de la seva fe i emprendre amb goig, juntament amb ell, aquesta nova etapa que ara s'inicia al si de l'Església de Barcelona.

Santa Maria del Mar es tornava a omplir tres setmanes després del comiat del seu anterior pastor, el cardenal Ricard M. Carles, que després de tres anys de pròrroga al capdavant de la diòcesi de Barcelona passava definitivament el relleu a Mons. Lluís Martínez Sistach. Acompanyat al presbiteri per més de 25 bisbes d'arreu d'Espanya, entre els quals destacava la presència dels arquebisbes de Madrid i Toledo, el cardenal Antonio M. Rouco i Mons. Antonio Cañizares, i de tots els prelats amb seu a Catalunya, el nou pastor metropolità de Barcelona tornava a la seva diòcesi mare, aquesta vegada com a arquebisbe, amb el desig ardent d'«estimar i servir aquesta Església que té unes arrels antiquíssimes i que fretura per ser sempre fidel al Senyor».

No va voler predir's un esdeveniment tan històric com aquest un cristià il·lustre dins la política catalana com és l'expressió de la Generalitat, Jordi Pujol, que jun-

Entrada de Mons. Martínez Sistach a Santa Maria del Mar acompanyat dels cardenals Carles i Rouco.

tament amb la seva esposa i altres autoritats polítiques van seguir la cerimònia dels primers seients de la basílica.

Conegut i estimat a la diòcesi

Abans d'iniciar-se pròpiament la celebració eucarística, Mons. Josep Àngel Saiz, fins aleshores administrador apostòlic de l'arxidiòcesi de Barcelona, va donar una càlida benvinguda al nou arquebisbe amb unes paraules plenes d'afecte. «Senyor arquebisbe Lluís —va començar dient en nom de tots—, la comunitat diocesana que ha estat la vostra des de la vostra infància us acull avui amb joia i amb fe, amb aquell acolliment que escau al pastor diocesà, enviat pel Sant Pare a regir aquesta antiga i venerable Església, els orígens de la qual es troben ja documentats en els segles IV i V.»

Saiz va recordar que Mons. Martínez Sistach és el primer arquebisbe de Barcelona nascut a la mateixa ciutat des de fa gairebé 100 anys, quan va ser nomenat el cardenal Salvador Casañas. «Aquesta dada», però, va afegir Saiz, «no diu el que és més important: que sou molt conegut i estimat en molts àmbits de la diòcesi, que han estat testimoni, en el passat, del vostre ministeri primer com a prevere i després com a bisbe auxiliar». Aquesta coneixença mútua, a la qual cal afegir les seves qualitats humanes, pastorals i de formació en teologia i en dret, «són garantia d'un pontificat que demanem al Senyor que estigui ple de fruits i obri camins a la presència de l'Evangeli en la nostra societat», va expressar també Mons. Saiz.

«Preneu possessió de mi»

Prenent el relleu de les paraules del bisbe Josep Àngel, Mons. Martínez Sistach va iniciar la seva primera homilia com a màxim responsable de l'arxidiòcesi de

Barcelona mostrant la seva total disponibilitat vers els seus nous diocesans: «Vinc a tots vosaltres amb una actitud d'agraïment i perquè prengueu possessió de mi.» «El Senyor m'envia a vosaltres a evangelitzar —afegia—. Tota l'Església de Barcelona ha rebut del Senyor l'encàrrec d'anunciar la bona nova.» Aquesta urgència evangelitzadora, reflectida ja en el seu

El nou arquebisbe de Barcelona va saludar personalment bona part dels fidels congregats a la basílica.

propi lema episcopal —«la caritat de Crist ens urgeix»—, s'augura com el seu gran repte com a arquebisbe d'una de les zones més descristianitzades d'Europa.

Sistach, tot i la presència de prelats com Rouco o Cañizares, coneguts pel seu punt de vista diferent pel que fa a la qüestió nacionalista, no va obviar les referències a Catalunya i als trets característics que implica evangelitzar aquestes terres: «Hem de mirar tota la realitat eclesial i social del nostre país amb una immensa simpatia, amb la mirada del Bon Pastor.» Citant Joan Pau II, el nou arquebisbe de Barcelona va reconèixer que els cristians «són signe de

l'Evangeli àdhuc per la fidelitat a la pàtria, al poble, a la cultura nacional, però sempre amb la llibertat que Crist ha portat».

Tampoc no es va oblidar de parlar de temes espinosos com el de la divisió de l'arxidiòcesi, encara que en un to molt constructiu, fent una crida a viure una «autèntica espiritualitat de comunió». Només des de l'unitat, va afirmar el prelat, «podem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les profundes esperances del món». Una d'aquestes esperances, especialment a Barcelona, és fer front a la marginació i viure un amor preferencial vers els més pobres.

Paraules d'agraïment

Mons. Martínez Sisatcah va esbiaixar a grans trets les que han de ser les línies del seu ministeri, per acabar dedicant l'última part de la seva homilia als agraïments. Un record molt especial va tenir del cardenal Jubany, un dels seus antecessors, del qual va ser vicari general i després bisbe auxiliar. Va tenir paraules d'agraïment vers els preveres, seminaristes, religiosos i laics de la diòcesi de Barcelona i de totes les diòcesis

on ha treballat, especialment «els malalts, els pobres, els marginats i totes les persones que sofreixen per diversos motius». Finalment va donar les gràcies a la seva família, present a l'eucaristia, i va recordar amb emoció els seus pares, ja traspasats. «Sempre he trobat en la família el suport i l'ajut amarat d'amor que tots

necessitem en la vida», va dir el prelat.

La bona acollida dels assistents, molt atents durant tota l'eucaristia, es va fer efectiva físicament al final de l'acte, quan el mateix arquebisbe va rebre un per un, dret, dalt del prebiteri, totes les persones que van voler saludar-lo. Va ser el moment de les felicitacions, de les abraçades, del retrobament de vells amics... Va ser un moment per començar a fer comunió i iniciar amb bon peu un ministeri que és cridat a donar molts fruits.

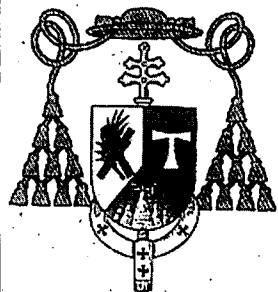
Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

Imposició del pal·li

Previ a la celebració de l'Eucaristia, va tenir lloc a la mateixa basílica de Santa Maria del Mar l'acte de lliurament del pal·li al nou arquebisbe de Barcelona. L'erecció de la nova seu metropolitana, del qual són sufragànies Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, així ho exigia. El pal·li, que és símbol d'unitat i senyal de comunió amb el bisbe de Roma, havia estat beneït poques setmanes abans, durant la festivitat de Sant Pau i Sant Pere, pel mateix Joan Pau II i li va ser imposat pel nunci de la Santa Seu a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro. El nunci apostòlic va aprofitar l'avinentsa per, en un català més que digne, donar una cordial enhorabona al nou arquebisbe metropolità i assegurar-li la seva humil pregària per al millor èxit de la seva missió.

L'escut episcopal

Charitas Christi urgeat nos
(«La caritat de Crist ens urgeix»)

L'ENTREVISTA

Mons. Lluís Martínez Sistach és el primer arquebisbe metropolità de Barcelona

Mons. Lluís Martínez Sistach (Barcelona, 1937) ha estat l'escollit per protagonitzar una etapa certament històrica per a la seva diòcesi originària de Barcelona. Amb la creació dels nous bisbats de Ter-

rassa i de Sant Feliu de Llobregat, i la constitució de la província eclesiàstica de Barcelona, Mons. Lluís esdevé el primer arquebisbe metropolità de Barcelona. Durant els darrers dies que va passar a Tarragona, el qui n'ha estat arque-

bisbe per un intens període de set anys va aprofitar per acomiadar-se dels seus col·laboradors. El sentiment de tristesa que els embargava a tots és un bon símptoma que la nova etapa que ara comença a Barcelona donarà fruits abundants.

«Hem de viure intensament la fe i no tenir por ni vergonya de manifestar-ho»

—Durant quatre anys va ser bisbe auxiliar de Barcelona (desembre 1987 - juliol 1991), i ja amb anterioritat era vicari general (1979-1991). Quins són els principals canvis que ha viscut la diòcesi mentre ha estat absent, tret evidentment de la divisió?

—Han passat tretze anys i no hi ha dubte que no han passat en va. La societat ha anat canviant i, lògicament, això ha incidit en la vida de l'arxidiòcesi. Ha anat augmentant la secularització, la ignorància religiosa, la indiferència religiosa, etc. També és veritat que l'any 1995 vam celebrar el Concili Provincial Tarraconense i que va donar un alè al treball de l'evangelització i a la vida i a l'activitat eclesial.

—Quins són els principals records del seu treball al costat del cardenal Narcís Jubany?

—El seu desig de fer el treball pastoral ben fet, amb preparació i competència. No tancar-se a la nostra pròpia realitat, sinó obrir-se per veure com ens poden ajudar les realitzacions pastorals de les diòcesis d'arreu. Consultar molt per tal de poder disposar de més elements de judici per poder decidir millor. El seu zel apostòlic amb una inquietud especial pels joves i els malalts, la seva visió de futur en els plantejaments i les solucions dels problemes pastorals.

—Com ha viscut tot aquest temps de rumors que ha precedit el nomenament del successor del cardenal Carles?

—Amb pau d'esperit. Sempre he tingut el cap i el cor a l'arxidiòcesi de Tarragona, que és la que el Senyor m'havia confiat. Els cristians hem de fer sempre la voluntat de Déu amb puresa d'intenció. A mesura que vas sumant anys en la teva vida, procures estar més i més en pau amb Déu, ja que serà ell qui un dia ja més proper et demanarà comptes.

—La percepció de la gent del carrer és que els nomenaments responen més a interessos humans que a la inspiració de l'Esperit Sant. Aquesta percepció té cap correspondència amb la realitat?

—Aquesta és la impressió que pot donar. La dimensió humana de l'Església no sempre exclou que hi hagi fonament per a aquesta impressió. Els nomenaments a l'Església s'han de fer amb algun procediment humà i històricament els procediments han estat diversos segons els càrrecs, com també actualment, amb els seus avantatges i desavantatges.

—El seu nomenament com a arquebisbe de Barcelona ha estat força al gust de tothom. Podem dir que és un arquebisbe de consens?

—La funció del bisbe és la de congregar i unir tots els diòcesans per escoltar la Paraula de Déu, celebrar la fe i donar tes-

timoniatge de l'amor. Tots els membres de l'Església diocesana han de participar en la realització de la missió que correspon a la diòcesi i el pastor diocesà ha de reconèixer i promoure aquesta responsabilitat de tots. Si tots estimem Jesucrist i l'Església resulta fàcil aconseguir el consens eclesial, que té un nom molt bonic i característic de l'Església: la comunió.

La comunió en l'Església

—Amb el decret de la Santa Seu, Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Ter-

res parròquies i els moviments eclesials hi tenen un paper molt important. En aquesta realització hi han de treballar molt els consells diocesans, com l'episcopal, el presbiteral i el pastoral. Comunió és sinònim de fraternitat, d'estimació, de perdó i ha de ser una característica específica de tots els cristians i de tota realitat d'Església. A la vegada la comunió contribueix moltíssim a la missió de l'Església, i ja sabem que aquesta existeix per evangelitzar.

—Cada cop sorgeixen més col·lectius de laics però també de capellans que manifesten sense embuts les seves opinions

—L'any 1991 va prendre el relleu del cardenal Ricard M. Carles al capdavant del bisbat de Tortosa, i ara novament el relleva a Barcelona. Seguirà una línia de continuïtat amb el seu predecessor?

—S'ha d'aprofitar tot el que hi hagi de bo i s'ha d'anar fent tot el que convingui, amb l'ajut de tots els diòcesans, especialment dels consells diocesans que el mateix Concili Vaticà II ens ha ofert, i comptant amb els resolucions del Concili Provincial Tarraconense que s'està aplicant a totes les diòcesis.

—Bisbe auxiliar de Barcelona, bisbe de Tortosa, arquebisbe de Tarragona... Com l'ajudarà tota aquesta experiència en el nou camí que ara comença?

—Sempre es va aprenent a fer aquest servei eclesial, tanmateix l'experiència de disset anys d'exercici del ministeri episcopal m'hi ajudarà molt. També és veritat que el Sant Pare m'ha confiat exercir aquest ministeri a l'arxidiòcesi de Barcelona que ja conec força. He treballat durant anys amb el bisbe auxiliar Joan Carrera, amb molts preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques de l'arxidiòcesi i ho continuaré fent amb ells i tots els altres.

—Catalunya Cristiana fa enguany 25 anys. Com veu el futur d'un setmanari com el nostre en l'àmbit actual dels mitjans de comunicació?

—Felicitó aquest setmanari per aquest esdeveniment de vint-i-cinc anys d'existència. Això per a una publicació d'Església és un fet important. Desitjo que el futur sigui bo i que augmenti el nombre de subscriptors. L'Església necessita avui mitjans de comunicació social per poder realitzar la seva missió.

L'Església a Catalunya

—Quan va néixer el nostre setmanari el cardenal Jubany era l'arquebisbe de Barcelona, i a Tarragona hi havia el Dr. Pont i Gol. A Girona, Jaume Camprodon, a Lleida, Ramon Malla, a Vic, Ramon Masnou... Què van aportar a l'Església catalana aquella generació de bisbes?

—Fonamentalment l'aplicació del Concili Vaticà II a les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya, realitzant també

Continua a la pàg. següent

terra constitueixen tres realitats diocesanes diferenciades. Tot i aquesta realitat, la comunió està assegurada pels lligams que lògicament les uneixen o serà una tasca que requerirà un esforç constant?

—Penso que caldrà un treball creatiu per part dels bisbes i amb la col·laboració de tots per tal d'anar harmonitzant, d'una banda, uns plantejaments pastorals i uns serveis eclesials comuns i, de l'altra, anar assolint una consciència d'Església diocesana especialment en la de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat.

—Com motivarà, d'altra banda, que l'Església diocesana, en aquest cas de Barcelona, sigui una autèntica casa i escola de comunió?

—Fomentant una autèntica espiritualitat de comunió en tots i cadascun dels diòcesans, en les institucions i les realitats de la nostra estimada arxidiòcesi, des de les famílies fins a la cúria arxidiocesana. Aquí

en contra, moltes vegades, del funcionament de la mateixa Església. Considera que aquesta pluralitat d'opinions va en detriment de l'anhelada comunió o que, al contrari, és un enriquiment?

—Pius XII ja deia que l'opinió pública ha d'existir a l'Església. Perquè sigui eclesial i constructiva, ha d'estar presidida per l'amor a l'Església, a les persones i a les institucions, cal que sigui feta amb objectivitat i competència i sempre en el marc de la comunió eclesial. Avui s'ha de tenir també molt present que pot ser instrumentalitzada pels mitjans de comunicació social per finalitats alienes a la missió de l'Església. Això demana discerniment per part de tots. També cal valorar molt els diversos consells diocesans, arxiprestals i parroquials representatius i integrats per preveres, religiosos i religioses, i laics, els quals contribueixen a canalitzar l'aportació de tots en bé de la pastoral.

un treball pastoral conjunt en l'àmbit de tota la Tarraconense. Un fruit molt visible d'aquesta relació interdiocesana va ser el Concili Provincial Tarraconense, sense oblidar els documents conjunts i els organismes interdiocesans existents. Aquests venerables bisbes s'esforçaren molt per mantenir la llibertat de l'Església; potenciar la vida cristiana, acollir i ajudar els pobres i oferir el servei de l'Església a la llengua i a la cultura del país.

—Era una manera diferent de fer Església o encara continua vigent?

—Era la manera de fer Església d'aquells anys postconciliaris i en una situació sociopolítica molt diferent de l'actual. L'Església ha de realitzar sempre la seva missió, siguin quines siguin les circumstàncies en què li toca viure.

—Quins són els reptes a què els bisbes del segle XXI han de fer front?

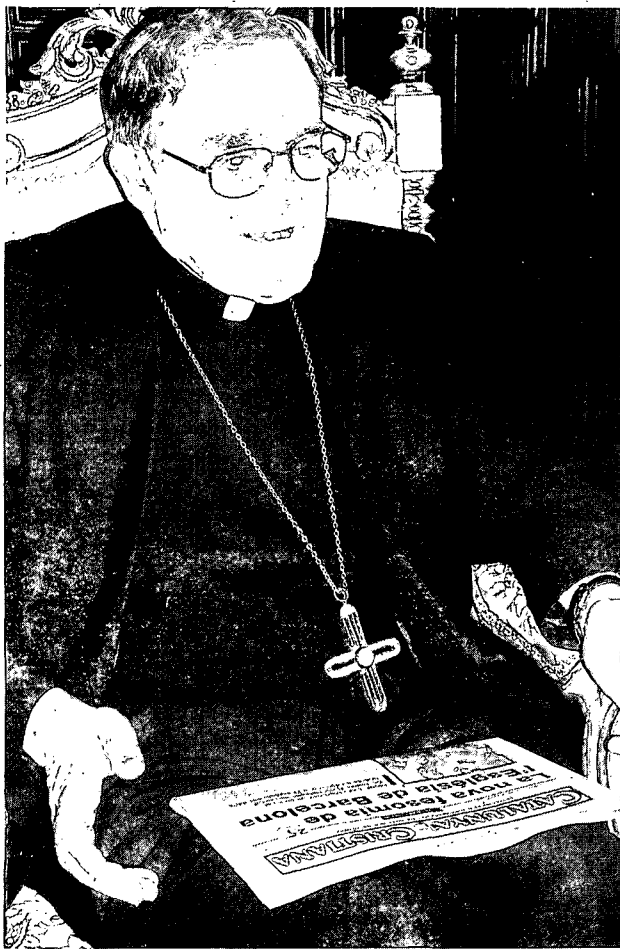
—Són molts. Són els reptes que té l'Església i que tenim els cristians. La llista és llarga. En diré només uns quants: viure amb fidelitat i radicalitat l'evangeli, estar en el món amb l'actitud d'amor i de servei, però no ser del món, evangelitzar amb convenciment i respecte enmig d'una societat fortament secularitzada i amb un creixent laïcisme, superar el tancament dels laics cristians en el si de les comunitats i estar ben presents com a cristians en totes les realitats del món, treballar perquè la globalització creixent sigui solidària.

—Creu vostè, com Joan Pau II, que el gran drama d'occident avui és la manca d'interioritat? Com podem fer front a aquesta mancança?

—Sí. La societat de consum, la cultura de la imatge, del tenir més que del ser, condueix a una buidor interior que no dona sentit a la vida i va creant desencís i tristesa. Joan Pau II, en la seva exhortació apostòlica *Església a Europa*, diu que l'Església ha d'oferir a Europa el bé més preciós i que ningú més no pot donar-li: la fe en Jesucrist, font de l'esperança que no defrauda. Els cristians tenim aquest tresor rebut gratuïtament que hem d'oferir amb el testimoni d'una vida joiosa i amb l'anunci explícit de Jesucrist. Això demana viure intensament la fe i no tenir por ni vergonya de manifestar-ho.

—Enmig d'una societat caracteritzada pel pluralisme religiós, de quina manera els cristians estan obligats a donar raó de la seva esperança?

—Amb fidelitat als continguts de la fe cristiana tal com els ensenya l'Església, amb una vida coherent evitant el trist divorci entre la fe i la vida i amb la consciència que en una societat democràtica i pluricultural cada persona i cada grup i institució té una responsabilitat social d'oferir amb claredat i objectivitat els seus valors al conjunt de la societat. La nostra constitució és laica, però no laicista i, per tant, és positiu i constructiu que els cristians puguem viure i manifestar la nostra fe en l'àmbit de la convivència social i que aquella pugui incidir en la configuració de

la societat en bé de les persones.

—Lamenta que la Constitució europea no hagi reconegut explícitament les seves arrels cristianes?

—Ho lamento. No reconèixer aquestes arrels cristianes és un error històric i una injustícia. No hi ha només arrels cristianes a la Unió Europea, que són molt importants i han marcat la nostra cultura i identitat europea i la civilització mateixa, sinó que a la Unió Europea actualment els cristians són més del 90%. Això significa que els cristians hem de prendre major consciència que hem d'estar ben presents en la seva configuració, per tal que sigui reconegut el dret a la llibertat religiosa i als altres drets fonamentals i que la Unió sigui ben solidària amb els països subdesenvolupats del món.

«Una família cristiana de debò ajuda els seus fills a viure des de petits la vida com a vocació, com a do gratuït que rebem de Déu i que donem»

—Sempre ha tingut una preocupació especial pel desvetllament vocacional, i així es veu en la carta pastoral *Les vocacions sacerdotals, joia de l'Església*. Com a nou arquebisbe de Barcelona, quines passes concretes

creu que cal fer per encaminar una Pastoral Vocacional que doni autèntics fruits?

—Primer desitjo conèixer què s'està fent en la pastoral vocacional i amb la col·laboració que calgui veure què cal fer. Avui vivim a l'Europa occidental una sequera vocacional. Penso que cal donar un sentit vocacional a la vida, per considerar-la com un do de Déu que rebem per fer el que Déu desitja. Avui no hi ha una cultura de la vocació. Vivim encara immersos en la postmodernitat, on es viu al dia, el present, sense assumir compromisos per sempre. Això té conseqüències negatives importants per acollir la vocació matrimonial, presbiteral i religiosa. Penso que els joves cristians s'han de plantejar almenys una vegada a la vida si Déu vol que visquin la vida cristiana com a sacerdots o com a religiosos.

—Quina és la importància de la família com a nucli vocacional?

—És importantíssima. La família és gairebé insubstituïble en la transmissió de la fe i dels valors als fills. Una família cristiana de debò ajuda els seus fills a viure des de petits la vida com a vocació, com a do gratuït que rebem de Déu i que donem. Tot el que es faci per valorar, ajudar i promoure la salut de la família com a institució creada per Déu contribueix al bé de les persones, de la societat i de l'Església.

—El testimoni és clau en la transmissió de la fe. Quins valors li agradaria transmetre com a nou arquebisbe de Barcelona?

—Tots els valors cristians. Aquests són autènticament humans i evangèlics. Avui es parla d'una crisi de valors. Penso, però, que en el cor i l'actuació sovint amagada dels homes i dones d'avui Déu hi ha sembrat un ram de valors que fan que aquest món nostre sigui bonic i acollidor, malgrat els episodis negatius que per ser anormals són notícia dissortadament. Acostant-te a les persones i a les famílies descobrim molts valors en les seves vides que enliren l'esperit per veure-hi la presència amorosa de Déu.

—En quines inèrcies poc evangèliques, i que poden distorsionar el seu missatge, els bisbes han d'evitar caure?

—Els bisbes, com a successors dels apòstols, hem d'imitar Jesús, que no va venir a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida. Hem d'evitar tot allò que pugui disminuir o refredar la caritat pastoral.

La Regió Eclesiàstica Tarraconense

—Com afavorirà la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense (RET) el treball de conjunt dels deu bisbats catalans?

—La regió ecclesiàstica Tarraconense és encara més necessària amb la constitució de la nova província ecclesiàstica de Barcelona; per tal de continuar el treball pastoral conjunt a les dues províncies ecclesiàstiques que configuren Catalunya. Ho facilita perquè ja no serà necessari dispensar la norma canònica que demana que una regió tingui dos o més províncies ecclesiàstiques.

—Per què és important que l'Església catalana tingui personalitat jurídica pròpia?

—El més important és que es realitzi un treball pastoral conjunt que respecti cada una de les Esglésies diocesanes i ajudi a cadascuna d'elles per tal que es vagi anunciant Jesucrist a la nostra societat i s'ajudi els cristians a viure intensament la seva vida cristiana en el si de la comunitat i del món.

—Amb la creació de la RET s'asseixeix un dels grans objectius del Concili Provincial Tarraconense del 1995. Quines altres fites encara cal treballar?

—El Concili no va parlar de regió ecclesiàstica, sinó d'aconseguir una vinculació jurídica entre les diòcesis de la Tarraconense i la de Barcelona. El Concili s'ha anat aplicant força i encara està viu, demanant la col·laboració de tots per completar la seva aplicació.

—Manca, però, un compromís més gran en l'aplicació d'algunes de les resolucions?

—Considero que cada diòcesi s'ha esforçat per l'aplicació de les resolucions conciliaris, especialment en la confecció i realització dels seus plans pastorals diocesans. El mateix hem fet els bisbes de la Tarraconense en les nostres reunions. L'aplicació d'un Concili involucra tots els cristians i totes les institucions eclesials, i això demana temps.

—Avui, en el context actual de l'Església catalana, seria factible convocar un concili com el del 1995?

—Això depen de tots els bisbes. Tanmateix cal abans anar aplicant totes les resolucions del Concili del 1995. Els concilis se celebren per aplicar-los i això, com ja he dit, demana temps perquè la pastoral no es realitza com si es tractés de fabricar objectes. Fa quaranta anys que s'ha celebrat el Concili Vaticà II i encara s'estan portant a la pràctica els seus continguts.

Carme Munté

Fotos: Gemma Morató

Bateria de preguntes

—Quin és el seu lema episcopal?

—«La caritat de Crist ens urgeix», perquè la caritat i l'amor són bàsics. Al cel no existiran ni la fe ni l'esperança, només l'amor. Per tant, preparem-nos per anar al cel.

—Què destacaria dels valors que li van transmetre els pares?

—Els valors d'estimar Nostre Senyor, estimar els germans, la sinceritat, la veritat, la constància, la responsabilitat, la coherència i la senzillesa.

—Com o gràcies a qui es va desvetllar la seva vocació sacerdotal?

—Els vicaris i el rector de la parròquia van condicionar la meua vocació.

—Amb quin passatge evangèlic se sent més identificat?

—Joan 15,9: «Com el Pare m'ha estimat així us estimo jo a vosaltres.»

—Quin sant o quina santa li desperta més admiració?

—Santa Teresa de l'Infant Jesús, sant Joan de la Creu, sant Agustí, sant Josep Oriol...

—A quin bisbe li agradaria assemblejar-se?

—A un bisbe sant.

—Quines són les seves principals aficions?

—Llegir, passejar, veure documents, fer els mots creuats, veure un partit de futbol interessant o una pel·lícula amb missatge.

—Li va agradar «La Pasió», de Mel Gibson?

—Sí.

Vaticà

església en el món

El Papa deixa els Alps i es trasllada a Castelgandolfo

CASTELGANDOLFO.—Els habitants de Castelgandolfo (a 30 km de Roma) estan més que contents amb el seu «turista estiuenc» preferit, el Papa. Joan Pau II va deixar els Alps italians «profundament agraït a tots aquells que han fet possible uns dies de descans», i es va traslladar a la residència pontificia de Castelgandolfo. Abans de deixar la localitat de Les Combes, al Parc Nacional del Gran Paradís, el Papa va voler saludar les autoritats i altres persones, entre elles salesians, els infants nascuts aquest any al poble, la policia i unes religioses de la zona. El Papa va dir que havia passat uns dies «serens» i «tonificants». Ara és a Castelgandolfo, on el clima és més amable que la insuportable calor i humitat romana de l'estiu. El bisbe Vallini, de la diòcesi d'Albano, on està situat Castelgandolfo, va explicar que acollir el Papa és «un gran goig i un gran privilegi».

«Ecoltar la Paraula de Déu és el més important de la nostra vida», va dir el Papa durant el primer *Angelus* a Castelgandolfo, referint-se a l'episodi evangèlic de Marta i Maria. El 18 de juliol el Pontífex es va referir a Maria com aquella que ha escollit la part millor perquè escolta la Paraula. El Papa va dir que «Jesucrist està sempre enmig nostre i desitja parlar al nostre cor». «El diumenge especialment, els cristians estan cridats a trobar i escoltar el Senyor», va indicar el Pontífex, que lluita un bon color després de les vacances als Alps. El Papa va cloure citant Maria: «A ella confiem aquest període de vacances, a fi que es valori com a temps propici per redescobrir la primacia de la vida interior.» (M.D.B.)

Cent bisbes europeus i africans es reuniran a Roma al novembre

CIUTAT DEL VATICÀ.—Comunió i solidaritat entre Àfrica i Europa és el títol sota el qual més de cent bisbes africans i europeus s'aplegaran a Roma del 10 al 14 de novembre. Els convida la Congregació per a l'Evangelitació dels Pobles i hi intervindran els membres del Consell de les Conferències Episcopals Europees (CCEE) i del Simposi de Conferències Episcopals d'Àfrica i Madagascar (SECAM). La trobada és una iniciativa personal de l'arquebisbe Laurent Monsengwo Pasinya, de Kisangani (R. D. del Congo). Aquest primer simposi episcopal vol «comparar la visió de la humanitat i de les relacions socials a l'Àfrica i a Europa» i analitzar com es pot incentivar la col·laboració entre els dos continents. (M.D.B.)

El Papa recorda que l'Església fa «l'opció preferencial pels pobres»

■ Demana més inversions i reducció del deute extern

CIUTAT DEL VATICÀ.—La pobresa és una preocupació per a l'Església. Joan Pau II ho ha escrit en una carta amb data 5 de juliol adreçada als participants del seminari internacional sobre *Pobresa i Globalització: finançar el desenvolupament*, que va tenir lloc el 9 de juliol a Roma. La trobada, organitzada pel Consell Pontifici Justícia i Pau, encapçalat pel cardenal Renato Martino, va convidar experts en economia i globalització per trobar fórmules de finançament per a països pobres.

La pobresa preocupa l'Església.

El Papa escriu que «les condicions de pobresa extrema afecten milions de persones i és un gran motiu de preocupació per a la comunitat internacional». Aquesta inquietud és compartida per l'Església, que, «compromesa amb una opció preferencial pels pobres, comparteix naturalment aquesta preocupació».

L'Església «dóna suport amb decisió a l'objectiu de reduir a la meitat el número de pobres del món, previst per al 2015», escriu Joan Pau II.

El Papa fa saber que hi ha un compromís eclesial en aquest sentit «a través de nombrosos organismes catòlics d'ajut i desenvolupament». Per al Pontífex, aquesta acció «prosegueix la tasca de Jesucrist, que va venir a

dur la Bona Nova als pobres, a donar menjar als famats i a servir i no a ser servit».

Més inversions i reducció del deute que afligeix els països pobres són dues de les iniciatives que recolza la Santa Seu, però «cal fer molt més», diu el Bisbe de Roma. En aquest sentit, aposta pel «compromís d'incrementar l'ajut estranger». El Papa comenta que l'Església acull la recerca de solucions innovadores, com el servei de finançament internacional. Amb tot, no s'està de demanar a les nacions més riques que s'impliquin, i sol·licita als països receptors que siguin transparents i fiables amb l'ajut.

Miriam Díez i Bosch

Joan Pau II accepta tornar a Irlanda

CIUTAT DEL VATICÀ.—«En principi, accepta.» És el comunicat de la Santa Seu referent a la invitació que els bisbes catòlics irlandesos han fet a Joan Pau II. El conviden amb motiu del 25è aniversari de la seva visita, el 29 de setembre del 1979. Si el Papa finalment no hi pogués assistir, els bisbes han demanat un missatge papal especial, que serà llegit el 19 de setembre. Aquest dia faran una gran celebració per recordar la visita de l'aleshores nou papa Joan Pau II. Els prelatos estan il·lusionats i pensen que potser sí que podran tornar a tenir Joan Pau II a l'illa un altre cop.

L'arquebisbe d'Armagh i primat de tot Irlanda, Seán Brady, ha dit que «la Secretaria d'Estat ens ha indicat que la proposta per a la visita ha estat, en principi, acceptada». L'arquebisbe es mostra «encantat» amb la resposta i diu en un comunicat de la Conferència Episcopal Irlandesa que «espera que la visita tingui lloc». De totes maneres, s'adona que a aquestes alçades d'any, sembla «raonable concloure que la visita per al 2004 és poc probable», no només pels compromisos del Papa sinó pel poc temps que queda per organitzar la visita. (M.D.B.)

ESTATS UNITS

L'ONU reforça el paper i les competències del Vaticà

NOVA YORK.—L'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar per unanimitat una resolució que reforça el paper i les competències de la Santa Seu a l'ONU, tot mantenint el seu estatut d'«observador permanent». La mesura reconeix el dret de la Santa Seu a prendre part en les sessions i en les decisions de l'ONU de manera més directa, com un membre més, amb l'excepció del dret a vot, com havia suggerit el Vaticà en la redacció de la resolució.

La Santa Seu tampoc no ha proposat poder comptar amb la facultat de presentar candidatures. La Santa Seu, que és observador permanent a les Nacions Unides des de fa quaranta anys, «podrà intervenir dins de qualsevol debat de l'Assemblea directament, sense haver d'esperar l'aprovació dels grups regionals, i tindrà la facultat per replicar en els debats en els quals és cridada en causa directa o indirectament», ha explicat el nunci apostòlic a l'ONU, l'arquebisbe Celestino Migliore. El Vaticà podrà copatrocinat projectes de resolució o decisions que l'afectin, així com publicar comunicats i rebre comunicacions per canals oficials a través del secretari general de l'ONU. (Zenit)

ITÀLIA

XVIII capítol general de les missioneres combonians

ROMA.—El proper capítol general de les missioneres combonians, que se celebrarà a Roma del 22 d'agost al 30 de setembre, sobre *Dones de l'Evangeli per a la missió «ad gentes»* avui, serà l'oportunitat per a les religioses de fer una valoració atenta sobre el compromís per l'evangelització i de llançar-se de nou per les vies d'un món en ràpida evolució, on el 75% de la humanitat encara no coneix Jesucrist i en el qual, juntament amb signes de llum i esperança, persisteixen greus situacions d'injustícia i d'opressió. En el capítol participaran 64 religioses. Com ha escrit la superiora general, mare Adele Brambilla, a la carta de convocatòria, «el XVIII capítol general és un nou do que vol fer Comboni a la nostra congregació: vol fer-nos trobar de nou la frescor d'un carisma, vol fer-nos experimentar la força transformadora del mandat que derivà d'ell i permet manifestar amb intensitat renovada la seva passió. Comboni no podrà abandonar-nos. Ell prega per nosaltres i amb nosaltres.» (Fides)

ISRAEL

Es reprenen les negociacions entre el Vaticà i Israel

JERUSALEM.— Amb una trobada entre totes dues delegacions es van reprendre les negociacions entre Israel i la Santa Seu per aplicar l'Acord Fonamental que reglamenta les seves relacions, que havien estat suspeses per l'executiu israelià. La delegació vaticana va ser guiada per Mons. Gianfranco Gallone, secretari de la nunciatura apostòlica a Israel; la israeliana per Gadi Golan, cap del Departament d'Assumptes religiosos del Ministeri d'Assumptes Exteriors. L'Acord Fonamental, firmat per totes dues parts el 30 de desembre del 1993, va marcar una fita, i va obrir les relacions diplomàtiques estables entre la Santa Seu i l'Estat d'Israel. L'agost de l'any passat, Israel va retirar la seva pròpia delegació de les negociacions que en aquell moment tenien lloc per assolir un acord definitiu sobre alguns punts que encara quedaven enlaira.

El pare David Maria Jaeger, portaveu de la Custòdia Franciscana de Terra Santa, i consultor del Consell Pontifici per als Textos Legislatius, ha revelat a Ràdio Vaticana que aquesta reunió ha tingut lloc en «un ambient de gran cordialitat». Les negociacions, segons el religiós, es concentren en tres punts fonamentals. «El primer és l'estatut fiscal de l'Església: drets i deures respecte els impostos.» En segon lloc, es negocia la restitució «d'algunes propietats eclesiàstiques expropiades o perdudes amb els anys». El tercer punt és «la participació de l'Estat en el suport a les obres socials i educatives de l'Església, que no fa a favor d'ella mateixa, sinó a favor de la població local». La negociació d'aquests arguments, aclareix el P. Jaeger, continuarà entre el 6 i el 9 de setembre. (Zenit)

PAKISTAN

L'Església denuncia la «lleï de la blasfèmia»

LAHORE.— Mons. Lawrence Saldanha, arquebisbe de Lahore i president de la Conferència Episcopal del Pakistan, ha manifestat que no es pot esperar molt de les promeses del govern paquistanès de revisar la discutida «lleï de blasfèmia» que afecta injustament les minories religioses del país musulmà. La lleï sobre blasfèmia, el delictes d'honor i les ordenances Hudud —en vigència des del 1979— es basa en l'Alcorà i prevéu la flagelació i l'apedregament per crims com ara l'adulteri, jocs d'atzar o ús d'alcohol. Mons. Saldanha ha assenyalat que «es parla de revisar la lleï, no de canviar-la radicalment. Però aquesta és una lleï injusta, que ha de ser derogada. Mentrestant, els cristians continuen sent víctimes innocents d'aquesta lleï injusta». Així mateix, ha denunciat que «actualment els cristians a la presó sota l'acusació de blasfèmia són més de 80: un nombre altíssim si pensem que amb prou feines som més de l'1% de la població paquistanesa. (N.E.)

R. Dominicana

L'enviat papal recorre les zones devastades per les pluges

■ Mons. Paul J. Cordes fa una crida a la solidaritat

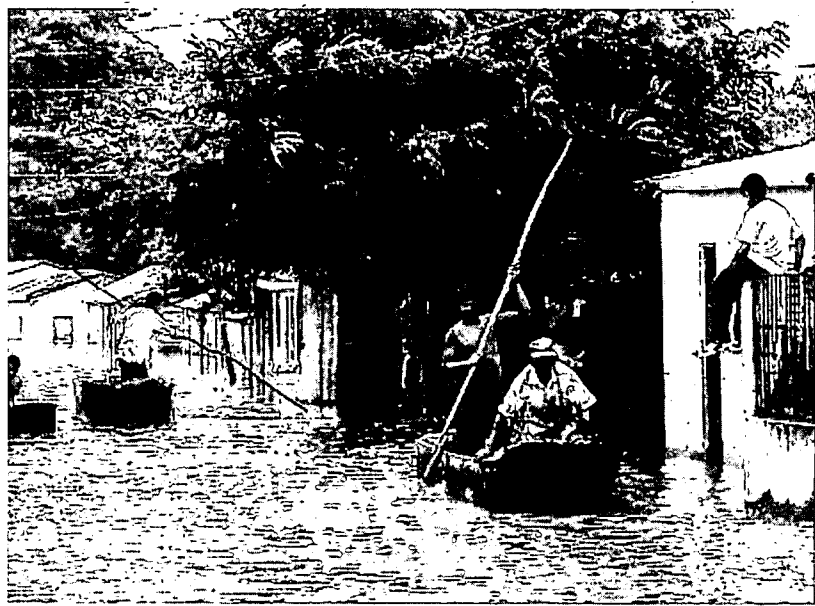
SANTO DOMINGO.— A la tornada de la República Dominicana i Haití, després d'haver visitat les poblacions afectades per les pluges catastròfiques, l'enviat papal reconeix: «Ha estat una tragèdia previsible.» L'arque-

bisbe Paul J. Cordes, president del Consell Pontifici Cor Unum, ha visitat l'illa d'Hispaniola arran de les inundacions de finals de maig en què van perdre la vida més de dues mil persones i desenes de milers es van quedar sense casa.

«Aquestes catàstrofes es podien preveure ja des d'abans —reconeix l'arquebisbe Cordes. Per això la meua visita ha estat una crida als polítics perquè s'ocupin de la situació de les zones en què passen periòdicament aquestes desgràcies.» «El problema és que els responsables polítics no s'interessen per aquestes zones més allunyades, ja que no atrauen gaires vots», assenyala.

«No podem no interessar-nos per la dimensió política de la nostra vida, i la gent que ha de prendre responsabilitats polítiques ha d'estar preparada i fer-ho bé», afirma l'arquebisbe recordant diverses crides del Papa en aquest sentit. El representant pontifici ha constatat «una gran disponibilitat d'ajuda per part de les institucions de les Nacions Unides, dels militars, sobretot per ajudar els refugiats d'Haití».

«La Càritas de la República Dominicana està molt ben organitzada per atendre les necessitats reals sobre el terreny», aclareix. De fet, «aquest organisme de l'Església catòlica es demostra com la xarxa més fiable d'ajut». L'arquebisbe reconeix que hi va veure «més pobresa que en molts països d'Àfrica». «Les forces internacionals que han arribat al país

Les plugues torrencials van devastar Haití i la República Dominicana.

per mantenir-hi la pau, sovint no n'entenen la mentalitat, no són capaces o no estan disposades a entaular un diàleg veritable —explica. Aquí hi ha un gran drama d'inculturació. Vénen amb models seus i d'aquesta manera no poden ajudar seriosament la població.»

L'arquebisbe va poder visitar diverses poblacions allunyades de l'interior d'Haití acompanyat pels bisbes del país. A cada

lloc visitat, explica, «vam tenir misses i trobades de pregària amb almenys dues mil persones. Vam pregar, vam oferir el seu testimoni... Eren trobades molt profundes de pregària i malgrat tot mostraven una gran alegria per veure un delegat del Papa». «Vaig trobar nous moviments eclesials que han arribat de la República Dominicana per evangelitzar a Haití», afegeix. (Zenit)

FRANÇA

Joan Pau II serà un pelegrí malalt a Lourdes

LOURDES.— Joan Pau II serà pelegrí malalt entre els malalts quan visiti el santuari marià de Lourdes, entre el 14 i el 15 d'agost, segons es desprèn del programa provisional. Després d'aterrar a l'aeroport de Tarbes-Oussun, el dissabte 14 d'agost, el Bisbe de Roma rebrà la benvinguda del president de la República, Jacques Chirac. A les 13.00 està prevista la visita del Papa a la gruta on van tenir lloc les aparicions de la Mare de Déu, l'11 de febrer del 1858, a Bernadeta Soubirous. A les 17.00 presidirà un Rosari en processó, que començarà a la mateixa gruta, durant el qual, al final de cada misteri es faran estacions a llocs simbòlics del santuari.

El Papa i la processó s'aturaran a les piscines al costat dels voluntaris que ajuden els malalts a rentar-se, a la tenda de l'adoració juntament amb els joves, a l'església de santa Bernadeta amb els malalts, al peu de la imatge del rector d'Ars amb els sacerdots, i a l'atri de la Mare de Déu del Roser amb els acòlits. Acabada la pregària, dirigirà unes paraules als milers de pelegrins congregats a la plaça. El 15 d'agost, a les 10.00, presidirà la celebració eucarística multitudinària. Cap a les 18.00 s'acomiarà de Lourdes per tornar a Roma.

La visita del Papa vol celebrar el 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció, que va tenir lloc el 8 de desembre del 1854 pel beat Papa Pius IX, amb la butlla dogmàtica *Ineffabilis Deus*. Serà el setè viatge de Joan Pau II a França, el segon a Lourdes (1983). (Zenit)

COREA

Inicien el procés de beatificació de 124 màrtirs

SEÜL.— Amb una cerimònia a Seül, va ser oberta la causa de beatificació de 124 màrtirs coreans. Segons informa l'agència Fides, la fase diocesana de la causa de beatificació del servent de Déu, Paul Yun Ji-chung i els seus 123 companys, va ser oberta oficialment el 5 de juliol, data de la festa de Sant Andreu Kim Tae-gon, primer sacerdot coreà i patró del clergat coreà. Paul Yun Ji-Chung i 23 companys màrtirs van ser torturats i assassinats per odi a la fe el 1791, al començament de la introducció del cristianisme a Corea. (N.E.)

ESTATS UNITS

Mobilització franciscana davant el genocidi sudanès

NOVA YORK.— Franciscans International (FI) anima la família franciscana a actuar immediatament per aturar el genocidi que té lloc a Darfur (Sudan) segons anuncia aquesta ONG en un comunicat de premsa. «Més de trenta mil persones ja han mort durant aquest conflicte de divuit mesos de durada i es calcula que un milió de persones podrien morir, en la seva majoria a causa de la fam i les malalties, si no es reacciona», afirma el text. «FI anima els franciscans a donar suport als esforços de l'ONU i a escriure als seus representants governamentals per demanar-los que actuïn per aturar el genocidi al Sudan.» (C.C.)

Espanya

Els bisbes demanen defensar el «veritable matrimoni»

■ Nota del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE)

MADRID.— El Comitè Executiu de la CEE va emetre una nota el 15 de juliol, titulada *A favor del veritable matrimoni*, en què assenyala que la intenció del govern d'equiparar les unions homosexuals al matrimoni no té justificació ni «en la realitat antropològica del veritable matrimoni», ni en les falses «raons socials i jurídiques» que s'addueixen.

La nota recorda, en primer lloc, que no és acceptable menystenir, maltractar o discriminar les persones homosexuals, ja que tenen els mateixos drets que qualsevol ciutadà i, com a cristians, estan cridats a participar en la vida i en la missió de l'Església: «Condemnem un cop més les expressions o els comportaments que lesionen la dignitat d'aquestes persones i els seus drets i instem els catòlics a respectar-les i acollir-les.»

Dit això, els bisbes subratllen que el matrimoni només pot ser contret per persones de diferent sexe: home i dona. L'Estat no pot reconèixer el matrimoni entre

dues persones del mateix sexe, perquè seria reconèixer un «dret inexistent». L'episcopat assenyala que les relacions homosexuals, «en no expressar el valor antropològic de la diferència sexual, no realitzen la complementarietat dels sexes, ni poden engendrar nous fills». Així mateix, denuncia que «la tecnificació deshumanitzadora de la vida no és un factor de veritable progrés en la configuració de les relacions conjugals, de filiació i de fraternitat».

Els prelats constaten que el bé dels infants exigeix que «no siguin encarregats als laboratoris, però tampoc adoptats

per unions de persones del mateix sexe. No podran trobar en aquestes unions la riquesa antropològica del veritable matrimoni». Per això, expliquen que no hi ha raons antropològiques ni ètiques que permetin experimentar amb el «dret dels infants a conèixer el pare i la mare i a viure amb ells, o a comptar almenys amb un pare i una mare adoptius, capaços de representar la polaritat sexual conjugal. La figura del pare i de la mare és fonamental per a la neta identificació sexual de la persona».

L'episcopat posa en relleu que el matrimoni és la base de la societat i que no pot haver-hi «veritable justícia i solidaritat si les famílies, basades en el matrimoni, s'afebleixen com a llar de ciutadans d'humanitat ben formada». «Si l'Estat procedeix a donar curs legal a un suposat matrimoni entre persones del mateix sexe, la institució matrimonial en quedarà seri-

osament afectada. Fabricar moneda falsa és devaluar la moneda veritable i posar en perill tot el sistema econòmic. De la mateixa manera, equiparar les unions homosexuals als veritables matrimonis és introduir un factor perillós de dissolució de la institució matrimonial i, amb ella, del just ordre social.»

El text indica que no és just que dues persones del mateix sexe pretenguin casar-se: «Que les lleis ho impedeixin no implica cap mena de discriminació. En canvi, sí que seria injust i discriminatori que el veritable matrimoni fos tractat igual que una unió de persones del mateix sexe, que ni té ni pot tenir el mateix significat social.» Els bisbes alerten del perill d'una legislació que obri les portes a equiparar les unions de persones del mateix sexe amb el matrimoni entre un home i una dona: «La influència pedagògica sobre la ment de les persones i les limitacions, fins i tot jurídiques, de les seves llibertats que podran suscitar-se sens dubte molt negatives.»

Per aquestes raons, els prelats conviden tothom, especialment els parlamentaris catòlics, a «fer tot allò que legítimament es trobi a les seves mans en el nostre sistema democràtic perquè les lleis del nostre país resultin favorables a l'únic veritable matrimoni». (C.C.)

Mariàpolis 2004, trobada de diàleg i de comunió

VALLADOLID.— Mariàpolis és un congrés en què, a més de la profunditat amb què es tracten les diferents temàtiques que són objecte d'estudi, dona un lloc privilegiat a la convivència entre les persones, per tal de contribuir a estimular i potenciar una societat basada en la solidaritat, el respecte, la tolerància i la fraternitat. És un congrés interactiu, en què tots els participants són subjectes actius en el seu desenvolupament, i on l'amor recíproc esdevé element que uneix i aglutina tothom.

Tot va començar el juliol del 1949. Chiara Lubich, fundadora dels Focolars, amb algunes de les seves primeres companyes (sis o set en total) van anar a Tonadico, un poblet de muntanya del Trentino per a un període de repòs. En aquell estiu, caracteritzat per una forta i lluminosa experiència de Déu, els va semblar comprendre que el moviment que estava naixent estava cridat a ser, en la mesura del possible, una presència de Maria que pogués donar vida, també avui, a Jesús entre els homes. El 1955, amb més de mil persones, se li va donar per primera vegada el títol de Mariàpolis, «ciutat de Maria».

A Espanya es va celebrar ja el 1964 a Solsona (Lleida) i posteriorment a moltes ciutats de la nostra geografia. Avui dia, són més de 150 les Mariàpolis que se celebren arreu del món, als diferents països (182 actualment) on el Moviment dels Focolars es troba present.

Enguany, el tema central de la Mariàpolis, que a Espanya se celebra a Valladolid de l'1 al 5 d'agost, és *Diàleg i comunió per a una nova cultura*. Es tractaran temes relacionats amb el diàleg,

Salardú també va acollir una edició de Mariàpolis.

com a instrument per afavorir les relacions interpersonals, i la comunió en els seus diversos aspectes, inclòs l'econòmic, des de l'àmbit personal al familiar i social. Menció especial mereix l'atenció a l'«Economia de Comunió», projecte d'economia social i solidària, arrelada i estesa en centenars d'empreses i d'activi-

tats laborals d'arreu del món, i que dona protecció i sosteniment econòmic a milers de persones. També s'aprofundirà en el diàleg ecumènic recordant la Jornada ecumènica «Junts per Europa» de Stuttgart (Alemanya), celebrada el maig del 2004.

Un altre tema important serà veure, a través de testimonis i temes, com la frater-

nitat i la unitat es construeixen en els diferents àmbits socials com la família, el món juvenil, etc. Hi haurà un dia dedicat a la ciutat de Valladolid, on se celebra enguany, amb una jornada de portes obertes organitzada a la catedral i amb la presència de l'arquebisbe Braulio Rodríguez. Serà una ocasió per presentar la fesomia del Moviment dels Focolars.

Els objectius de Mariàpolis són mostrar la maqueta d'una societat renovada per la vida i els valors de l'Evangeli, i contribuir a estimular i potenciar una societat basada en la solidaritat, el respecte, la tolerància, la fraternitat i la unitat, per tal de construir la família humana. El programa s'articula a través de conferències, taules rodones, tallers, espais de diàleg, activitats a l'aire lliure, dinàmiques grupals, etc. A més, els joves tenen els seus moments d'encontre específics. En aquesta trobada participen persones de qualsevol condició social, edat, sexe, professió, creença, que fan dels valors abans assenyalats el seu estil de vida. Enguany es preveu que hi participin prop d'un miler de persones procedents d'arreu d'Espanya. (Àngel Bartol)

ÀUSTRIA

El Papa envia un visitador al Seminari de Sankt Pölten

VIENA.— La decisió del Papa ha estat molt ràpida: en menys d'una setmana després d'haver-se fet públics els presumptes escàndols sexuals al Seminari diocesà de Sankt Pölten, a Àustria, ha enviat un visitador apostòlic per aclarir la situació. L'escollit és el bisbe austríac Klaus Küng, que ha estat nomenat visitador de la diòcesi, però en particular del Seminari diocesà. Les persones implicades en l'escàndol són el rector, el vicerector i alguns seminaristes. Els càrrecs

directius han dimitit i s'ha detingut alguns seminaristes. Segons ha explicat Mons. Küng a l'agència de premsa austríaca APA, «es tracta d'una tasca delicada i difícil». Per la seva part, el cardenal Christoph Schönborn, arquebisbe de Viena, ha indicat que «és un pas important per al sanejament de la situació. El visitador apostòlic haurà d'informar sobre tots els aspectes d'aquest afer i prendre les decisions necessàries». (M.D.B.)

Espanya

20.000 joves inscrits en el pelegrinatge a Santiago

SANTIAGO.— El número de joves inscrits en el Pelegrinatge Europeu a Santiago de Compostel·la, sota el lema *Testimonis de Crist per a l'Esperança*, és de 20.000, però s'espera que siguin fins a 30.000 els joves que arribin als peus de l'Apòstol. Entre els dies 31 de juliol i 5 d'agost, Santiago quedarà «envaïda» per diversos grups de joves que faran el pelegrinatge. El 5 d'agost tindrà lloc l'acollida i l'inici oficial de la Trobada Europea de Joves. Els dies 6 i 7 es dedicaran a la recepció de catequesis que es tancaran amb la Missa del Pelegrí. El diumenge 8 clourà la trobada a la plaça de l'Obradoiro amb una eucaristia presidida pel cardenal Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, com a enviat especial del Papa al Pelegrinatge de Joves.

Segons han assenyalat els organitzadors, l'objectiu de la Trobada és que «els joves cristians del continent coneguin i aprofundeixin en les arrels cristianes d'Europa, acollint la crida que el Sant Pare, Joan Pau II, ha adreçat diverses vegades a tots els cristians: cal recobrar l'entusiasme de l'anunci de Crist, com a únic fonament de la veritable esperança i cal comprometre's en la construcció de la nova Europa de l'Esperança». (N.E.)

Balanç positiu de la 57 Setmana Espanyola de Missionologia

■ Es va celebrar del 12 al 16 de juliol a Burgos

BURGOS.— La Setmana Espanyola de Missionologia és l'única que es continua celebrant a tota Europa. Aquesta supervivent, que ja ha arribat a la seva edició número 57, demostra que continua en un estat de salut excel·lent. Organitzada per l'Institut de Missionologia i Animació Missionera de la Facultat de

Teologia del Nord d'Espanya, esdevé un fòrum obert en què es comparteixen les inquietuds de la vida missionera. Enguany el lema que ha animat la Setmana Espanyola de Missionologia ha estat «És l'hora de la missió! Els organismes d'animació missionera, espais de comunió».

Segons explicava a *Catalunya Cristiana* el degà de la Facultat de Teologia de Burgos i secretari de la Setmana Espanyola de Missionologia, Eloy Bueno de la Fuente, «la valoració que faig de l'edició d'enguany ha estat molt positiva perquè s'ha complert l'objectiu que es va marcar: prolongar d'alguna manera el Congrés Nacional de Missions celebrat l'any passat, que havia deixat una sèrie d'interpel·lacions obertes i que han d'aplicar els diversos organismes d'animació missionera».

Al llarg de cinc dies, del 12 al 16 de juliol, els participants en aquesta trobada missionera han reflexionat sobre el treball en comunió, explica Eloy Bueno, «concretada en la comunicació permanent a través de diàlegs, informació, fòrums de discussió... es tracta de compartir el treball

La missió universal no només és geogràfica.

creació de la figura de l'animador missioner com a ministeri estable; les delegacions diocesanes missioneres com a organismes de comunió i pluralitat, i la relació entre la vida diocesana i les noves realitats eclesials.»

A l'hora de fer balanç d'aquests dies de reflexió i de compartir frater, també cal des-

taçar els reptes de futur: «Adonar-nos que la missió universal no és només geogràfica, també és cultural, social, econòmica... cal superar certes barreres; també hem de parlar més atenció a sectors socials com són els joves i les famílies. Aquest aspecte haurem de tractar-lo més en profunditat en l'edició de la Setmana de l'any proper.»

Les activitats compreses en aquesta Setmana Santa s'han desenvolupat al llarg de conferències, taules rodones, testimonis de missioners i treballs en grup, que han contribuït a aprofundir en la importància dels organismes que treballen en l'animació missionera i també en la responsabilitat missionera de tot batejat.

Ponents com el cardenal-arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo, president de la Comissió Episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies, o la Gna. Ana M. Fresneda, delegada nacional de Missions Vicencianes, configuraven el programad'enguany. Entre els punts que s'han tractat al llarg de les diverses intervencions, el secretari de la Setmana n'assenyala tres: «La

tacar els reptes de futur: «Adonar-nos que la missió universal no és només geogràfica, també és cultural, social, econòmica... cal superar certes barreres; també hem de parlar més atenció a sectors socials com són els joves i les famílies. Aquest aspecte haurem de tractar-lo més en profunditat en l'edició de la Setmana de l'any proper.»

La Setmana Espanyola de Missionologia de Burgos és l'única que continua celebrant-se a Europa. El seu origen es remunta a l'any 1946 i, per a Eloy Bueno, el secret de la seva supervivència cal buscar-lo en el fet que «Burgos té una forta tradició missionera i, a més, Espanya té una vida missionera molt activa».

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població

Província

C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐Domiciliació bancària ☐

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Elías Royón, nou provincial d'Espanya de la Companyia de Jesús

MADRID.— El jesuïta Elías Royón Lara serà a partir del 5 de setembre el nou provincial d'Espanya de la Companyia de Jesús, en substitució d'Isidro González Modroño. Des del 1995 era conseller del pare general, Peter-Hans Kolvenbach, i assistent d'Europa Meridional, càrrecs que exercia a la ciutat de Roma. Royón ja va ser provincial d'Espanya des del 1993 al 1995.

Nascut el 1937 a Benamejé (Còrdova), ingressa a la Companyia de Jesús el 1957. S'ordena capellà el 1969 a Madrid i fa els seus últims vots a la companyia el 1975. És llicenciat en Filosofia i doctor en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma. Ha estat també mestre de novicis de la Companyia a Espanya i vicerector de la Universitat Pontifícia Comillas, on a més va ser professor de Teologia Dogmàtica. Fins a la seva extinció recent, el nou provincial d'Espanya pertanyia a la província de Toledo, de la qual va ser provincial des del 1987 fins al 1993; més tard passaria a ser provincial d'Espanya i, a continuació, as-

sistent d'Europa Meridional.

Després de complir el seu mandat de sis anys, des del 6 de setembre del 1998, Isidro González Modroño deixarà el seu càrrec de provincial d'Espanya. Natural de Lleó, on va néixer el 1948, va ingressar a la Companyia el 1977 i va ser ordenat prevere el 1982. Emet els seus darrers vots a la Companyia el 1988. González Modroño és enginyer de Telecomunicacions i llicenciat en Teologia i Psicologia. Ha estat també provincial de Castella des del 1995 fins al 1998. A partir del setembre serà el nou director del col·legi jesuïta Nostra Senyora del Record (Madrid). L'actual secretari del provincial d'Espanya, Juan Ignacio García Velasco, ha estat destinat al Col·legi Internacional del Gesú de Roma.

En total, avui treballen a Espanya 1.687 jesuïtes en les diverses tasques apostòliques, espirituals, educatives, socials i culturals que promou aquest orde religiós fundat el 1540 per sant Ignasi de Loiola. (SIC)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Trobar-se amb Jesús

El trobament amb Jesucrist mort i ressuscitat és a la base de qualsevol conversió autèntica. El cristià ho és perquè per la fe viu una adhesió personal a Jesucrist. Els sants i les santes són els qui han assolit amb més intensitat i radicalitat aquesta adhesió, fruit d'una trobada amorosa amb el Senyor.

La conversió de Saule de Tars es deu al seu trobament amb Jesús. Fou el trobament del perseguidor, Saule, amb el perseguit, Crist, mort i ressuscitat mitja dotzena d'anys abans, que va transformar completament la vida de qui és sant Pau. De perseguidor es convertí en evangelitzador.

Fou també el trobament personal amb Jesucrist que féu deixar les barques i les xarxes als pescadors Pere, Andreu, Jaume i Joan per convertir-se en pescadors d'homes i lliurar la seva sang per donar testimoniatge de la fe en el Senyor com a apòstols.

Aquest trobament personal amb Jesucrist està propiciat per ell mateix. Ho confirmen els exemples abans exposats. És ell qui sempre té la iniciativa. Això queda

molt clar en l'encarnació del Fill de Déu. Joan Pau II diu que «l'encarnació del Fill de Déu mostra que Déu cerca l'home».

El cristianisme comença amb l'encarnació del Verb a les entranyes virginals de Maria. En la nostra religió no és sols l'home qui cerca Déu, sinó que Déu se li fa realment present, per parlar-li d'ell i per indicar-li el camí pel qual podrà arribar a ell. En el nadó de Betlem, Déu no solament parla a l'home, sinó que el cerca.

La vida cristiana, més que una moral, és una bona nova i una trobada personal amb el Senyor de la glòria. La seva originalitat no rau en la referència a determinades paraules de Jesús sinó en la referència a la seva persona, a la seva vida, mort i resurrecció. Quan s'acull aquest misteri joïós que renova les relacions entre els homes i Déu i les relacions dels homes entre ells, es participa del misteri pasqual.

Per assolir amb plenitud l'autèntic sentit de la nostra vida cal tenir el desig d'aquells pelegrins de fa dos mil anys que, arribats a Jerusalem per al pelegrinatge pas-

qual, demanaren a l'apòstol Felip: «Voldríem veure Jesús.» Avui hi ha molts homes i dones que, en certa manera, demanen als creients, potser no sempre conscientment, de veure el rostre de Crist. És tasca de l'Església reflectir la llum de Crist en cada època de la història i fer resplendir també el seu rostre davant les generacions del nou mil·lenni.

A Jesús no s'hi arriba veritablement si no és per la fe. Quan Pere confessa que Jesús és el Fill del Déu viu, el Senyor li respon: «Això no t'ho ha revelat la carn i la sang, sinó el meu Pare del cel.» L'expressió carn i sang evoca l'home i la seva manera natural de conèixer. Això, en el cas de Jesús, no és suficient: cal una gràcia, una revelació que ve del Pare.

A la contemplació del rostre de Crist no hi arribem només amb les nostres forces, sinó deixant-nos guiar per la gràcia de Déu. Sols l'experiència del silenci i de la pregària ofereix l'horitzó adequat en el qual pot madurar el coneixement fidel i coherent del misteri de Jesús.

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Antonio Arias Crespo

Recuperar

Parlar de sants, de la santedat, és molt possible que en aquests moments de la història de la humanitat, enmig de la descristianització generalitzada i imperant que patim arreu del món, pot ser interpretat com una fantasia vana, ben lluny del que avui tenim per real i creïble, per efectiu. És a dir, el que en diem una utopia.

És lògic fins a cert punt. L'home—tu i jo els primers—s'ha materialitzat d'una manera, i fins a extrems tan radicals, que pretendre ara que pensi o desitgi una altra cosa que no sigui el benestar, la riquesa, l'abundància i els honors és com aspirar a segar en terra erma.

I això passa perquè s'han perdut els sentits, els principis i el fonament entre altres moltes coses, a la vegada que hem deixat de banda allò que ens feia més persones i que donava una raó de ser a la nostra existència.

Cobra valor aquí el fet de plantejar-nos seriosament aquelles preguntes fonamentals que ens demanen una reflexió sobre d'on venim o cap a on anem. No són per respondre-les ara (no hi ha espai físic per fer-ho), sinó perquè cadascú ho faci en la seva biografia. Perquè fer-ho amb valentia i seriositat a nivell personal sí que ens pot ajudar a recuperar els principis oblidats, abandonats, a recobrar sentit i causa de motivacions que la desídia no ens va permetre defensar al seu dia i, sobretot, a rescatar de la ingratitud arraconada els valors d'utilitat i significació cristiana que les nostres mares i la mateixa Església ens van inculcar de petits.

Aquest exercici no és gens fàcil, ho reconec. Però també sé que no és impossible. Es tracta, senzillament, de recuperar. Recuperar equival a rescabalar-se, salvar alguna cosa que es va perdre o recobrar el gust d'allò que vam deixar pel camí.

Vam ser instruïts en els principis del catolicisme, dels valors evangèlics, en l'amor a l'enemic, en la humilitat, en el servei als altres, en la veritat, a menysprear-nos a nosaltres mateixos, en l'esperança en Jesús, en la fe, en la justícia, en el menyspreu del mal, en la fidelitat i en el decòrum, en el fet

d'acceptar els altres tal com són, a confiar en la Providència i en la força de l'Esperit Sant entre mil coses més.

Però amb els anys, els estudis, els amics i les lectures de tota mena, tot això tergiversat i mal entès, la nostra instrucció va començar a trontollar a perdre punts i vam deixar de practicar el que havíem après. Fins que un dia vam descobrir sense sorprendre'ns—i no ens va importar gens—que havíem deixat d'anar a missa, que ja no ens confessàvem, que havíem deixat de fer almoïna, fins i tot que ens havíem divorciat i que els altres—el proïsme—tant se'ns en dóna. Si no en ateus, ens havíem convertit en indiferents, que em sembla molt més greu.

Recuperar tot això, tornar a assumir que sense Déu no som res, seria el principi de restablir les bases de la nostra identitat cristiana.

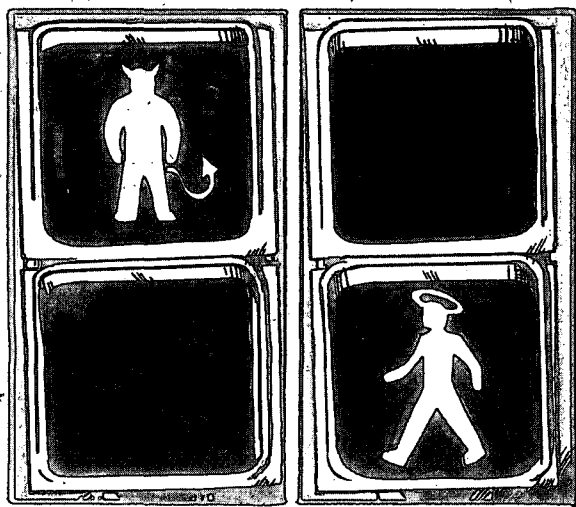
Per què no aspirem a un altre canvi, i ambicionem una altra vegada una situació que abans havíem tingut o per què no pretenem recobrar tot allò que un dia no gaire llunyà va donar sentit a la nostra vida?

O, fins i tot, per què no delegem obertament poder ser sants? No, no em refereixo a sants d'altar, que també. Vull dir, almenys, a la santedat ordinària a la qual tots els cristians estem cridats i que consisteix no a ser o a aparentar que som bones persones, sinó a ser una bona persona cris-

tiana, que fa i es mou segons els manaments, amb el suport de la fe i reconeixent les nostres febleses. Ens hem de posar a les mans del Senyor i hem de deixar que Ell ens dirigeixi, ens il·lumini i ens instrueixi. I hem de confiar completament en el que ens promet: «T'he escoltat a l'hora favorable, t'he ajudat el dia de la salvació.»

Vés per on, l'any 2004, és temps favorable, ara és temps de salvació.

I si amb això no n'hi ha prou per aconseguir la santedat desitjada de cada dia, almenys tindrem la seguretat que no per això ens refredarem ni farem mal a ningú. Més aviat tot el contrari.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Qui és el proïsme

La paràbola del Bon Samarità és deliciosa! El concepte de proïsme de l'Antic Testament queda transformat i ampliat. No es refereix solament als parents, veïns i amics. Ni, estirant-ho més, a tots els membres del poble d'Israel. El manament de la nova llei de Jesús atorga el qualificatiu de proïsme a tots els homes. Inclosos els enemics. No sempre resulta fàcil combregar amb aquesta paràbola!

Els escriptors eclesiàstics dels primers temps van fer una interpretació molt profunda d'aquesta paràbola. Exposaren com l'home, baldat a cops pels lladres, ens representa a cadascun de nosaltres, ferits greument pel pecat. Prou que experimentem les nafres dels manaments i la tirania de les passions i dels criteris d'actuació oposats a l'Evangeli! La salvació no ens pot venir de cap realitat humana: «Ni del sacerdot, escriu un autor, ni del levita. La ideologia i la religió malentesa miren cap a l'altre cantó davant del drama que hi

ha al cor de l'home. Els corrents ideològics passen, però l'home prossegueix estirat a terra, s'escola i espera un salvador.»

El Bon Samarità, que compadeix i cura, és el Senyor Jesús. Fent-se home, esdevé el nostre proïsme. La guarició amb l'oli i el vi són la caritat i la gràcia. Ell ens du a la posada, a l'Església, a fi que tingui cura de nosaltres. I paga amb el preu de la seva sang, vessada per nosaltres i per tot el món.

En acabar la paràbola (Lc 10, 30-37) Jesús diu al mestre de la llei, que ha hagut de reconèixer que el samarità compassiu era proïsme: «Vés, i fes tu igual.» Vol dir que ha d'actuar com Ell mateix. «És a dir, actua com Crist, perquè Jesús t'ha reconciliat amb Ell i pots participar de la seva misericòrdia. Jesús et diu: «tu ets l'home malferit i jo el teu salvador. Fes als altres el que jo t'he fet a tu.»»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Genís Samper

Primera ment vull dir que no es tracta d'una nota necrològica. El P. Genís Samper, escolapi, és «viu i ben viu». Ens coneixem exactament des del dia 2-I-1954. Va ser el seu primer contacte personal amb el moviment escolta, organització que tant de bé va fer a l'Església i tantes vocacions religioses i sacerdotals va estimular. Més tard em va avançar molt, va arribar a ser consiliari mundial de l'Escoltisme catòlic. Aquests dies celebra els cinquanta anys de la seva ordenació sacerdotal i ho ha volgut compartir.

Hi vaig anar per fidelitat a l'amistat, i també per compartir el goig del sacerdocí, viscut en la fidelitat a uns compromisos acceptats lliurement. Però he de dir que tenia una mica de por que la trobada es limités a uns quants records nostàlgics o, encara pitjor, a una revisió estèril de les actuacions del sector.

La por aviat se'm va dissipar. Ens va rebre i ens va obsequiar a casa seva. (Escriu avui que a la missa hem llegit el relat de la trobada d'Abraham amb Déu a Mambré i el de Jesús amb les germanes Marta i Maria.) Sempre he apreciat l'hospitalitat i sento que es vagi perdent a poc a poc. Lamento que a totes les poblacions s'incrementi el nombre d'hotels i de restaurants, i que, paral·lelament, a les llars, minvi l'habitatge de convidats.

Recordo l'estimació que el P. Samper tenia pel calze, un regal familiar, i la seva admiració per unes formes que, sense deixar de ser modernes, tenen una senzillesa clàssica. D'aquest objecte n'ha sabut fer un mite, sense que resultés ser cap fetitxe. El P. Genís va marxar i va romandre un temps a Cuba. Se'n va anar literalment amb el que duia a sobre. I, com que el calze no era cap vestit, es va quedar allà. La tornada la va fer amb una austeritat obligada, tot el trajecte sense cap despesa. Eren dies de perill a l'illa i ell volia que la seva família sapigués que tornava sa i estalvi. Un escriptor famós que anava al mateix vaixell es va mostrar limitadament generós. Es va oferir a pagar un radiograma a cadascuna de les religioses que navegaven al mateix transatlàntic. El nostre home, que evidentment no era cap monja, va camuflar el text d'un missatge i el va signar com Agnès. La família va rebre la bona notícia, i va imaginar que el nom era un error. Beneïda mentida. A Cuba havia quedat el record de la bona tasca. Fruit de tot això va sorgir una vocació sacerdotal que al seu dia va rebre el regal d'una reproducció del calze d'aquell a qui admirava. A la trobada vam comentar totes aquestes coses sense superficialitat. Tot implicava una gran estimació per ell. El P. Genís explica moltes vegades la seva satisfacció per tota l'estimació que ha rebut. Ho diu content, sense vanagloriar-se'n. En un caldo de cultiu com aquest germinarien i creixerien amb facilitat vocacions noves. Hom sentia el desig de tornar a néixer, per fer una altra vegada el mateix camí que va elegir de jove. Crec que els testimonis i les trobades com aquesta són molt més convincents que moltes raons esgrimides sovint. Cal proclamar als quatre vents que consagrar-se a Déu ens fa feliços. I contagiar l'entusiasme. Va faltar algú que en rebés l'impacte, era una trobada sacerdotal. A través de l'èter s'hauran propagat bones vibracions que aterran i que colpiren algú. N'estic segur.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

El Sudan

Quants dels nostres lectors saben que el conflicte del Sudan ha estat considerat actualment per l'ONU com «la pitjor catàstrofe humanitària dels nostres dies»? Quants coneixen que han mort més de 30.000 persones en els últims 18 mesos i que un milió corre el risc de morir a causa de la fam i de les malalties? Quants saben que el govern àrab del Sudan i la milícia Janjaweed provoquen un autèntic genocidi en la població negra del sud? Quanta gent té informació sobre els gairebé dos milions de morts que s'han produït des de l'any 1982 en aquest país, que és el més gran de l'Àfrica en extensió (supera els 2,5 milions de km² i té prop de 33 milions d'habitants)? A quanta gent li sona el nom de Danfur, la regió geogràfica sudanesa escenari del conflicte? Hi ha pous de petroli, per la qual cosa la presència dels Estats Units es pot endur totes les crítiques ja tòpiques en aquests temes, però es desconeixen més els interessos francesos, no menys innocents que els nord-americans. El ball de xifres, pel que fa als morts i als desplaçats, és constant i fins i tot contradictori segons siguin les fonts d'informació.

El nostre coneixement de la realitat actual té dues característiques: la reducció selectiva i l'efecte lupa. La reducció selectiva vol dir que perdem la visió del conjunt per elegir uns trosos determinats. Sembla que només hi ha el problema de l'Iraq i el conflicte entre jueus i palestins. Els temes que acaparen l'atenció informativa no sempre són els més importants. La guerra de l'Iraq ha produït menys morts que els que hi ha hagut durant el mateix període al Sudan. L'Iraq es manté a les primeres pàgines dels rotatius i la seva presència és constant als

espais informatius de les televisions. El Sudan està fora del cercle il·luminat pels focus de la premsa i el seu drama no provoca cap reacció de la gent del carrer. La ideologia o la militància política són criteris que es fan servir per fer la selecció de qualsevol notícia.

L'efecte lupa incrementa la reducció selectiva. S'engrandeixen uns quants temes en detriment de la visió de conjunt i es magnifiquen detalls que mereixen menys consideració. D'altra banda, el que és important passa a ser anecdòtic. Per què ens hem d'ocupar de l'Àfrica quan tenim altres coses a fer? Els oblidem i pensem que algun dia tot s'arreglarà per art d'encantament. Franciscans International demana una actuació immediata per aturar aquesta situació. Qui vol conèixer la situació sudanesa actual, no ho té gens fàcil per disposar de dades fiables que l'ajudin a fer-se una idea més precisa sobre el conflicte i les seves causes. S'hi barregen molts interessos i interpretacions.

Els nuclis de poder i de les decisions acostumen a estar lluny dels ciutadans. Un dels punts febles de la construcció europea actual és justament aquesta llunyania de les persones. Quan coneixem un problema o un conflicte, sobretot de caràcter internacional, brolla dins nostre un sentiment d'impotència. Cal trobar, amb urgència, mecanismes d'intervenció i de solidaritat perquè no sigui la frustració d'aspiracions legítimes l'única conseqüència d'abordar els punts que ens afecten globalment. Una ètica que desconeixi l'interès i el compromís pels temes socials seria un refugi d'individualistes i posaria en dubte els valors més elementals. Certament, cadascú ha de fer el seu camí i ningú no el pot fer per un altre. També en aquest cas.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest antic campanar romànic no pertany a cap església del Pirineu, sinó que es troba al bell mig de la ciutat de Terrassa. Es tracta d'un detall del conjunt monumental de les esglésies de Santa Maria, Sant Pere i Sant Miquel, que s'alcen sobre el que fa 1.500 anys era la seu de l'antic bisbat d'Ègara. Ara la recuperada diòcesi de Terrassa té com a catedral la igualment bella basílica del Sant Esperit, però val la pena admirar els temples que van néixer a redós de l'antiga Ègara.

Notes insignificants

Germà Adrià

Cada pres, una història

Ja he fet la meva primera setmana de gira estiuenca. He estat a les presons de Castelló i de Villena (Alacant).

Onze amics o amigues en una presó; tretze a l'altra.

Tots m'havien escrit o els coneixia del carrer.

Tots amb una situació econòmica escurada.

Cap d'ells és a la presó per un delictes d'aquells que atemoreixen la gent de bé.

Delictes de pobres. Pobres que necessiten sobreviure.

He visitat dues dones en una presó i quatre a l'altra.

I, tot i que fa anys que vaig de presó en presó i conec molts presos pobres, sempre en surto corprès i turmentat.

Jo resistiria 17 anys seguits tancat?

Ara parlaré només de tres de les dones que he visitat. Les anomenaré Lala, Lele i Lolo. Com sempre els noms són inventats, així ningú no pot saber de qui parlo.

• La Lala és la més jove, encara no té 20 anys.

És sud-americana i viu a Barcelona des que va venir quan tenia tres anys. El seu idioma és el català. La vaig conèixer al Raval, quan era petita.

Després, darrerament, quan estava drogada intentava buscar clients per Sant Ramon o Sant Pau. Ja no els trobava. Era un cadàver de pocs anys. Moltes vegades l'havia hagut d'aixecar quan drogada queia en alguna cantonada.

Ara està esplèndida. Molt guapa. Li vaig prometre que si no es torna a drogar tinc amics que la proposaran per a Miss Barcelona.

Però la meva estimada Lala quan tingui llibertat no tornarà a caure en la droga? N'hi ha que n'hi donaran de franc...

Ens hem aconegut amb un petó. I li he demanat que no surti d'aquí a cinc mesos, quan hagi complert la pena, que esperi per poder seguir el tractament que li han ofert.

• La Lele té 52 anys i en fa quatre que és a la presó. Es bellugava sempre pel carrer Escudellers, la plaça Real, el barri xino... No es drogava, però mantenia els seus tres fills venent droga.

Coneix molt bé el Centre Obert, on els seus fills van venir un any.

Fa uns quants mesos va patir com una embòlia i ara camina amb crosses. Amb crosses a la presó. No, no pot escapar-se.

Conec la seva família. Però la família l'ha oblidada i no vol que li'n parli. Sap que els nens estan bé al seu pis d'acollida i no necessita saber res més.

Què farà quan surti? No es queixa de la presó. Ara li arreglen els papers perquè pugui cobrar una paga d'invalidesa.

Es queixa pel seu mal cap. Per què va vendre droga? Però ella em diu que la meitat del barri viu gràcies a la droga.

• La Lolo té 47 anys i la vaig conèixer a l'Hospitalet.

Era una dona digna, respectuosa, senzilla. Ja fa dos anys i mig que està com a presa preventiva.

Dos anys i mig acusada d'encobrir el seu marit que, a la vegada, tapava uns personatges que l'havien amenaçat. Ella no sabia res de l'amenaça, ni encobria el seu marit. Feia de dependenta en una botiga. Coneguda a tot el barri. Estimada per tothom. Però ha perdut el pis, ha perdut la feina, ha perdut el marit, que està tancat en una altra presó (però es continuen estimant molt).

Però espera no perdre els seus fills dels quals en té cura una germana.

Quan tindrà un judici? La condemnaran per un delictes que desconeix?

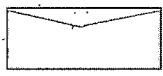
Cada pres té una història diferent. Cada pres pateix de «tortura».

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Ja era hora

Hi ha moltes mares que, per motius professionals, arriben a casa seva a hores intempestives per poder parlar amb els seus fills i el marit, o per celebrar l'aniversari d'un d'ells. Ha estat per a mi una alegria assabentar-me fa uns dies que algunes empreses al nostre país han constituït guarderies infantils a les seves dependències perquè els pares puguin viure amb més serenitat i menys estrès i així conciliar feina i família. Voldria des d'aquest setmanari animar els governants, així com tots els empresaris, a fer el mateix i aconseguir d'aquesta manera que la família tingui un suport per poder constituir una societat més solidària.

ELENA YÁNEZ
Barcelona

□ Teatre?

Pel pont de Sant Joan em trobava en un bell poblet empordanès quan una nit vaig ser convidada, juntament amb un altre familiar, a entrar al local del poble on es feia una representació teatral.

L'obra acabava de començar. Hi havia en escena tres personatges (dos homes i una dona) que explicaven els importants descobriments que havien fet sobre els comportaments sexuals dels més grans prohoms de la nostra cultura. Hi havia poetes, literats, homes d'Església... de tots els Països Catalans des del segle XII fins avui.

L'obra en qüestió no podia ser més groguera, insultant, perversa i de mal gust. Tant és així que, sense esperar-ne

el final, ens vam aixecar i vam marxar.

Segons ens van informar, aquests tres artistes tenen programada una gira per l'Empordà per donar a conèixer els seus descobriments.

Vull deixar constància d'aquest fet irresponsable que, segons consta en el programa, està patrocinat pel Consell Comarcal del Ripollès, per la Diputació de Girona i pel Departament de Cultura (?) de la Generalitat de Catalunya.

MARIA FERRET
Barcelona

□ Alguna cosa més que informació

En només una dècada, entre el 1990 i el 2001, el percentatge d'embarassades menors de 18 anys que opten per avortar a Espanya va créixer del 21 al 50 per cent, segons un estudi dirigit per l'Institut d'Economia i Geografia del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC). L'estadística reflecteix un agreujament del problema des del 1995, quan la corba descendent d'embarassos en menors comença a créixer.

Que en la meitat dels casos el resultat final sigui la interrupció de l'embaràs amb les seqüeles físiques i psicològiques que arrossega l'avortament, sobretot en dones que no han complert 18 anys d'edat, sembla una situació molt indesitjable, en termes personals i soci-

als. Certament que totes les estratègies públiques deuen centrar-se en les arrels del problema: els embarassos no desitjats entre els adolescents.

I aquest objectiu només és assolible amb programes d'educació que fomentin la sexualitat responsable. Aquesta afirmació ens duu a fer-nos algunes preguntes. Què és la sexualitat responsable? És explicar-li a un jove que es posi una goma o prengui una píndola? És ensenyar-li en públic a posar-se la goma perquè perdi la por i augmenti la promiscuitat? És ficar-li en el cap que les relacions sexuals són «fer l'amor»? Respondre afirmativament sembla que és el que alguns entenen per educació de la sexualitat. Doncs bé, a la llum de les dades aportades pel CSIC, no sembla que aquesta educació sexual facilitada als col·legis i a les llars espanyoles estigui aconseguint els efectes desitjats. Ara bé, si són clars haurem de ser seriosos i coherents. L'amor, a part que no es fa, és una mica més gran que tenir un coit. La sexualitat afecta tota la personalitat i, com que no es limita a l'acte sexual, totes les accions humanes estan afectades per la sexualitat, de tal manera que la sexualitat responsable és més que posar-se o no una goma.

La formació ha de ser més que informació. I, finalment, l'avortament (interrupció voluntària de l'embaràs) és una cosa molt seriosa com perquè quedi reflectida, sense més, en un nombre estadístic i sigui el consell, de vegades l'únic, que reben les adolescents embarassades. Hi ha una tasca a fer en la qual estem tots implicats.

VALENTÍN ABELANDA CARRILLO
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Falsa caritat

—Davant de la possibilitat d'obtenir cèl·lules mare embrionàries l'Església s'ha apressat a donar-hi la seva negativa. Per què aquesta oposició a experiments que poden salvar vides? Això no és contrari a la caritat cristiana?

—L'obtenció de les primeres línies cel·lulars desenvolupades al nostre país a partir d'embrions humans congelats (excedents de la fecundació *in vitro*) ha estat notícia darrerament. També l'ahunci d'una legislació més permissiva en aquest sentit. Crida l'atenció la vinculació que s'estableix entre aquests fets i la possibilitat de tractar malalties inguaribles. La pregunta que avui rebo ho manifesta. Això no obstant, les coses no són tan senzilles com ens les volen presentar ni és or tot el que llueix. Un gran expert en aquests temes, el Dr. Justo Aznar, cap del Departament de Biopatologia Clínica de l'Hospital Universitari de la Fe, a València, qüestiona aquestes investigacions que s'han produït a la seva mateixa ciutat. Aquest expert recorda que l'opinió unànime del món científic és que, si més no, hauran de transcórrer entre cinc i deu anys perquè les cèl·lules mare adultes (no les embrionàries) puguin ser utilitzades en la pràctica clínica per guarir algunes d'aquestes malalties. Adverteix que de les cèl·lules mare obtingudes d'embrions humans, ni s'especula quan podran ser aplicades amb una finalitat curativa. Té tota la raó quan afirma que unir aquests experiments amb el tractament de malalties inguaribles, per garantir-ne l'acceptació social, és intentar fer servir el dolor dels malalts per justificar uns experiments que comporten necessàriament la destrucció d'un elevat nombre d'embrions humans, ja que, com observa el Dr. Aznar, almenys es va requerir la destrucció de quaranta embrions humans per obtenir els esmentats resultats a València. És convenient que escoltem els experts en aquests temes. A més, aquest científic, com a científic, com a ésser humà i com a creient considera una aberració la destrucció d'éssers humans en el seu estadi embrionari. Recordem les nostres reflexions en preguntes anteriors sobre el tema de l'avortament. Eí troba en joc la vida d'éssers humans concrets i innocents que no podem destruir amb vistes a un bé, per gran que sigui. El fi mai no justifica els mitjans. Tinguin en compte igualment que per poder guarir un malalt determinat cal fer servir cèl·lules mare obtingudes d'embrions clonats a partir de material genètic del mateix malalt que es vol tractar, cosa que fins ara, recorda el nostre expert, no s'ha aconseguit. Evitem simplificacions còmodes que poden conduir-nos a una falsa caritat. Per cert, l'Església no està en contra sinó a favor de la vida. És una qüestió de matís, però molt important.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Recomanacions per a l'estiu

□ La comunitat «L'esguard de Jesús»

A través de la meua família m'he assabentat de l'experiència de vida contemplativa de dos capellans diocesans a la Costa del Montseny (al costat mateix del poble de Montseny). La comunitat s'anomena *L'esguard de Jesús*. El diumenge 11 de juliol, dia de sant Benet, vam anar a missa allà, amb familiars meus, i vam quedar tan admirats i impressionats que els vull felicitar i encoratjar a seguir endavant amb aquesta iniciativa. Els dos joves capellans resplendeixen gran fidelitat a Déu i els dic: «Per molts anys i ànims!»

La Costa del Montseny és un lloc ideal per fer pregària sota la mirada de Jesús, tot cercant el seu rostre i intentant viure la simplicitat de vida i la fraternitat evangèlica. La natura del Montseny per si sola ja fascina i enamora qualsevol persona. A aquest impressionant impacte bucòlic que ens ofereix aquesta muntanya, si hi afegim unes estones de pregària, farem l'estada o la visita molt més completa i aprofitada i engrandirem una mica més el nostre misteriós ésser-personal, i el nostre cor cap a Déu. Les muntanyes fascinen l'esperit humà, fins al punt que la Bíblia les considera «lloc privilegiat per a l'encontre amb Déu». L'adreça d'aquesta petita comunitat contemplativa és: *L'esguard de Jesús* - 08470 La Costa del Montseny, tel. 616 217 783 (matins de 10 a 12 i tardes de 16 a 18 hores).

MONTSE SABÉ COLOM
Banyoles

□ Les claus de Covet

Sovint, cada setmana rebo dos o tres grups que demanen les claus de l'església de Santa Maria de Covet per visitar el temple. A vegades són de la mateixa comarca del Pallars Jussà, sovint amics de l'art i estudiosos de la història. També rebo alguna visita procedent de l'Acadèmia Militar de Tàrragona. M'esforço a acollir amb sol·licitud els grups i els ofereixo les claus de Covet.

Alguna parella de nuvis pugen a celebrar el seu matrimoni a Covet. A l'estiu, quan el poble recupera la vitalitat per la presència dels estiuejants, pujo a Covet, celebrem l'Eucaristia i venerem Santa Maria. Amb esperit de servei a la fe del poble i amb goig presideixo la litúrgia. Les pedres reviu la seva identitat històrica. Els temples són monuments que va bastir el Poble de Déu per celebrar-hi la seva fe. També imatges per il·luminar i catequitzar el poble en les veritats del credo.

L'equilibri arquitectònic distingeix el monument romànic d'una nau encapçalada per tres absis. La capçalera triabsidal dona una magnificència esplendorosa a l'església. Presenta també dues característiques de gran esplendor i singularitat: la portalada i el passadís interior de la rosassa. La majestuositat de la portalada, presidida per la Resurrecció de Jesús, glossa la història de la salvació en l'original Pòrtic de la Glòria de Covet.

Darrerament la Generalitat de Catalunya ha consolidat i restaurat l'anomenada catedral de la Conca i hi ha un projecte municipal per ordenar i embellir l'entorn. Voleu les claus de Covet?

ANTONI MIRABET
Isona

Un testimoni de santedat: mossèn Pere Tarrés

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una bona notícia esperada

D'aquí a poques setmanes, el dia 5 de setembre, esperem que s'acomplirà allò que ha estat anunciat oficialment i que ha estat esperat i preparat durant anys: que el Sant Pare concedeixi de poder celebrar públicament, amb culte litúrgic, la memòria del metge i prevere de Barcelona Pere Tarrés, mort el dia 30 d'agost del 1950. D'aquesta concessió en diem «beatificació», perquè no es fa si no hi ha constància suficient de la santedat —*beatus*— d'aquella persona. Aquesta constància s'obté a través de l'estudi rigorós de la seva vida tal com és explicada pels testimonis, de l'anàlisi doctrinal dels seus escrits, del signe de la seva intercessió en algun fet extraordinari —miracle— o de la certesa que va morir a causa de la fe, en el cas de morts violentes.

És evident que la santedat d'una persona no ve del procés canònic que es pugui fer. Els sants no es «fan» quan una persona és morta. La santedat és quelcom que pertany exclusivament a la vida personal, i en la qual cadascú es crida a treballar, en el temps present, amb l'impuls i la col·laboració de l'Esperit Sant. L'expressió més clara d'això la tenim en la reacció popular que es dona en la mort d'algunes persones. «Ha mort un sant!», es diu.

En realitat, aquest era el sentir d'un gran nombre de persones ja en el moment de les exèquies del Dr. Pere

Tarrés. Aquest sentiment i convicció es manifesta després en el record i la veneració envers aquella persona, i en el desig que la seva memòria sigui perpetuada, i es pugui fer, en l'àmbit de la litúrgia de l'Església, allò que en privat molts ja feien: demanar la seva intercessió, proposar-lo com a exemple. Un altre pas, encara, serà l'acompliment del desig que sigui proposat a tota l'Església, un dia, per l'autoritat magisterial del Papa, com a testimoni de santedat cristiana que tots els cristians han de reconèixer. Això és el que anomenem «canonització».

Una constància de devoció

Amb el que acabem d'explicar queda ben clar que un element bàsic per a la beatificació és la constància d'un desig espiritual de venerar aquella persona. Al darrere de cada beatificació no sols hi ha molt treball canònic i teològic, sinó també i sobretot molt d'afecte i devoció cristiana. En el cas del Dr. Pere Tarrés ha estat i és clarament així. Moltes persones que el conegueren i el tractàrem vivim encara, i podem recordar l'aura d'espiritualitat que el rodejava, que ens impressionava profundament, que ens empenyia a cercar la seva paraula de consell.

Aquest contacte directe ja no és possible en l'actualitat, i això dona una dimensió pròpia a la beatificació

esperada. Es tracta de promoure entre els cristians del nostre temps la presència espiritual del Dr. Tarrés, perquè pugui continuar fent allò que feia durant la seva existència terrena, i més encara, i d'una altra manera més eficaç perquè serà sense les limitacions de l'espai i del temps.

Una veneració que tot just comença

Amb la solemne declaració pontifícia de la beatificació, o de la canonització, acaba certament un procés canònic i teològic, però, amb ella, tot just comença una història espiritual dins de l'Església. És la història dels qui, contemplant l'exemple i confiant en la intercessió del Dr. Tarrés, se sentiran impulsats a imitar les seves virtuts, a fer propis els seus anhels apostòlics, a viure com ell en el seguiment de Crist, a ésser sacerdots amb la intensitat espiritual amb què ell ho fou...

La manera de fer del nostre temps, temptada per l'esperit cinematogràfic (deia Pau VI), és a dir, per considerar la vida com una successió d'imatges, pot portar-nos a una exaltació momentània envers la figura del Dr. Tarrés, i passar després a oblidar-nos d'aquest patrimoni espiritual excel·lent de la nostra Església. Caldrà estar alerta, i cercar els camins perquè la seva memòria arrelhi profundament en la nostra vida cristiana.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Sardenya al començament del segle IV
- ☐ Bisbe i organitzador de la vida cristiana al Piemont
- ☐ Per la seva postura contrària a l'arrianisme va ser desterrat a Palestina
- ☐ Va morir vers l'any 371 a Vercelli

A l'època en què va viure Eusebi l'Imperi Romà tolerava l'existència de diverses religions i per tant les persecucions contra els cristians s'havien acabat. Això no vol dir, però, que tot estigués guanyat: encara s'havia de fer una tasca evangelitzadora profunda a moltes regions i les diferències doctrinals barrejades amb els interessos polítics es feien massa habituals entre els mateixos cristians.

En aquest context el jove sant Eusebi va arribar a Roma per fer els estudis eclesiàstics i es va guanyar l'afecte del Papa, que uns anys més tard, cap al 345, el va nomenar bisbe de Vercelli, una població del nord d'Itàlia, situada entre Torí i Milà. A la seva seu episcopal el bisbe Eusebi va crear un centre per a l'educació d'eclesiàstics i diversos monestirs. Aquestes mesures, juntament amb el seu zel predicador van aconseguir una

Sant Eusebi de Vercelli

bona evangelització dels fidels de tota la diòcesi.

Però allò que va portar més feina a sant Eusebi de Vercelli va ser la lluita contra l'arrianisme, creença que negava la divinitat de Jesús i que per tant s'oposava frontalment als principis del cristianisme. Aquesta heretgia, però, no era marginal, sinó que estava molt estesa per tota l'Església i havia estat adoptada per nombrosos bisbes amb el suport de l'emperador. En aquest clima advers els que es mantenien fermes en la doctrina cristiana sovint es veien arraconats si no adoptaven l'arrianisme, i el mateix sant Eusebi es va veure forçat a exiliar-se a Palestina. Temps després, però, l'arrianisme perd el suport de l'emperador, és considerat com a heretgia i Eusebi pot tornar a Vercelli a continuar la seva tasca evangelitzadora.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

AGOST

1. Diumenge

XVIII de durant l'any. Verd. Lectures: Eclesiastès 1,2;2,21-23 / Salm 89 / Colossencs 3,1-5.9-11 / Lluç 12,13-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alfons-Maria de Liguori, b. i fund.; Feliu, mr.; Santes, Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

Festa Major: a Alcanó, Alella, Almoher, Beuda, Biure, les Cabanyes, Cabrera de Mar, Caldes de Malavella, Castellgalí, Collsuspina, Constantí, la Fatarella, Fontcoberta, Font-rubí, Jorba, la Llacuna, Masllorenç, Miravet, Monistrol de Calders, Montoliu de Segarra, Mont-ral, Móra la Nova, el Morell, Olvan, Òrrius, Pals, el Papiol, Parlavà, Pontós, Riells i Viabrea, Salàs de Pallars, Sant Esteve de Palautordera, Sant Esteve Sesrovires, Sant Feliu de Buixalleu, Sant Feliu de Guíxols, Sant Iscle de Vallalta, Sarra, Sarroca de Bellera, Sort, Tarroja de Segarra, Tavernoles, Tírvia, Torrelló, Vacarisses, la Vansa i Fómols, i Vilallonga del Camp.

2. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 28,1-17 / Salm 118 / Mateu 14,13-21. Si es vol: Sant Eusebi de Vercel·li (MLI), Blanc; Sant Pere Julià Eymard (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Esteve I, p. i mr.; Santes, Teodora i fills, mrs.

Festa Major: a la Garriga i Olina.

3. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 30,1-2.12-15.18-22 / Salm 101 / Mateu 14,22-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gustau, b.; Santes, Lídia, vg. i mr.; Cira, vg.; beata Joana d'Aza.

Festa Major: a Bagà, el Brull, Cervelló, Pardines, la Selva de Mar i Vila-seca de Solcina.

4. Dimecres

Sant Joan M. Vianney (MO), Blanc. Lectures: Jeremies 31,1-7 / Jeremies 31,10-13 / Mateu 15,21-28

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Perpètua, mr.

Festa Major: a Argentona, Pobolada i Rasquera.

5. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Jeremies 31,31-34 / Salm 50 / Mateu 16,13-23. Si es vol: Dedicació de la Basílica de Santa Maria, a Roma (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Osvald, rei; Santes, Afra, mr.

Festa Major: al Port de la Selva i Vilanova i la Geltrú.

6. Divendres

La Transfiguració del Senyor (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 (o bé: 2 Pere 1,16-19) / Salm 96 / Lluç 9,28b-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Pastor, mrs.; Hormisdes, p.

Festa Major: a Alfés, Cabrera d'Igualada, Godall, Golmés, Margalef, els Pallaresos, Sant Just Desvern, Sant Salvador de Guardiola i Torrebesses.

7. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Habacuc 1,12-2,4 / Salm 9 / Mateu 17,14-20. Si es vol: Sant Sixt II (MLI), Vermell; Sant Gaietà (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albert Tràpani, prev. Festa Major: a Arsèguel, el Lloar, Madremanya, Masdenverge, Massanes, Mollet de Peralada, Oliola, Pira, Rellinars, la Riba, Rocafort de Queralt, Sant Guim de Freixenet, Sant Pere de Riudebitlles, la Torre de Fontaubella, Torrefeta i Florejacs, la Vall de Boí, Vilabella, Viladamat i Vila-sacra.

Lectures bíbliques

Diumenge XVIII del
temps de durant l'any

Lectura primera

Coh 1,2;2,21-23

Què en treu l'home de tot el seu esforç?

Lectura del llibre de Cohèlet:

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va.

Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort.

Perquè, de fet, què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

Salm responsorial

89

Vós feu tornar els homes a la pols
dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam».
Mil anys als vostres ulls
són com un dia que ja ha passat,
com el relleu d'una guàrdia de nit.

R. Al llarg de tots els segles, Senyor,
heu estat sempre la nostra muralla.

Quan preneu els homes
són com un somni en fer-se de dia,
són com l'herba que s'espiga:
ha tret florida al matí,
al vespre es marceix i s'assecà. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies
per adquirir la saviesa del cor.
Calmeu-vos, Senyor, què espereu?
Sigüeu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos
i ho celebrarem amb goig tota la vida.
Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu,
reposi damunt els seus servents.
Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

Lectura segona

Col 3,1-5. 9-11

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despullat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircumcís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

Al·leluia

Mt 5,3

Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel
és per a ells.

Evangeli

Lc 12,13-21

Tot això que volies guardar-te, de qui serà?

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, convenceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència.» Jesús li contestà: «Bon home, qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?» Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tinguis diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.»

I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants, que no tenia on guardar-les. Tot rumiant, es va dir: Ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te. Però Déu li digué: Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu.»

Tarragona

diòcesis

Mn. Miquel Barbarà, escollit administrador diocesà

■ La responsabilitat del vicari general de l'arxidiòcesi s'allargarà fins a l'entrada del nou arquebisbe de Tarragona

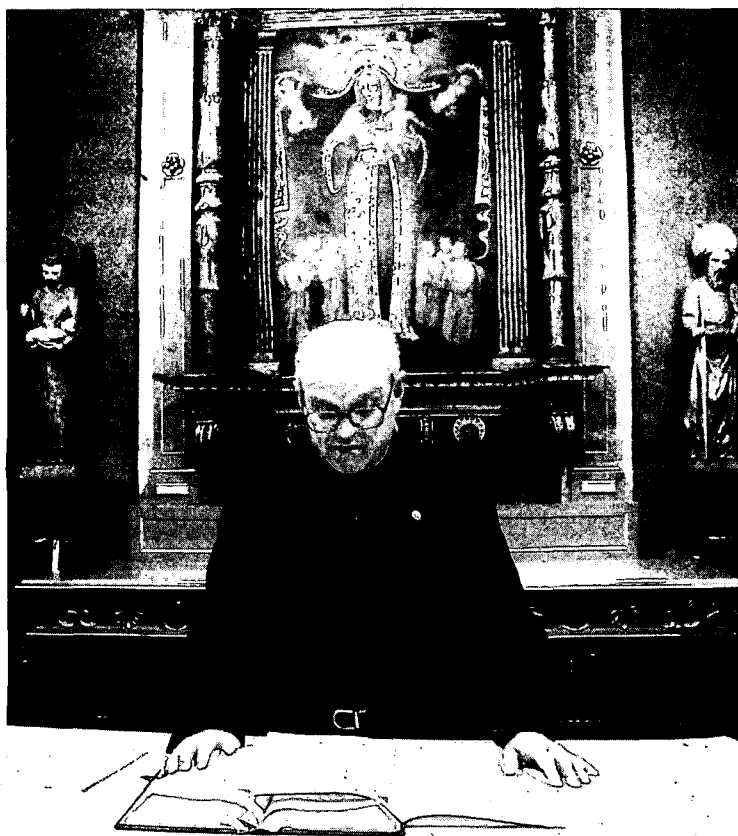
TARRAGONA.— Mn. Miquel Barbarà Anglès ha estat escollit pel Col·legi de Consultors administrador diocesà de l'arxidiòcesi de Tarragona en compliment del que determina el dret universal de l'Església en el cas de seu vacant. La responsabilitat de Mn. Barbarà

ve determinada per la presa de possessió de Mons. Lluís Martínez Sistach com a nou arquebisbe metropolità de Barcelona i s'allargarà fins que el Dr. Jaume Pujol Balcells no faci la seva entrada solemne a Tarragona, prevista per al 19 de setembre.

Mn. Miquel Barbarà (Almoster, Baix Camp, 1939) és vicari general de l'arquebisbat de Tarragona des de l'any 1997. Llicenciat en Teologia, en Ciències Socials i en Sociologia, és un dels membres fundadors i actual director de la Schola Cantorum i Orquestra dels Amics de la Catedral.

Davant de la nova responsabilitat que li ha estat encomanda, Mn. Miquel Barbarà va manifestar: «En primer lloc nomeno delegats de zona els anteriors vicaris episcopals, als quals tinc tota la confiança, i amb ells i el secretari general i canceller formarem el Consell de Govern de l'arquebisbat. Nomeno delegats funcionals els anteriors delegats amb les mateixes tasques i funcions que tenien encomanades, així com tots aquells que segons dret necessitin ser renovats o nomenats de nou. Aconsellat degudament, em recomanen que encara que segons dret continuen i fins aquest moment no han cessat, confirmi en els seus càrrecs el jutge metropolità, el jutge diocesà, l'ecònom i el secretari general i canceller de l'arquebisbat.»

«Estic convençut», va afegir Mn. Barbarà, «que la primera obligació que tenim és fer que el Govern de l'arquebisbat funcioni amb normalitat i es continuïn les

Mn. Miquel Barbarà va fer la professió de fe.

coses que estan endegades i que no és bo que es demorin o que s'aturin». Per això va convocar per a l'endemà mateix de la seva elecció el Consell de Govern, i per al dia 28 el Col·legi d'Arxiprestos.

«Estem passant un moment difícil», va afegir en la seva declaració institucional com a administrador diocesà de Tarragona, «però estic convençut que la

nostra arxidiòcesi gaudeix de bona salut i serem capaços de donar una resposta pròpia de persones madures i de persones cristianes. El més important per a una diòcesi no són els canvis d'estructures o de persones; el més important és que es proclami la paraula de Déu, que se celebrin els sagraments, que es pregui i es doni testimoniatge de seguidors de Jesucrist en la nostra societat, que ens l'estimem perquè és la nostra, com diu el nostre Concili».

L'administrador diocesà de Tarragona també va recordar que l'altra tasca que tenen encomanada és la de preparar «tan bé com puguem l'entrada del nou arquebisbe, el Dr. Jaume Pujol, al qual saludem amb respecte profund i amb comunió eclesial. Farem tot el que estigui a les nostres mans perquè el seu pontificat sigui fecund en bé de la nostra arxidiòcesi metropolitana i primada».

El Col·legi de Consultors de Tarragona està format per Mn. Francesc Gallart, el mateix Mn. Miquel Barbarà, Mn. Creu Saiz, Mn. Francesc Estesó, Mn. Joan Anton Cedó, Mn. Josep M. Font i Mn. Josep M. Alegret. (C.C.)

Apunt biogràfic

Mn. Miquel Barbarà i Anglès va néixer a Almoster (Baix Camp) el 10 de juny del 1939. Va ingressar l'any 1953 al Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona i va ser ordenat prevere al mateix poble d'Almoster pel cardenal De Arriba y Castro.

És llicenciat en Teologia i en Ciències Socials per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, i en Sociologia per la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la Universitat Complutense de Madrid.

Al llarg de la seva trajectòria sacerdotal ha dut a terme un gran nombre d'activitats eclesials. Cal destacar que va ser secretari general i canceller de l'arquebisbat de Tarragona del 1971 al 1984; durant tot el pontificat de l'arquebisbe Dr. Pont i Gol. Va ser nomenat per l'arquebisbe Ramon Torrella vicari episcopal de Tarragona, l'Alt Camp i el Baix Penedès del 1984 al 1987. I va ser vicari episcopal de pastoral diocesana i vicari episcopal de Tarragona del 1987 al 1997.

El 1989 va ser nomenat canonge amb la responsabilitat de la direcció de la música de la catedral, com a mestre de capella, i des del 1990 és membre del Col·legi de Consultors. L'any 1992 va ser nomenat secretari general adjunt del Concili Provincial Tarraconense i des de l'any 1997 és vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, amb Mons. Lluís Martínez Sistach.

Robatori de peces d'art religiós a diferents ermites i santuaris

TARRAGONA.— En el darrer mes s'han produït diversos robatoris d'imatges de sants i d'objectes de culte a ermites i santuaris situats a les comarques de l'Alt Camp i a la Conca de Barberà. En la majoria dels casos les peces robades tenen un valor més aviat minso, per bé que la seva importància rau més en l'àmbit sentimental. Hi ha la sospita que els objectes robats poden haver-se introduït en una xarxa de venda il·legal de peces d'art religiós que opera per Europa i Nord-amèrica, amb l'objectiu de treure'n el màxim rendiment, mal-

grat l'escàs valor econòmic de les imatges.

Els robatoris que s'han detectat corresponen a la imatge de sant Magí, que es trobava a l'interior de l'ermita de Sant Magí de la Brufaganya, al terme municipal de Santa Coloma de Queralt. Aquesta és una figura de guix, realitzada després de la guerra civil, en substitució de la que va desaparèixer. Francesc Magarolas, de la Cofradia de Sant Magí, ha manifestat que «el fet del robatori afecta més en l'aspecte emocional, puix es tracta d'una imatge molt volguda pels

tarragonins per la seva condició de copatró de la ciutat».

Així mateix l'ermita de Sant Salvador de Figuerola també ha patit l'actuació dels lladres, d'on van prendre una imatge d'aquest sant realitzada, al segle passat, per l'escultor Ramon Sendra, de Santa Coloma. A Sarral, a l'ermita dels Sants Metges, el seu encarregat, Mn. Jordi Díaz, ha donat compte del robatori del sagrari, «que sortosament era buit», i de la figura d'un escolà que recull les almoines dels fidels.

Del'ermita de Valldosera, situada a la

comarca de l'Alt Camp, els lladres s'han endut la imatge de la Mare de Déu, una peça d'alabastre que data del segle XIV, a més de tres imatges més fetes en guix i del calze.

Cal remarcar que totes aquestes accions delictives s'han comès a l'interior d'ermites que es troben situades en zones aïllades, lluny d'edificis habitats. A més, en la majoria dels casos en aquestes ermites només hi ha culte un cop al mes, per la qual cosa es fa difícil fins i tot establir la data en què es van produir els fets. (J.B.)

Barcelona

Teologia
per
internet

L'Iscreb virtual promou la incorporació d'alumnes de fora de Catalunya

■ La modalitat de Teologia x Internet ja ofereix la diplomatura en Ciències Religioses

BARCELONA.— L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb) amplia la seva oferta per al curs 2004-2005 a altres diòcesis de l'Estat espanyol amb la incorporació de professors de centres de Madrid i de Castella. D'aquesta manera, professors que ja pertanyen a centres d'arreu de l'Estat també impartiran assignatures de llicenciatura o de diplomatura en Ciències Religioses per via telemàtica a l'Iscreb (Teologia x Internet).

Sens dubte, és un nou pas d'aquest centre pilot per a l'ensenyament de la Teologia en la modalitat virtual després de l'aprovació atorgada per la Congregació per a l'Educació Catòlica (Ministeri de la Santa Seu), el juliol de l'any passat. Durant aquest curs 2003-2004, l'Iscreb ha anat formalitzant convenis de col·laboració amb altres institucions o nivells diocesans on té estudiants en la modalitat Teologia x Internet, sobretot de Catalunya i de les Illes. Ara, un cop s'incorporin pro-

fessors com Emeterio Chaparro, Jesús Manuel Herreros o Bonifacio Fernández, que pertanyen a l'Institut Superior de Ciències Religioses Regina Apostolorum, la penetració d'aquesta modalitat pels centres de l'Estat serà molt més fàcil.

Novetats del curs 2004-2005

Pel que fa a les novetats que presenta l'Iscreb de cara al nou curs acadèmic 2004-2005, cal destacar que la modalitat

virtual incorpora la diplomatura en Ciències Religioses. I, pel que fa al segon cicle, en la modalitat presencial, a partir d'aquest nou curs s'introdueixen canvis importants en els cursos de llicenciatura.

A partir d'ara, les assignatures que constitueixen el tronc comú desapareixen del programa per donar pas a una especialització de dos anys. D'aquesta manera, triomfa el desig expressat reiteradament pels estudiants que cursen la llicenciatura. D'altra banda, i un cop analitzades les tendències expressades en els darrers anys i confirmades per la intenció dels estudiants de tercer i de quart curs de l'any 2003-2004, l'Iscreb ha decidit ofertar dues especialitats. Així, es podran cursar les especialitats de Teologia Bíblica —àmbit propèdèutic, Exegesi, estudis de Teologia Bíblica, Bíblia i espiritualitat...— i de Diàleg Cultural, Ecumènic i Interreligiós

—religions no cristianes, cultura, ecumenisme...

Prova d'accés per als més grans de 25 anys

L'any acadèmic 2004-2005, l'Iscreb també impartirà un curs per assessorar els alumnes que desitgin superar la prova d'accés a la universitat per a més grans de 25 anys de l'àrea d'Humanitats i Ciències Socials. Es farà per via telemàtica i cal fer la inscripció a la secretaria del centre (secretaria@iscreb.org/934 541 963). D'aquesta manera, l'interessat a superar aquesta prova podrà rebre assessorament sobre els materials rellevants per al temari de cada assignatura i contactar amb una persona qualificada a qui poder adreçar-se per resoldre els dubtes que vagin sorgint a l'hora de preparar l'examen. (C.C.)

testimoni

El Dr. Pere Tarrés i la parròquia de Sant Josep de Badalona

Poc podia imaginar-se Mn. Carles Altés, rector de la parròquia de Sant Josep de Badalona, que aquella tarda del dia 31 de maig del 1910, quan tota una colla d'infants, i d'altres no tan infants, avançaven pel passadís central de la capella de les Religioses Clarisses de la Divina Providència del carrer d'Arnús (que en aquells anys era utilitzada com a església parroquial, ja que fins als anys vint el Dr. Pere Rifé no va construir-hi l'actual edifici), que entre els qui s'acostaven a rebre el sagrament de la Confirmació de mans del bisbe de Barcelona, Dr. Joan-Josep Laguarda, hi havia un noi de 5 anys, que progressant amb l'edat aniria avançant pels viaranyes de la santedat fins arribar a ser-ne un èspill per a tots, i atènyer, així, un dia la glorificació i el reconeixement públic de l'Església, fins a ser venerat als altars.

Era Pere Tarrés i Claret, nascut a Manresa el 30 de maig del 1905. Agafat de la mà dreta de la seva mare, que portava a coll la seva germana Francesca, de 2 anys, anava a rebre la força de l'Esperit Sant que l'aniria transformant i ajudant a ser un cristià convençut i un testimoni de fe per a tots els qui d'una manera o altra s'atansarien a ell al llarg de la seva vida.

La seva estada a Badalona va ser breu i forçada per les circumstàncies econòmiques i laborals. El seu pare, Francesc Tarrés i Puigdemívol, era un mecànic i molta molt reconegut, que va treballar en diverses empreses. Sembla que a resultes de l'aiguat del dia 12 d'octubre del 1907, que va devastar més de quaranta fàbriques de pobles i colònies del Bages i va deixar a l'atur una part important de la població de la comarca manresana, aquell any es va veure motivat a traslladar-se a buscar feina al Maresme, vivint temporalment a Badalona i a Mataró, on consta que va ser muntador de la fàbrica Riva i Garcia.

Amb la seva esposa, Carme Claret i Masats, havien anat a viure a Badalona amb el petit Pere, i quan va ser l'hora de néixer els altres fills, la Francesca l'abril del 1908 i la Maria Salut el març del 1910, la mare va anar a donar a llum a la casa dels avis, a la carretera de Vic de Manresa, on avui hi ha col·locada una bonica placa, obra de l'artista Josep Maria Nuet i Martí, que recorda el lloc del naixement d'aquest manresà i badaloní per poc temps. Ells, els pares, volien amb aquest gest conservar l'arrel manresana per a tots els fills, i així enregistrar-los i bate-

jar-los a la capital del Bages.

Es desconeix la fàbrica on va treballar el pare del Dr. Tarrés, com també l'adreça de la llar on van viure, però consta al registre parroquial de la parròquia de Sant Josep, al llibre de Confirmacions, la recepció d'aquest gran sagrament, administrat pel bisbe Laguarda, aquell bisbe que va governar la diòcesi de Barcelona de l'any 1909 al 1913, i les despulles del qual reposen a l'església de la Mare de Déu del Carme de Barcelona.

Però qui és el Dr. Tarrés? Per què és famós entre els cristians de casa nostra? Era un gran metge, molt competent i apreciat; era un fogós dirigent de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, aquell moviment de joventut que tant de bé va fer a la nostra terra els anys trenta. Quants encara recorden els seus parlaments i mítings exhortant la joventut a ser ferma i donada totalment al servei i al bé dels altres! Fou més tard un sacerdot exemplar.

En començar la revolució de l'any 1936 va ser perseguit i amenaçat de mort pel fet de ser un cristià convençut, i al cap d'uns mesos de suportar ensurts es va veure obligat a amagar-se a recer d'una llar amiga durant uns deu mesos. Després va ser reclamat al front de guerra, del Pirineu i també de l'Ebre, per atendre els ferits. És en aquest temps que va escriure el seu famós *Diari de guerra*, on demostra el seu alt esperit d'amor a Déu i als germans. Acabada la dissortada guerra, l'any 1939, demanà ser admès al Seminari, i el dia 30 de maig del 1942 va ser ordenat sacerdot, donant-se totalment i gastant la seva vida, sense

Pelegrinatge Diocesà a Loreto i a Roma

Qui estigui interessat a participar en la beatificació del Dr. Pere Tarrés, que tindrà lloc el 5 de setembre a Loreto, pot fer la seva reserva a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià: c/ Rector Volta, 5, 08034 Barcelona. Tel. 932 030 907 i 647 722 206 - beatificacio@solius-ovd.com - www.parroquiasarria.net. El dia 16 d'agost és la data límit d'inscripció.

estalvis, patint i somrient, en profit dels qui cercaven el seu ajut. Primer essent vicari de Sant Esteve Sesrovires, i després exercint els múltiples ministeris que li va confiar el bisbe.

El bé que va sembrar no es pot pas mesurar. Les seves jornades eren esgotadores i el seu descans breu i interromput per llargues estones de pregària. Com el Mestre, va passar fent el bé. Als vuit anys de ministeri sacerdotal, 45 d'edat, cau abatut per la malaltia —s'havia ofert insistentment a Déu com a víctima per al bé dels seus germans— i des del llit del sanatori-clínica de la Mare de Déu de la Mercè que ell va fundar per a tuberculosos pobres, va anar donant durant quatre mesos una lliçó de meravellosa fortalesa, d'acceptació sobrenatural del dolor, i de desèiximent de les coses caduques amb un gran anhel de les eternes, de neguit ardorós per la catequització i la salvació dels homes. Va morir pobrament el dia 31 d'agost del 1950, amb un gran reconeixement públic de la seva santedat.

Content, doncs, estaria Mn. Carles Altés si avui veiés la fama de santedat d'aquell infant que un dia va ser confirmat a la seva parròquia, i molt contents n'han d'estar tots els feligresos d'aquesta parròquia de Sant Josep de Badalona per haver tingut entre ells un tan gran metge i sacerdot, i en ella haver rebut els dons de l'Esperit Sant el qui avui és un candidat als altars i un exemple de cristians compromesos i conseqüents amb la seva fe.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Mallorca

Un jove manacorí rep el ministeri diaconal

■ Josep Ramon Ortega va fer les promeses d'obediència i de celibat a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau (Algaida)

El jove Josep Ramon Ortega.

El nou diaca amb Mons. Jesús Murgui.

ALGAIDA.— El dia 17 de juliol passat Josep Ramon Ortega i Fons va rebre l'orde del diaconat de mans del bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui. A partir d'aquest moment, exercirà el ministeri diaconal a les parròquies de Porreres i d'Algaida.

Va ser acompanyat en l'Eucaristia per més de 25 preveres i sis diaques, entre ells el vicari general, Mn. Andreu Genovart; el vicari episcopal de Palma, Mn. Bartomeu Tauler; el rector del Seminari Major, Mn. Antoni Riutort, i el rector de la parròquia d'Algaida, Mn. Joan Rosselló. La celebració va ser amenitzada pels cants de l'Orfeó d'Algaida. Així mateix, la nota entranyable va venir de part dels joves del Grup Cafarnaüm, on Josep Ramon col·labora, i dels seminaristes majors i menors, que van interpretar tot un seguit de cançons significatives per al nou diaca.

En el ritu de l'ordenació, Josep Ramon va realitzar el compromís i la promesa de celibat i d'obediència. Seguidament, el bisbe li va imposar les mans com a signe d'invocació de l'Esperit Sant. Clarament emocionat, Ortega va destacar les paraules de la primera lectura, que Samuel dirigeix a Déu: «Parla, que el teu servent escolta.»

Aquesta ha estat, sens dubte, la resposta a una cridada que Déu li va fer fa vuit anys: «Acabo d'arribar a una fita, però no és la definitiva.» No es va oblidar d'agrair l'acompanyament que ha trobat en els llocs que ha servit com a seminarista i de tenir un record pels seus familiars i amics, però d'una manera més especial per la comunitat del Seminari Major, que ha compartit els darrers anys de convivència amb ell: «Certament duim la gràcia en gèrres de fang: m'he equivocat moltes

vegades i encara m'equivocaré, però sé que, amb la vostra ajuda, sabré adreçar el camí quan s'erri.»

En l'homilia, Mons. Jesús Murgui va encoratjar els joves a prendre Josep Ramon com un referent en les seves vides: «El seu compromís ens diu que el treball és molt, i els operaris són pocs. Escoltau una possible cridada al sacerdoci.» De la mateixa manera, va destacar la importància d'un ministeri que recull el relleu d'una llarga llista de diaques al llarg de la història, començant pels sol·lícits fills de Leví. Va

posar com a model de vida de tots Crist, que va donar la vida pels seus amics. I així com ell va venir a servir i no a ser servit, el diaca ha d'entregar totalment la seva vida als altres. Dirigint-se al futur prevere, Mons. Murgui el va instar a viure amb un immens agraïment aquesta celebració, «perquè que ell et cridi vol dir que es fia de tu».

Josep Ramon, nascut a Portocristo, ha desenvolupat la tasca pastoral en l'atenció als malalts i la docència en una escola de Ciutat. Coordina, juntament amb un prevere i una religiosa, el Grup Cafarnaüm, moviment de joves que es reuneixen per pregar a l'estil de Taizé.

Cristina Sánchez

L'ordenand, prostrat a terra.

Imatge de sant Marçal.

Celebració de Sant Marçal: festa i devoció a parts iguals

PALMA.— El mes de juliol s'inaugura amb una de les festes més evocadores de la tradició i devoció cristianes a Mallorca. El dia 30 de juny, dia de Sant Marçal, se celebra un esdeveniment que es repeteix any rere any: gent de tot Mallorca acudeix a la parròquia del mateix nom per venerar el sant patró de Marratxí.

Durant una jornada, són molts els mallorquins pelegrins que acudeixen als peus de sant Marçal per demanar-li la gràcia d'una curació. L'actual fira i programa de festes es remunta a temps immemorials, quan, amb carros i a peu, els romeus arribaven de totes les contrades de Mallorca per demanar protecció i ajuda. Actualment, «la festa major dels nostres avantpassats», tal com la defineixen els marratxiners, ha anat modificant les formes, però no l'esperit. Amb altres mitjans, amb altres motivacions, els mallorquins continuen peregrinant a la parròquia de Sa Cabaneta en aquest dia de festa.

A hores d'ara, la festa i disbauxa s'entremescla amb la devoció més profunda. Durant tot el dia 30, se celebren eucaristies cada hora, excepte a les 11 h, que és l'ofici solemne. En aquesta celebració, presidida pel bisbe Jesús Murgui, i acompanyat per nombrosos preveres fills del municipi, es va poder palpar la confiança del poble de Mallorca cap al seu sant. El bisbe Murgui va convidar els presents a «experimentar el consol de sentir les arrels cristianes de Mallorca, expressades en formes senzilles de devoció».

La història del patró de Marratxí, sant Marçal, es belluga entre la tradició popular i la historiografia. Segons la llegenda, Marçal va ser el nin que ofereix els pans i els peixos al Senyor quan la multiplicació del menjar davant de la multitud. Quant a la historiografia, sembla que rep el Baptisme de mans de sant Pere, i l'acompanya en les peregrinacions apostòliques d'Àsia. Arribats a Roma, és consagrat bisbe i enviat a les Gàl·lies. Amb aquesta tasca visitarà Aquitània, Bordeus, Poitiers i Llemotges. En aquesta darrera localitat li arriba la mort el 30 de juny de l'any 73, a l'edat de 59 anys i amb 28 anys d'episcopat en olor de santedat. Té fama de curar malalts, es lliura meravellosament de la presó i presumiblement ressuscita un company seu quan anaven camí de les Gàl·lies al principi de la seva missió. (C.S.)

Experiència de discapacitat viscuda al si de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter)

Per què sóc així?

Aquesta és la història i el pensament d'una persona qualsevol, en una ciutat qualsevol, que es pregunta cada dia a ella mateixa: per què sóc així? El meu desig amb aquest escrit és transmetre les meves vivències com a discapacitada i responsable de formació de

l'equip diocesà de la Fràter de Barcelona. Tinc la sort de viure la meva discapacitat plenament assimilada. Per això em sento en l'obligació d'ajudar els altres a superar les dificultats i problemes que tinguin.

Vaig conèixer la Fràter als 21 anys per mediació del pare Ferrer, quan desenvolupava el seu treball a l'Hospital de Sant Joan de Déu. En voler conèixer el «món del discapacitat», vaig seguir les seves indicacions i em vaig posar en contacte amb Maite Miró, que em va ensenyar i em va fer conèixer la realitat de la Fràter.

Per motius personals a resoldre, set anys em van separar de la «Fraternitat Cristiana», anys que vaig aprofitar per estudiar i conèixer altres grups i moviments. Però

«Fràter m'ha ensenyat una cosa tan simple com viure amb la malaltia que tinc i veure a la vida la part positiva en tot moment»

tot el que he viscut fa créixer en mi el convenciment ferm que la «Fràter» tenia potser allò únic que a mi em podia interessar en una associació: la implicació directa del discapacitat per al discapacitat. Motivada per aquesta forma de lliurament i d'ensenyar al discapacitat, a veure-li a la vida en cada moment la part positiva, em vaig incorporar a l'Equip Diocesà.

Visc la meua pertinença a la Fràter com la militància en un «moviment cristià d'apostolat seglar que es caracteritza per

Carmen Soto relata les seves experiències des del món de la discapacitat.

l'evangelització de malalt a malalt». D'aquesta forma, Fràter m'ha ensenyat a mi mateixa una cosa tan simple i tan senzilla com viure la malaltia que tinc i veure a la vida, dins de la meua discapacitat, la part positiva en tot moment, malgrat els alts i baixos que assetgen, tot sabent que al final sempre s'ha de veure la llum, i jo... la trobo.

Donar i rebre

Aquesta llum que sempre assoleixes és el fruit del treball dels diferents responsables, bé sigui el diocesà, el consiliari o animador de la fe, els responsables de formació, lleure, temps lliure o el secretari. Les tasques de la Fràter són dutes a terme en la major part per discapacitats que formen grups de formació i grups de vida que s'assemblen a una esponja: aquesta absorbeix experiència que es comparteix novament entre tots.

Juntament amb els diferents responsables esmentats, a Fràter hi ha una peça fonamental, el col·laborador, persona que arriba on el discapacitat no pot arribar. La seva funció és complementar físicament el discapacitat. El col·laborador ha de saber on són les seves limitacions, igual que el discapacitat.

La relació entre tots dos ha d'estar basada en l'amistat, que tots dos sàpiguen que amb virtuts i defectes s'han de complementar. Com a discapacitat, mirant

La Fràter crea espais de trobada que ajuden a créixer com a persona.

La família de Carmen ha estat sempre al seu costat.

d'aconseguir la confiança del col·laborador, i aquest, sabent que aquesta confiança implica respecte. Si hi ha respecte no hi ha abús de confiança.

La part que a mi més em va interessar en arribar a la Fràter és el missatge que el disminuït no només rep, sinó que també dóna. Com a responsable diocesana de formació, avui, el meu concepte de formació es basa en aquesta convicció: ensenyar la persona malalta i discapacitada a acceptar la seva situació.

En saber que no és el centre del món, ni és menys que ningú, ha de considerar-se un més, amb drets i obligacions. No pel fet d'estar a una cadira de rodes s'és menys que els altres, ni tots els que tens al voltant t'han d'ajudar. És que et deuen alguna cosa pel fet d'anar en cadira de rodes, com si tu en tinguessis la culpa?

Girem la truita i pensem que, dins de la família, la persona que va en cadira de rodes té la responsabilitat que la família surti endavant i sigui feliç. Depèn del seu comportament la reacció dels altres i pot aconseguir pel simple fet de demostrar la seva felicitat que els altres siguin feliços. Això vol dir que el fruit de la família d'un discapacitat està en mans d'aquest discapacitat.

Conscients de les discapacitats

De la mateixa manera, és molt important que el discapacitat arribi a conèixer les seves discapacitats. Ha d'arribar a conèixer i ser conscient del que no té, i expressar al màxim el que té per poder saber viure amb allò que no té i ser feliç amb allò que té.

Sí, el disminuït físicament té limitacions, però per moltes limitacions que tingui hi ha coses que un pot fer. La clau és arribar a conèixer tot el que pots fer, expressar-ho al màxim i poder donar-ho als altres.

Per aconseguir allò que us transmeto, el meu esforç dia a dia

s'ha basat en quatre pilars fonamentals: la meua família, la Fràter, els meus amics i la veritat de tot el que t'envolta.

Sense la meua família, el primer dels meus pilars, no hauria pogut arribar fins a on sóc. Omplen la meua vida de vida nova, compartint les nostres discapacitats amb el meu adorable pare i la meua entranyable i generosa mare, que dia a dia, amb

doble esforç i treball constant, ens mou i empara igual que la resta de família, a la qual dono gràcies i a la qual sempre estimaré.

La pertinença a la Fràter constitueix també una

peça fonamental a la meua vida. Em va ensenyar a estar malalta, una cosa tan bàsica com aquesta. A Fràter vaig aprendre que el discapacitat o disminuït, malgrat tenir totes les limitacions que tenim, és capaç de moltes coses, si no a nivell físic, a nivell psicològic. A nivell físic, no oblidem que la Fràter és el moviment per a discapacitats físiques i sensorials, però té un potencial psicològic molt important i quan un passa, com és el meu cas, d'estar bé a estar malament el component psicològic és important. En aquest aspecte, la Fràter pot evangelitzar de malalt a malalt.

Un altre puntal són els amics. Amb la malaltia ja a sobre, vaig fer les primeres passes d'estar bé a estar malament. Van passar dos anys sense sortir de casa, fins

Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids

La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids és una realitat sorgida ja fa molts anys, concretament el 1942, del cor mateix de la malaltia i la limitació física i del desig de superar-les. Fundada per un sacerdot malalt, Henry François, a la ciutat francesa de Verdun, constitueix avui un moviment internacional d'Església, emmarcat en l'apostolat seglejar i integrat a l'Acció Catòlica, que assumeix com a gran objectiu la missió evangelitzadora de l'Església en el món de la discapacitat física i de la malaltia.

La Fràter, com se la coneix popularment, ja està estesa arreu del món. A l'Estat espanyol va arribar el 1957 i actualment es troba present a 44 diòcesis. A Catalunya la seva implantació ha estat molt forta, i constitueix uns dels moviments eclesials que amb més vitalitat sobreviuen a l'amenaça de la secularització. El secret no és cap altre que oferir «un lloc de trobada i solidaritat, d'amistat i de fe, per a tots els malalts i minusvàlids del món, intentant viure en la mida del que és possible des d'una fraternitat evangèlica, és a dir, universal, desinteressada, totalment respectuosa amb la llibertat de l'altre... a l'estil de Jesús». Com es repeteix una vegada i una altra al si de la Fràter, «no es tracta de reunions de beneficència, sinó d'espais i trobades que ens ajudin a ser més persones».

A través de la relació de persona a persona, d'igual a igual, els malalts i discapacitats assumeixen el protagonisme de la seva pròpia vida. Són els malalts i discapacitats els qui assumeixen el repte d'integrar-se plenament a la societat, amb igualtat de drets i deures que la resta, i alhora ser agents actius de l'evangelització. En aquest sentit, un altre dels seus reptes és mentalitzar l'Església i la comunitat cristiana per eliminar les barreres arquitectòniques i els prejudicis que els impedeixen tenir accés a totes les dependències i activitats. Lluiten, doncs, per eradicar paternalismes, amb el desig de ser fidels al missatge de l'Evangeli «Aixeca't i camina», prenent consciència que les seves possibilitats superen les seves limitacions. Des de la Fràter estan convençuts que són cridats en l'Església a clarificar el sentit cristià del patiment i el dolor, especialment el que sorgeix de la limitació física i la malaltia.

▲ A la Fraternitat es treballen totes les dimensions de la persona, sense oblidar que el discapacitat pot donar tant com rebre. ▼

que els meus amics, grans amics tots ells, van aconseguir treure'm al carrer. Des de llavors vaig recobrar noves vivències i em van fer molt feliç.

Finalment, si hi ha una cosa que m'ha ajudat a acceptar tot això que tinc i sóc, des del meu propi metge fins al darrer acompanyant, és que «mai no m'ha enganyat ningú». Ho considero de vital importància, la Veritat forma part de la meua vida, és la meua preferida.

Com a discapacitada, us animo a continuar entenent la nostra vida, sigueu valents i superarem qualsevol dificultat que se'ns presenti pensant que si els altres poden, nosaltres també. D'aquesta manera podrem continuar dient que «la vida continua essent bella».

Carmen Soto

Responsable de formació de l'equip diocesà de la Fràter de Barcelona

Vic

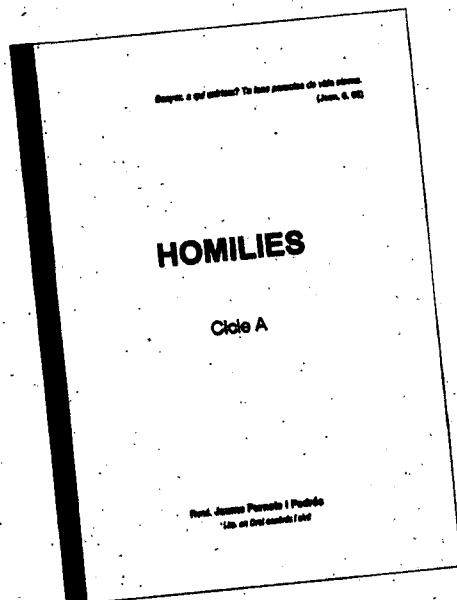
Mn. Jaume Furnols publica les seves homilies del cicle A

VIC.— Mn. Jaume Furnols Padrós, llicenciat en Dret canònic i civil, acaba de publicar els seus apunts particulars sobre homilies del cicle A. Successivament seguiran el cicle B i el C.

Com a cloenda presentarà unes homilies dels sants més populars del nostre poble cristià: sant Josep, Mare de Déu de Montserrat, sant Joan, sant Pere... I de les festes més celebrades: matrimoni, noces d'argent i d'or de casament, Primera Comunió, difunt... Homilia d'un sant màrtir, de la Santa Creu, de la dedicació de la basílica de Sant Joan de Laterà, de l'aplec d'un santuari...

«Ja feia temps que em ballava pel cap de publicar o almenys de presentar decentment uns apunts personals d'homilies que he anat guardant dels cicles litúrgics A, B i C, i que he emprat particularment com a guia i orientació per preparar l'homilia de l'Eucaristia dels diumenges de l'any», ha manifestat el mateix Mn. Jaume Furnols Padrós.

«Ara», afegeix, «m'he decidit a fer-ho per indicació dels meus companys i per si poden ser d'utilitat als companys sacerdots en la seva missió docent concretada en l'ho-

milia de la celebració dominical del diumenge». Mn. Jaume Furnols, que assegura que no té la pretensió que aquestes notes homilètiques, que no ho són, siguin modeliques

i exemplars, afirma que «si poden servir d'ajuda als companys sacerdots en la preparació de l'homilia, ni que sigui només suggerint-los alguna pista tant en el contingut com en la forma, em serà una satisfacció personal en el sentit que potenciarà la meua predicació personal a través dels altres. És clar que per captar qualsevol suggeriment es requereix la preparació personal per aportar-hi els propis recursos *quidquid recipitur, ad modum recipientis recipitur*».

En general, la primera part de l'homilia s'introdueix amb una referència a un tema actual per tal de captar l'atenció dels oients; després segueix la resta de l'homilia. Si alguna vegada es fa referència a un exemple o anècdota, aquesta es pot trobar exposada al full immediat de la corresponent homilia. «No cal dir que algunes homilies són més afortunades que les altres», afegeix l'autor.

Per a encàrrecs: Tribunal Eclesiàstic del bisbat de Vic. Tel. 938 832 655 i jfurnols@terra.es. El preu del llibre d'aquest Cicle A és de 10 euros.

Mn. Francesc Chia Segura

Nou director del «Full Diocesà»

VIC.— El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, ha nomenat Mn. Josep Casals Serrat com a nou delegat diocesà de Mitjans de Comunicació i director del *Full Diocesà* de Vic, en substitució de Mn. Pere Casas Font. Mn. Josep Casals, que és rector de Prats de Lluçanès, serà, doncs, el màxim responsable a Vic del *Full Diocesà*, que s'edita conjuntament amb el bisbat de Solsona. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbattarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
<http://www3.planalfa.es/obtortosa>

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

Girona

Creada la Fundació Mare de Déu del Mont

■ Neix de la Unió entre l'Escola de l'Esplai, el Servei de Cases de Colònies i la Coordinació de Centres d'Esplai

GIRONA.— A principis del mes de juny es va celebrar al Seminari Diocesà de Girona la presentació de la Fundació Mare de Déu del Mont, que neix de la unió entre l'Escola de l'Esplai, el Servei de Cases de Colònies i la Coordinació de Centres d'Esplai.

L'acte va començar amb unes paraules de salutació i de benvinguda del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, als participants per donar pas a la projecció d'un audiovisual que resumia la història del món de l'esplai a la diòcesi de Girona.

Després de la projecció va prendre la paraula el vicari episcopal per al Laïcat, Mn. Pere Domènech, que va animar a la reflexió i a la participació en aquesta fundació amb l'objectiu d'aconseguir que el temps lliure i d'oci, bé sigui en els caps de setmana o en els períodes de vacances dels quals gaudeixen els nens i nenes, esdevingui un espai atractiu per aconseguir que siguin crítics, contemplatius i compromesos; perquè contribueixi, en definitiva, a la formació de la seva personalitat com a adults.

Les paraules de Ferran Pérez, president d'aquesta fundació, van ser un repàs de la trajectòria i del treball fet

El bisbe de Girona amb Ferran Pérez, durant l'acte de presentació de la fundació.

Responsables de la fundació

- ✓President: **Ferran Pérez i Boluda.**
- ✓Secretària: **Maria Solés.**
- ✓Administrador: **Jaume Torrent.**
- ✓Consiliari: **Mn. Jordi Reixach.**
- ✓Vocal: **Benjamín Comas.**
- ✓Vocal: **Anna Casadevall.**
- ✓Responsable de la Coordinació de Centres d'Esplai: **Jaume Pòrtulés.**
- ✓Director de l'Escola de l'Esplai: **Ernest Luz.**
- ✓Responsable del Servei de cases de colònies: **Jordi Martos.**

fins al moment per les tres seccions que configuren la fundació: secció de Serveis de Cases de Colònies, Escola de l'Esplai i Coordinació de Centres d'Esplai.

Ferran Pérez va recordar que la fundació no és un invent, ni sorgeix del no-res, sinó que és el resultat d'un passat i d'una història, d'uns anys de reflexió profunda que ha conduït a unificar els esforços, a treballar plegats i a trobar els punts comuns entre les tres seccions.

Maria Solés, en la seva qualitat de secretària de la fundació, va presentar els membres del patronat i els responsables de cada secció.

El bisbe Carles Soler Perdiguó va finalitzar l'acte amb unes paraules d'agraïment a totes les persones que participen

■ **La Coordinació de Centres d'Esplai.** És una entitat que agrupa els centres d'esplai de la diòcesi de Girona. El seu treball se centra a promoure els centres d'esplai, coordinar les activitats conjuntes i prestar els serveis per millorar l'educació en el lleure.

■ **L'Escola de l'Esplai.** És una entitat educativa que ofereix la seva proposta formativa als educadors de nens, adolescents i joves que treballen en l'àmbit professional i del voluntariat en aquest camp.

■ **El Servei de Cases de Colònies.** Format per la xarxa de Cases de Colònies de la diòcesi de Girona on es fan trobades i activitats educatives.

en aquesta fundació, tot animant-les a continuar treballant en el futur amb il·lusió, generositat i valentia.

Merche Ginés

Conferència del sociòleg Jordi Collet

GIRONA.— El Secretariat de Pastoral Familiar de Girona va organitzar recentment una trobada destinada a matrimonis, parelles cristianes, equips matrimonials i consellers. L'acte es va desenvolupar al Seminari diocesà.

La conferència va anar a càrrec de Jordi Collet, sociòleg, que va parlar sobre el paper de la família en el desenvolupament de la personalitat de nens i joves. Va fer una reflexió sobre el nou context social de la família, sobre la crisi que viuen l'escola, la família i l'Església.

En especial va parlar dels problemes que tenen els joves a l'hora de decidir el seu futur, ja que es troben desorientats davant de les diferents ofertes i influències, i els diferents camins a seguir en la vida. Aquesta varietat els fa, en ocasions, més indecisos. Necessiten amor, afecte i companyia en el procés de maduració que els durà a ser persones adultes. (M.G.)

Trobada de rectors d'esglésies turístiques

SANT ANTONI DE CALONGE.— La Delegació Diocesana de Pastoral del Turisme de Girona va convocar una trobada de rectors d'esglésies turístiques el 10 de juny passat. La reunió, que va tenir lloc a Sant Antoni de Calonge, va ser presidida per Mn.

Les celebracions religioses apleguen molts turistes durant l'estiu.

Salvador Batallà, delegat diocesà, que va reflexionar sobre els reptes de futur que es planteja la Pastoral del Turisme.

De la seva banda, Gaspar Espuña, un dels ponents, va parlar sobre el voluntariat en la Pastoral de Turisme i el va qualificar d'acompanyament de servei. És molt important per-

què hi hagi un acompanyant en les visites a les esglésies.

Així mateix Lluís Alegre, exconseller de Turisme de la Generalitat de Catalunya, va parlar sobre l'actualitat del turisme i del paper de l'Església davant d'aquesta realitat.

D'altra banda, al *Full Parroquial* del 4 de juliol, les paraules del bisbe Carles Soler van adreçades als turistes que cada any ens visiten. Hi dona la benvinguda als visitants, als quals convida a recórrer les nostres esglésies i la nostra catedral no només amb la visió del turista que es recrea en la bel·lesa sinó també des del punt de vista de la seva pròpia espiritualitat. La salutació es fa extensiva als empresaris turístics i als treballadors temporals d'aquest sector.

És, per tant, una invitació a reflexionar sobre els valors evangèlics de pau, de llibertat, de justícia, de desig de benestar, de treball digne per a tothom, de solidaritat amb els més pobres. L'Església de Girona s'obre a tots els visitants i turistes, creients o no creients, i els rep amb els braços oberts. (M.G.)

Reunió plenària del Consell Pastoral Diocesà

GIRONA.— El 5 de juny passat es va reunir el Consell Pastoral Diocesà presidit pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, qui va recordar en les seves paraules de salutació que la finalitat darrera d'aquestes reunions és l'evangelització.

El treball es va centrar en quatre apartats: l'espiritualitat de comunió, la responsabilitat, la formació i l'evangelització dins de l'organització diocesana.

La finalitat és poder concretar una sèrie d'accions que puguin dur-se a la pràctica a les diferents parròquies i moviments d'Església, i contribuir d'aquesta manera a una organització més bona de les activitats diocesanes. (M.G.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Lleida

Recuperada la processó en honor de la Mare de Déu del Carme

■ Molts immigrants es van sumar als actes religiosos

LLEIDA.— Feia 26 anys que la imatge de la Mare de Déu del Carme no sortia pels carrers de Lleida, en una de les processons amb més tradició de la ciutat. Tradició que per diverses circumstàncies s'havia perdut.

El rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme, Mn. Joan Mora, després d'escoltar l'opinió dels feligresos, va decidir enguany recuperar aquesta manifestació de devoció popular envers la patrona. «Els temps són uns altres i ara es donen les circumstàncies propícies per poder treure de nou la processó del Carme pels carrers de la parròquia», va dir.

Certament els temps han canviat, les circumstàncies són unes altres i la realitat de la parròquia és molt diferent d'aquella de l'any 1978, quan per darrera vegada es va fer la processó del Carme.

Ara els carrers que envolten l'esmentada parròquia, en ple Eix Comercial de la ciutat, acullen un bon grapat d'immigrants, molts dels quals, principalment els procedents d'Amèrica del Sud i d'altres com els romanesos o els africans catòlics, tenen la parròquia del Carme com a punt de referència espiritual. Fins i tot la comunitat romanesa té des de fa dos anys el sacerdot Leonard Diac, que procedent de Romania exerceix el seu ministeri entre els seus compatriotes.

Aquesta nova realitat parroquial es va fer present en la processó que a les nou de la nit del dijous 15 de juliol, vigília de la festivitat de la Mare de Déu del Carme, i després de la missa de la novena en honor de la patrona, va recórrer els carrers de la parròquia.

La imatge de la Mare de Déu, portada en una carrossa guarnida de flors i envoltada com era tradició per un grup de nenes

vestides de primera comunió, va ser acompanyada per uns 500 fidels. Darrere de la patrona hi anava la presidència eclesiàstica, amb el vicari general de la diòcesi, Mn. Joan R. Ezquerro; el rector, Mn. Joan Mora, i el guardià dels franciscans de Lleida, el P. Joaquim Recasens, que havia presidit la darrera missa de la novena, enguany predicada pels sacerdots més joves de la diòcesi.

Finalitzada la processó i davant de la façana de l'església, al carrer del Carme, va tenir lloc una ofrena de flors a la patrona, protagonitzada pels infants de la parròquia i també per les autoritats presents: el president de la Diputació de Lleida, Isidre Cavin; la primera tinent d'alcalde, Maria Burgués, i regidors de la Paeria de Lleida.

L'endemà i durant tota la jornada patronal, el cambril de la Mare de Déu del Carme va ser visitat per nombrosos fidels, que van dipositar als peus de la imatge titular nombrosos rams de flors i ciris, fets pregària i oració. La diada del Carme va acabar, com és costum, amb una solemne Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

Festa del Carme als convents carmelites

No solament la parròquia del Carme va celebrar la festa de la seva Patrona, ho van fer també els pares carmelites del santuari de Santa Teresina, amb una so-

La processó va recórrer els carrers de Lleida.

lemne novena que enguany va ser predicada pels pares jesuïtes de la comunitat de Lleida, amb tot un seguit de reflexions diàries sobre temes marians.

Així mateix, les religioses carmelites del convent del Sagrat Cor de la Caparrella van fer festa grossa per homenatjar la patrona del Carmel amb una solemne novena. El dia de la Mare de Déu del Carme, a la tarda, va tenir lloc una Eucaristia en honor seu, com a patrona que també és de la partida de la Caparrella, on va ser ubicat el convent carmelita, en plena horta de

Lleida. Per aquest motiu, finalitzada l'Eucaristia que va presidir el capellà del convent, Mn. Joaquim Lax, es va fer una senzilla però molt emotiva processó amb la imatge de la Mare de Déu del Carme, des de l'església del convent fins a l'esplanada exterior, per tal que la Mare de Déu beneís el terme de la partida que li ha estat encomanada.

Dels pobles de la diòcesi n'hi ha un que sobresurt en aquesta jornada de la Mare de Déu del Carme. Es tracta d'Alcoletge, molt proper a la ciutat de Lleida i que cada any, seguint un antic vot, celebra amb fe, devoció i identitat de poble la seva festa del Carme, amb tota solemnitat.

En paraules del seu rector, Mn. Vicenç Alfon-

so, «la festa ha estat enguany extraordinària, per la participació massiva de tot el poble, que ha volgut un any més acompanyar la imatge de la Mare de Déu pels carrers i les places d'Alcoletge». Abans de la processó que es va fer a les vuit del vespre, es va celebrar una solemne Eucaristia a la parròquia de Sant Miquel.

Sens dubte que, un any més, Lleida ha celebrat amb fidelitat a les seves arrels una de les festes marianes més celebrades pels lleidatans.

Jordi Curcó

Uns cent lleidatans participen en la romeria a Montserrat

LLEIDA.— Un centenar de lleidatans es van aplegar el diumenge 11 de juliol a Montserrat per celebrar-hi la jornada de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, dins del marc del seu 57è romiatge.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va participar com un romeu més en el romiatge, que va tenir com a acte central la missa conventual a la basílica de la patrona de Catalunya en el dia que la comunitat benedictina commemorava la festivitat del seu fundador, sant Benet.

L'Eucaristia, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, amb motiu de celebrar les seves noces d'or sacerdotals, i pel bisbe de Lleida, va ser concelebrada per la comunitat de monjos i altres preveres, entre ells el consiliari de

L'ofertori va tenir un clar accent lleidatà.

la Confraria de Montserrat de Lleida, Mn. Xavier Batiste.

El romers lleidatans es van aplegar en aquesta celebració amb els romeus vinguts d'Ampostà. Es dona la felicitat circumstància que la romeria d'Ampostà va ser iniciada fa 26 anys pel seu rector d'aleshores i avui bisbe Ciuraneta.

La celebració va començar amb unes paraules de salutació i d'ofrena a la Verge

Bruna a càrrec de la lleidatana Teresina Llop, que és membre de la junta directiva de la confraria. En el moment de l'ofertori, la presència lleidatana es va fer notar amb l'ofrena d'unes safates de fruita amb pomes, peres i préssecs, que es van dipositar als peus de la taula eucarística.

Finalitzada la celebració, l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, va

rebre els pelegrins de Lleida i de Tortosa, els va agrair la seva fidelitat anada a Montserrat i els va convidar a seguir estimant Maria, Mare nostra i del Crist.

Mn. Xavier Batiste va prendre la paraula en la recepció amb el pare abat, per referir-se a Montserrat com «el nostre Sinaí» i desitjar que sigui sempre un espai d'acollida i de diàleg intraeclesial: «Seria bo pujar a Montserrat dues vegades l'any,

amb els preveres de casa nostra i els membres dels Consells Pastors de totes les nostres diòcesis.» Finalment va desitjar que Tortosa i Lleida es trobin cada any «en aquesta casa i Sinaí, per tornar després a la nostra parcel·la de parròquia i de poble o ciutat amb esperança renovada».

El mal temps va obligar a suspendre el rés del rosari que s'havia de fer a la tarda als degotalls, davant de la majòrica que Lleida va dedicar a la seva patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia. Tanmateix els pelegrins participaren en les vespres, abans de tornar a Lleida.

Cada dia del romiatge es va editar un petit full anomenat *El Matí*, a mena de diari, que anava informant dels actes religiosos o bé reproduïa articles d'altres mitjans. Entre els fulls publicats es pot trobar l'anomenat *Petit himne per a la Confraria de Montserrat de Lleida*: «Confrare, puja a Montserrat, / estima aqueixos cimals! / Quedi el teu cor enamorat / i sempre obert de bat a bat!» (J.C.)

Lleida

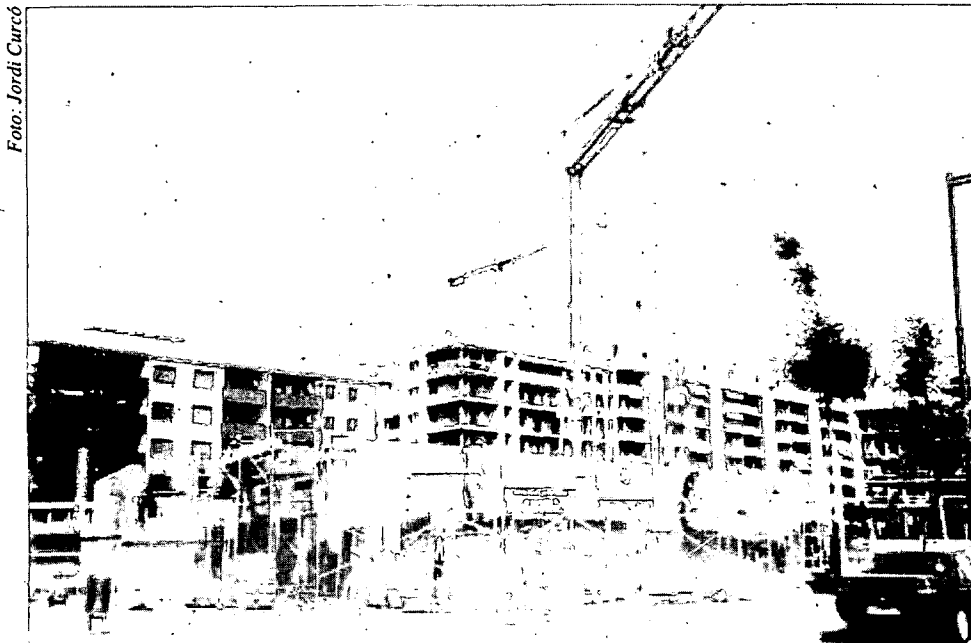
Sorteig a favor de la nova església de Santa Teresa Jornet

■ Les obres avancen a bon ritme i ja es veu perfilada l'estructura del temple

LLEIDA.— Tot aprofitant l'ambient de festa major que per Sant Joan es viu al barri de Cappont de Lleida, la parròquia de Santa Teresa Jornet va organitzar un sorteig per recollir diners per ajudar a sufragar les obres de construcció de la nova església parroquial.

Les feligresos van col·laborar en la venda de les butlletes i van trobar una gran acceptació per part dels veïns del barri, que en pocs dies van esgotar les mil butlletes del sorteig, a un euro cadascuna, repartides en vint talonaris.

Els regals de la rifa van consistir en un quadre de la pintora i veïna del barri Carme Roca; en una vànova confeccionada i oferta per una feligresa; en un pernil, i en altres obsequis de diversos establi-

Les obres de la nova església dedicada a santa Teresa Jornet avancen a bon ritme.

ments del barri.

El sorteig es va fer efectiu davant dels feligresos que van assistir a l'Eucaristia dominical del 27 de juny passat.

El rector de la parròquia, Mn. Francesc Soldevilla, va agrair a tothom la seva col·laboració: «Als qui van distribuir les butlletes, a tots aquells que les van adquirir i especialment als qui van lliurar els obsequis que van possibilitar la rifa.»

Mn. Soldevilla va dir que l'experiència ha estat molt positiva i que la gent l'havia rebuda molt bé: «Això ens dona peu a continuar amb altres iniciatives d'aquest estil que facin possible la participació de molta gent en aquest projecte comú que representa per a la parròquia i el barri la construcció de la nova església.»

Les obres avancen a bon ritme i ja es veu perfilada l'estructura del temple, que s'aixeca seguint el projecte de l'arquitecte i jesuïta Enric Comas i que executa l'empresa constructora Sorigué. La nova església dedicada a la santa lleidatana Teresa Jornet, filla d'Aitona i fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats, podria inaugurar-se a finals d'any.

Jordi Curcó

TORTOSA

Celebració dels operaris diocesans a Tortosa

TORTOSA.— Amb motiu del centenari del temple de la Reparació de Tortosa, del 4 al 10 de juliol, un grup de 26 sacerdots operaris diocesans van celebrar a Tortosa una tanda d'exercicis espirituals a la casa d'espiritualitat que tenen les Germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús al tortosí barri de Jesús.

Els exercicis van ser dirigits pel sacer-

dot operari diocesà Julio García Velasco, que havia estat director general de la germandat i que avui és rector de la parròquia Beat Manuel Domingo i Sol de Majadahonda de Madrid.

Entre els 26 sacerdots que van assistir als exercicis es comptava amb la presència de l'actual director general de la germandat, Ángel Pérez Pueyo, així com

amb altres membres del consell central i el delegat per a Espanya, Mariano Herre-ra Fraile.

Durant la setmana, dos actes van ser especialment emotius: l'Hora Santa del dijous dia 8 al temple de la Reparació, preparada i presidida pel rector del temple, Juan Carlos Galindo, i el dissabte dia 10 la celebració dels 50 anys i dels 25 d'alguns sacerdots operaris diocesans.

El centre d'aquesta celebració va ser l'Eucaristia que va presidir el també operari Cipriano Calderón Polo, bisbe titular de Tagora i membre de la vaticana Congregació per a Bisbes. Van concelebrar el director general de la germandat, el delegat per a Espanya, el vicari general de la diòcesi, Mons. Josep-Maria Tomàs i Prats, i quaranta sacerdots, acompanyats per un nombrós grup de fidels i alguns aspirants

de la germandat. Allí es van recordar i es van agrair al Pare Déu i a Jesucrist el Senyor, els 50 anys d'ordenació sacerdotal, les nocces d'or, de D. Pedro Recio, de D. Lluís Vallvé, de D. Silverio Moreira i de D. Abundio Cirujano, així com els 25, les nocces de plata, de D. Jesús Rico, vicedirector general de la Germandat.

Però no acabaven ací els motius de goig i d'alegria. En la mateixa celebració eucarística va fer la seva primera consagració a la germandat el primer operari català en molts anys, Josep Maria Prats Rocavert, que també va rebre de mans de Mons. Cipriano Calderón els ministeris d'acòlit i de lector.

Els actes van acabar amb un dinar de germanor al qual van assistir els familiars d'alguns operaris i altres amics de la germandat. (V.M.C.)

L'arxiprestat de Flix peregrina a Montserrat

FLIX.— El dilluns dia 5 de juliol passat un grup de mossens i de laics de diferents pobles de l'arxiprestat de Flix i de Cornudella de Montsant van començar la vuitena peregrinació a Montserrat. Peregrinació que va acabar el dia 11 i que té com a nota diferent que aquest grup de pelegrins fa el camí a peu.

Aquesta és una iniciativa que té els seus orígens l'any 1996 al Seminari de Tortosa quan els seminaristes i els formadors organitzaren una sortida a Montserrat amb l'objectiu de pregar per les vocacions al sacerdoci. A poc a poc, en el pas dels anys es va anar configurant i modificant el trajecte però acabant sempre als peus de la Moreneta.

Enguany, durant sis dies, els pelegrins de Flix i de Morera recorregueren part de l'arxidiòcesi de Tarragona i la nova diòcesi de Sant Feliu per arribar a la muntanya de Montserrat. Dies llargs que començaven a les cinc del matí per poder caminar sota un sol que acabava de sortir i que encara no picava gaire.

Prats daurats de blat i d'ordi, muntanyes i boscos de pins, valls plenes de flors senzilles que guarnien el camí dels pelegrins. Una travessia que es va aprofitar per gaudir del paisatge i també per conèixer i descobrir Déu en la Paraula, en els sacraments, en la pregària, i també enmig de la creació, de la natura i dels companys.

En arribar al desitjat destí una abraçada de germanor i la felicitació entre tots va ser el premi d'uns dies de caminar, de conèixer i de pregar amb els companys i amb la natura. Temps per descobrir i compartir projectes, cansaments, esforços i il·lusions. L'aventura va acabar el diumenge 11 de juliol amb la tradicional romeria del l'arxiprestat de Flix al santuari de la Mare de Déu. D'aquesta manera demostraren l'amor cap a la Verge Maria tant si vas caminant com si arribes amb vehicle particular. Així com va ser un temps per créixer com a persones cristianes i com a adults que necessiten la lluita i l'esforç. (V.M.C.)

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

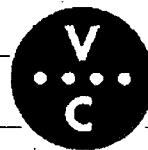
Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Vida Creixent

El consiliari diu...

Com viurem les vacances d'estiu?

Què farem aquest estiu? A més del descans, si pot ser, i de tenir cura dels néts, cal que tinguem alguna cosa a fer per enriquir la nostra cultura i no oblidar-nos de la lectura que ens ajuda a aprofundir en la nostra vida.

Jo us recomanaré uns quants llibres, que també poden ser uns altres, però jo em fixaré més en llibres religiosos.

Un llibre molt bo per llegir pot ser *L'Església en crisi*, publicat per Angle Editorial i coordinat per Mn. Francesc Romeu, periodista i capellà. Unes quantes veus qualificades com ara el bisbe Joan Carrera, un conjunt de laics i laïques, monjos, religioses, capellans i comunicadors parlen de com l'Església és qüestionada i de com s'ha de situar l'Església avui. S'ha de procurar cada vegada que l'Església sigui més

encarnada, pobra i que vagi formant comunitats reconciliadores. Una Església oberta al diàleg i cada vegada més laica. Els diversos autors ens parlen de tot això amb un bagatge molt obert i amb ganes d'assenyalar quin pot ser el futur de l'Església a Catalunya.

Un altre llibre, i una mica més breu, és l'editat per Emaús 59 i que s'anomena *Què és ser cristià?*, del capellà moralista Gaspar Mora. En què consisteix ser cristià i quins són els nostres fonaments i el camí que seguim, són alguns dels temes que tracta i ens explica d'una manera assequible i profunda el que és més bàsic de ser cristià. Aquest llibre pot ser una ajuda per al creient que vulgui viure la fe en aquest temps i amb l'esperit ben obert.

Un altre llibre molt recomanable que tracta sobre la persona de Jesús és *Jesús, un perfil biogràfic*, del

biblista Armang Puig i editat per Edicions Proa. Va ser presentat el 17 de juny a l'aula magna del Seminari Conciliar. És molt interessant i profund i cal llegir-lo amb molta atenció.

I, per últim, també us recomano el *Fil de la vida*, de Mn. Ramon Prat i Pons, de l'Editorial Pagès. És molt fàcil de llegir, ja que són quinze imatges humanes de llibertat. Mn. Ramon aplega aquestes quinze vides i en fa una elaboració plena de riquesa per poder treure'n profit. A més d'aquestes quinze històries, hi ha una segona part seva, la reflexió i la interpretació d'aquestes històries personals.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

URGELL

Fent camí

Començaré aquest petit article dient que des que vaig conèixer aquest moviment nostre m'hi sento plenament integrada. En rebó una força meravellosa, una força que pertany a tot un grup de persones que fan possible que Vida Creixent tingui realment vida. Començant per les reunions de grup i passant per les reunions de la comissió diocesana, la comissió interdiocesana i les trobades interdiocesanes, i no deixant pas de banda els contactes petits i esporàdics que darrerament hem tingut, mitjançant cartes i telèfon, amb els representants del MCR (Moviment Cristià de Jubilats) de Toulouse i Illa de Perpinyà, crec realment que tot això és obra de l'Esperit Sant.

El bisbat d'Urgell i Andorra participem de la mateixa joia juntament amb les altres diòcesis de Catalunya i Balears. Tots formem una família i per això la XVIII Trobada Interdiocesana de Catalunya, Andorra i les Illes a Montserrat va ser un dia joios, fins i tot m'atreiria a dir que va ser molt millor del que ens podíem imaginar: «La realitat sempre supera la ficció.» Això diuen, i en aquest cas es va fer realitat, ja que per començar vam arribar amb els autocars plens. L'amor que sentim per la Moreneta i la il·lusió de trobar-nos amb tants amics ens hi va fer anar, tot i pensar que la pluja podia espatllar la diada. Doncs no va ser així, el sol va lluir i les orenetes i altres ocells ens van acompanyar pel camí cap a la basílica i van fer que el soroll de les màquines que constantment treballen quedés una mica apaïvat.

Pel camí cap al santuari ens anàvem trobant gent de prop de casa nostra o de més lluny. Gent del l'Urgell, de les comarques del Solsonès, de la Noguera, de la Segarra, de Girona, de Tarragona, de Manresa i de Vic.

La presentació i l'açolliment, amb la pregària per la pau, seguida del cant de la *Salve* i del *Virolai*, van donar pas a la primera celebració de la trobada. Després, a les 14.00 h, vam compartir el dinar de germanor presidit per l'encarà arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, l'Antoni

Bosch, coordinador interdiocesà, i els consiliaris de cada bisbat i coordinadors, tret dels de les diòcesis de Barcelona i les Balears, que havien fet la trobada el dia anterior, 12 de maig.

Com que la diòcesi de Barcelona celebra el seu XX aniversari de Vida Creixent, les postres van ser endolcides amb un gran pastís on hi havia incrustada una moneda d'or (de xocolata) amb l'anagrama V.C. Aquest pastís va rebre el primer tall amb espasa de mans de Mons. Lluís Martínez Sistach i Mn. Jaume Serrano, consiliari de Barcelona.

A aquest àpat, compartit amb cava, fotografies i rialles, li mancava encara el moment darrer i més important: el de la celebració eucarística a les 16.30. La missa va ser cele-

L'amistat i l'alegria van estar molt presents en la trobada.

brada i presidida per l'arquebisbe de Tarragona amb els consiliaris dels bisbats, i va estar plena de cors que bategaven amb la mateixa intensitat de fe i d'agraïment.

Així va finalitzar l'acte, vivint l'espiritualitat, el segon dels reptes del nostre moviment. També el primer, el de l'amistat, estava ben present, i el tercer, el de l'apostolat, no ens hauria pas de quedar a la cartera, ja que ha d'estar sempre present, mitjançant la paraula i el testimoni.

Entre cants, acudits i rialles vam fer el viatge de tornada i vam guardar al fons del cor el record de tot un dia viscut amb alegria, «i aquesta alegria ningú no ens la prendrà», com diu el nostre himne.

El curs 2003-2004 ha arribat també a la seva cloenda, i esperarem amb confiança noves incorporacions, nous grups de Vida Creixent per al proper curs. Sí, hem d'anar fent camí... i, si nosaltres hi col·laborem, no ho dubtem pas, Déu ens hi ajudarà.

M. Carmen Ribes
Andorra la Vella

SOLSONA

En la memòria

Queden en la memòria els sentiments viscuts a fons, també quan els perceps en tots els qui t'envolten, quan gairebé, en allargar la mà, els pots acariciar. Aquests són els sentiments en el «xip» de la memòria recordant la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat el 13 de maig d'enguany.

Va ser un pelegrinatge per la pau. La pregària als peus de la Verge bruna, la Moreneta, va ser una pregària solemne per la pau, aquesta pau que el món demana angoixat... aquesta pau que deleja l'ànima, aquesta pau que no és pau si no hi ha llibertat. Allí postrats, mirant-nos fit a fit ens acollia i l'acollia.

Amb aquest caire i peu ferm va començar la jornada.

L'Antoni Bosch —president interdiocesà— com sempre cordial i afectuós ens saludava i ens felicitava, ja que tenim 20 anys. La celebració, com havia de ser, va tenir lloc al nostre casal, Montserrat; tot recordant en Joan Vinyes i el pare Sarroca, quan el 1984 seguint la crida del Senyor es posaren al servei de la gent gran, tirant endavant el moviment amb confiança i constància. D'allà on són, en la pau, celebrem junts amb goig aquests 20 anys de Vida Creixent, perquè a la seva ombra «ens sentim evangelitzats en les fonts de Jesucrist i evangelitzadors»... sí, fermament sí, evangelitzadors, sense por! Per què l'hauríem de sentir si Ell prega al Pare per nosaltres, de què tenir por? «Tirem mar endins!», com ens diu Joan Pau II en la *Novo millennio ineunte*.

No digueu que no és per aixecar la copa i fer un brindis! Fem-ho amb tot l'esperit!

L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, acompanyat de molts sacerdots del moviment, ens va acompanyar il·lusionat presidint l'Eucaristia, aplegant, una vegada més, les diòcesis de la Tarraconense, «en aquesta ocasió celebrant els 20 anys de reunions de grup en les parròquies, ajudant a viure més en cristià, els anys més madurs de la nostra vida».

I és que mai com ara ens és tan necessari aprofundir el misteri de Jesucrist, per saber donar raó de la nostra esperança. No n'hi ha prou d'haver rebut el Baptisme. Si fos tan simple tothom fóra i viuria a fons la fe. Però, és així?

L'experiència ens diu que una fe que no es cuida es pot adormir! Per ser sagrament són necessàries les paraules i gestos units, vida fent el bé compromesos, testimoniant paraula i gest. Quan dues persones s'estimen hi ha manifestacions de color variat, carícies... petons... donació sexual, però tot plegat no és res, fins que sents i dius: «T'estimo!» Aquest dir «Jesucrist t'estimo!», amb tot el que comporta, és la nostra beneïda maduresa cristiana.

El missatge del papa Joan Pau II per a la Jornada Mundial de la Joventut 2004 —per tant, també dirigit a nosaltres— diu: «Arrelar-se fermament en allò que és veritable i bo allibera del tancament en un mateix i predisposa a obrir-se als altres, ensenya a passar d'un amor afectiu a un amor efectiu. Perquè estimar no és només un sentiment, és un acte de voluntat que consisteix a preferir de manera constant el bé de l'altre al bé propi. «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15,13).»

El *Full Diocesà* de Solsona número 3.009 secunda aquest missatge magnífic amb un altre també magnífic: «Amb aquesta llibertat interior i aquesta caritat ardent, Jesús ens ensenya a trobar-lo en els altres, en primer lloc en el rostre desfigurat del pobre. A la beata Teresa de Calcuta li agradava entregar una «targeta de visita» en la qual havia escrit: «Fruit del silenci, és la pregària; fruit de la pregària, la fe; fruit de la fe, l'amor; fruit de l'amor, el servei; fruit del servei, la pau. Aquest és el camí de l'encontre amb Jesús.»

«No és suficient, de fet, «parlar» de Jesús; de certa manera cal fer-lo «veure» amb el testimoni eloqüent de la pròpia vida (cf. *Novo millennio ineunte*, 16).

Com comprendreu, després d'aquestes paraules santes i sàvies marxo de puntetes i tanco la porta! Bon estiu.

Anna Vidal
Coordinadora diocesana

Creada una subdirecció d'Associacionisme i Voluntariat

■ Es dissenya un nou Consell Català del Voluntariat amb cabuda per a representants territorials

BARCELONA.— Les funcions de l'Institut Català del Voluntariat (Incavol) s'integraran en una nova subdirecció general d'Associacionisme i Voluntariat, dins de la Direcció general d'Actuacions Comunitàries i Cíviques (DGACC) del Departament de Ben-

estar i Família. L'Incavol ha estat un organisme autònom administratiu creat l'any 1991 amb la finalitat de promoure el voluntariat per mitjà d'actuacions de foment, suport a les entitats i formació de voluntariat.

D'aleshores ençà, la societat ha viscut canvis molt significatius (increment de les vies de participació, socialització del voluntariat, modificacions de les necessitats socials, etc.), i l'Administració té l'obligació d'adaptar-se a aquests canvis.

La creació de la nova subdirecció d'Associacionisme i Voluntariat es proposa donar serveis i promoure el ric teixit associatiu de Catalunya, on es calcula que avui hi ha 670.000 persones —que representen el 13% dels majors de 16 anys— que duen a terme alguna activitat de voluntariat, organitzades entorn de 1.700 entitats.

El Departament ha proposat també diverses iniciatives per incrementar tant la participació de les entitats en la definició de les polítiques que les afecten, com la participació interna de les persones voluntàries en l'organització i la gestió de les entitats que els acullen. En especial, això es materialitzarà en la creació d'un futur Consell Català del Voluntariat en el qual, per primera vegada, les entitats hi seran majoritàries i hi tindran cabuda representants territorials.

Les entitats que estiguin representades en aquest Consell no seran nomenades pel Departament, com fins ara, sinó que s'elegeran per les pròpies entitats en funció dels àmbits temàtics i territorials —amb un total de 16 representants—, i hi haurà 10 representants més en nom del Departament, l'administració municipal, els sindicats, les patronals i experts sobre el tema.

El Consell del Voluntariat tindrà com a funcions la promoció de la participació en les entitats, la promoció de campanyes de voluntariat, l'elaboració d'informes preceptius sobre els criteris per a la concessió de subvencions i sobre les necessitats formatives. També es preveu la participació activa de les entitats en el procés de reforma de l'Estatut.

La integració en la nova subdirecció d'Associacionisme i Voluntariat s'ha fet

A Catalunya el voluntariat està molt arrelat.

efectiva amb l'aprovació de la llei d'Acompanyament dels Pressupostos per al 2004 i ha suposat una racionalització de les despeses destinades al voluntariat i un increment significatiu de les partides destinades a formació i subvencions a entitats.

La creació de la subdirecció general no comporta cap increment de la despesa. El pressupost del personal queda congelat, ja que la subdirecció assumeix el mateix personal de l'Incavol, a més de la transferència del Servei de Promoció i Activitats i altres persones de la DGACC. La reducció d'un 85% de la despesa que es destinava a promoció —fonamentalment a través d'actes protocolaris i d'accions de publicitat— permet incrementar de forma significativa les partides destinades a formació i a subvencions d'entitats.

La transformació de l'Incavol en una nova subdirecció general pretén agilitar els aspectes de gestió interna; optimitzar

els recursos humans i materials de què es disposa i fer una gestió més transparent tant en les convocatòries públiques de personal, com de control econòmic i de comunicació amb les entitats. Es preveu que a cada delegació territorial del Departament hi hagi una persona responsable de les qüestions de voluntariat per aconseguir una gestió més propera al territori.

El voluntariat en els pressupostos per al 2004

En els pressupostos 2004 les despeses destinades a foment del voluntariat i l'associacionisme s'han racionalitzat respecte les que gestionava l'Incavol. Destaca la reducció de 515.828 euros en la partida destinada a presentacions i protocol, màrqueting i publicitat, que passa de 604.988 a 89.158 euros (reducció del 85,26%). Aquesta partida incloïa actes protocol·laris,

publicitat i altres activitats de difícil qualificació dins de l'àmbit de la publicitat institucional.

Augmenta la partida de suport a les entitats de voluntariat. L'any 2003 aquesta partida va ser de 604.923 euros, però incloïa diverses subvencions i despeses de formació i promoció que no van arribar a les entitats. Descomptant aquestes despeses *impròpies*, la partida destinada al suport a les entitats augmenta enguany de 77.000 euros i se situa als 377.391 euros.

Es redueixen 25.000 euros en despeses de personal. Aquesta mesura s'ha d'entendre com de racionalització i clarificació de la gestió. Aquesta partida, en el 2003 in-

«Avui hi ha 670.000 persones que duen a terme alguna activitat de voluntariat, organitzades al voltant de 1.700 entitats»

cloïa diversos reforços de personal que no sempre van ser justificats correctament.

S'ha incrementat la partida a famílies i institucions en un 45% passant de 521.078 euros l'any 2003 a 759.353 euros per a aquest any 2004. L'increment està destinat al projecte Xarxanet i a subvencions de manteniment d'aquest portal. El Departament de Benestar i Família considera Xarxanet com un element estratègic del voluntariat a Catalunya.

S'incrementa en un 26,68% la partida destinada a formació al voluntariat, que el 2003 va ser de 238.013 euros. La Llei de pressupostos del 2004 hi destina 301.509 euros a fi de millorar la formació del voluntariat i la participació.

En resum, els pressupostos per al voluntariat van destinats a les necessitats prioritàries: formació, suport a les entitats (subvencions) i projectes estratègics (Xarxanet), tot reduint els recursos destinats a publicitat, protocol i màrqueting, i a despeses no atribuïdes en les seves corresponents partides. (C.C.)

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

10^è ràdio estel

Aniversari
1994 - 2004

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

Un congrés analitza a Roma els aspectes ètics de la fecundació assistida

■ La trobada posa de manifest les contradiccions d'aquesta tècnica amb el Magisteri de l'Església

ROMA.— «La fecundació assistida: aspectes mèdics, ètics i jurídics» és el títol d'un simposi organitzat per la Facultat de Bioètica de l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum en col·laboració amb la Universitat "La Sapienza" de Roma. El congrés va tractar aquest tema mesos després de l'aprovació de la llei italiana sobre les normes en matèria de procreació assistida. En el congrés es va insistir en la diferència entre inseminació artificial (IA) i fecundació *in vitro* (FIV).

El professor de bioètica Mario Palmaro va explicar que el Parlament italià havia aprovat la llei sobre fecundació artificial i va alertar que de cap manera podia ser definida de llei «catòlica», ja que segons va explicar «contradiu radicalment l'ensenyament del Magisteri que prohibeix tota tècnica que substitueixi l'acte conjugal».

Palmaro és conscient que molts catòlics han donat suport a la llei escara que hi vegin deficiències. Ell, però, sosté que és «una llei intrínsecament injusta perquè contradiu la llei natural, ja que admet una pràctica que comporta sistemàticament l'eliminació de nombrosos embrions humans». La part positiva de la llei, va dir, és que «per primera vegada en l'ordenament jurídic italià l'embrió humà és vist com a subjecte titular d'alguns drets».

Per la seva banda, Olimpia Tarzia, president de la Comissió de Polítiques familiars i igualtat d'oportunitats, va assenyalar que la posició del moviment per la vida davant la fecundació assistida és la següent: «No a cap tipus de fecundació artificial.» A més, va afegir, «el desig de tenir un fill és lloable, però són més importants els drets a la vida i a la família dels fills». Tarzia va recordar que no existeix un «dret al fill» i va insistir que «no es pot anar a buscar un fill amb el cost de la mort de molts dels seus germans genètics».

Per a Gonzalo Miranda, degà de la Facultat de Bioètica de l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum, avui ens trobem en una situació de «total exaltació de la separació entre el sexe i la procreació», és a dir, que «si l'anticoncepció havia permès el

Alguns dels participants en el congrés amb Paolo Sarafoni (a la dreta), rector de l'Ateneu Regina Apostolorum.

sexe sense procreació, avui hi ha la procreació sense sexe».

«Una persona es genera, no es fa»

El pare Miranda considera que no es pot pretendre «tenir un fill a qualsevol cost», sinó «mesurar el cost que això pot comportar». El més important de tot és «cercar el bé del fill» i tenir en compte que «si l'acció prevista comporta la mort d'al-

tres éssers humans, haurem de renunciar al nostre desig, no obstant sigui, en si mateix, un desig just i noble». Segons aquest sacerdot, «la persona no s'ha de concebre com un objecte de producció sinó com a fruit d'un gest de procreació». «Una persona es genera, no es fa», va aclarir.

Tot i criticar les tècniques de procreació artificial, va diferenciar-les de les tècniques intracorpòrees, com pot ser la inseminació artificial, en què la manipulació dels embrions no posa en

perill la seva vida. No obstant, va aclarir que perquè aquesta tècnica sigui moral, «cal que sigui complement d'un acte espòs, del qual s'obindrà el semen que serà inseminat a l'esposa. Només en aquest cas seria èticament acceptable», va cloure. En canvi, va mostrar la seva oposició ètica a les tècniques extracorpòrees, com ara la fecundació *in vitro* (FIV).

Miriam Díez Bosch

Comercial del Descanso

GRAN NOVEDAD
ELIONATURE

Gran promoción y Plan Renove

Por cada colchón que usted compre, le regalamos un SOMIER ARTICULADO o bien otro COLCHÓN

Las 20 primeras llamadas podrán escoger entre estos regalos:

- Reproductor DVD
- Minicadena con CD
- TV color 14"

Ergonómico

Indeformable

Hipoalérgico

Antiácidos

Articulable

Conseguirá Descansar!!

OFERTA ESPECIAL

AMIGOS DE CATALUNYA
CRISTIANA

Somier Eléctrico
+ Colchón Elionature

Medidas: 80 x 180/190
o bien 90 x 180/190

Por sólo 669 euros

LLAME AHORA AL 902 10 10 23 FINANCIAMOS HASTA 48 MESES

cultura

A punt d'estrenar-se «Thérèse», la darrera pel·lícula sobre santa Teresina

■ El film de Leonardo Defilippis podria arribar a les grans pantalles l'1 d'octubre vinent

BEAVERTON/ROMA.—L'1 d'octubre vinent— festivitats de Santa Teresa de Lisieux— és la data prevista per a l'estrena de *Thérèse*, la pel·lícula sobre la vida de santa Teresina de l'Infant Jesús, dirigida per Leonardo Defilippis. La cinta va merèixer aplau-

diments dempeus després d'una projecció privada a la Cúria romana el 8 de maig del 2003. El director va afirmar recentment al *National Review* que Joan Pau II havia vist *Thérèse* i que «ha donat la seva benedicció no únicament a la pel·lícula, sinó a tothom qui la vegi».

ORDINARY GIRL · EXTRAORDINARY SOUL

Thérèse

THE STORY OF SAINT THERÈSE OF LISIEUX

Cartell promocional de la pel·lícula.

Si bé la pel·lícula tenia previst sortir al públic la tardor passada, Defilippis estima que la companyia encara necessita dos milions de dòlars addicionals per a la projecció a les sales. Segons el director, «aquesta pel·lícula és absolutament una obra de caritat. És com un «camí» fet de gent petita que fa petites coses arreu del món, creient en aquest projecte», recull el portal de l'orde dels Carmelites Descalços (www.ocd.pcn.net).

Thérèse depèn en gran mesura de la publicitat de la seva pàgina web oficial (www.theresemovie.com) i de l'esforç de voluntaris religiosos de les comunitats per promocionar la pel·lícula als cinemes. La web oficial ofereix la possibilitat d'emplenar un formulari per tal que qui hi estigui interessat pugui demanar que *Thérèse* es projecti a la seva zona de residència. Com més persones hi mostrin el seu interès, més gran serà la possibilitat que la pel·lícula es difongui àmpliament als cinemes.

L'equip de producció de «Thérèse», amb el seu director al capdavant, va presentar al Papa els resultats del seu treball.

Qualitat cinematogràfica contrastada

Leonardo Defilippis, actor format en Shakespeare, és el fundador—juntament amb la seva dona Patti— de *St. Luke Productions*, la filial de la qual, Luke Films, ha produït *Thérèse*. Té més de vint-i-cinc anys d'experiència en teatre i

cinema, ha rebut nombrosos premis als Estats Units i en la indústria internacional i més de mig milió de persones de parla anglesa han gaudit dels seus drames individuals en viu.

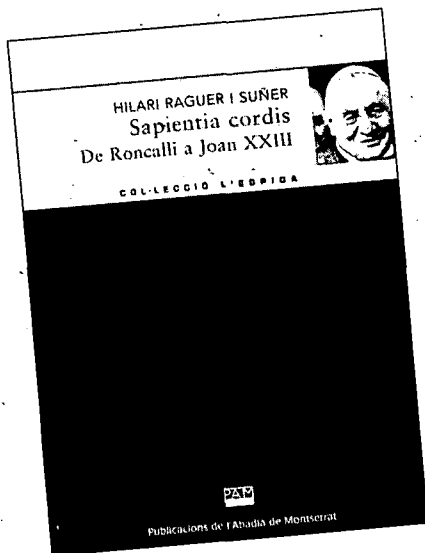
«*Thérèse* és la producció més complexa de la meua carrera—reconeix Defilippis—. La qualitat cinematogràfica excep-

cional d'aquesta producció és el resultat dels esforços i el lliurament de molts. El meu somni d'una producció rica, plena de detalls verídics de l'època va ser bellament representat a la pantalla gràcies al talent i la dedicació dels nostres actors i equip de producció que es van lliurar a aquesta obra de tot cor.»

El productor de la cinta és Brian Shields, que en el cinema va començar a treballar com a actor. Ha col·laborat amb Leonardo Defilippis en els seus drames en viu i plegats van idear i van crear la companyia catòlica de cinema Luke Films Inc., la primera producció de la qual és *Thérèse*. Patti Defilippis, la dona de Leonardo, és l'autora del guió, resultat de quinze anys de feina. Patti distribueix el seu temps de manera que aconsegueix escriure, dirigir teatre en viu i educar els seus set fills des de casa seva. (*Zenit*)

Mostra el teu suport a la pel·lícula a www.theresemovie.com

De Roncalli a Joan XXIII

BARCELONA.—S'acaba d'editar *Sapientia cordis. De Roncalli a Joan XXIII* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Col·lecció L'Espiga). L'obra és un recull de les conferències quaresmals que va impartir el P. Hilari Raguer, o.s.b., a la Parròquia de la Concepció de Barcelona el març-abril del 2004. En elles, el P. Hilari descriu el papa Roncalli com a mestre espiritual, que va ser instrument de Déu per al Concili Vaticà II per salvar la pau. Aquest llibre surt al carrer tot coincidint amb la commemoració dels 50 anys de la visita a Montserrat de Joan XXIII, aleshores Mons. Roncalli, patriarca de Venècia, que va tenir lloc el 28 de juliol.

La bona notícia...

La salvació de milions de persones no cristianes

La Xina és el país més gran del món: 1.200 milions d'habitants. Segons l'agència catòlica Inforchina, aquest país té avui 117 bisbes, 4.100 sacerdots, 34 seminaris, 5.000 religiosos, 1.800 novics i 12 milions de catòlics. Amb tot, només l'1% de la població és cristià en un país que oficialment es declara ateu. El minúscul percentatge de cristians planteja una pregunta angoixant: se salvaran aquests milions d'homes i de dones que no han conegut mai Jesucrist ni el seu missatge?

És el Concili Vaticà II el qui ens dona una «bona notícia» curulla de llum i d'esperança. En la constitució dogmàtica *Lumen gentium* (núm. 16), de Pau VI, llegim: «Déu no és lluny d'aquells qui entre ombres i vestigis busquen un déu desconegut, atès que Déu a tots dona vida, alè i tota cosa i, en tant que Salvador, vol que tothom se salvi. Els qui, sense culpa, desconeixen l'Evangeli de Crist i la seva Església, els qui busquen amb sinceritat Déu i s'esforcen, tocats per la gràcia, a complir amb bones obres la voluntat de Déu, coneguda pel dictamen de la consciència, poden aconseguir la salvació eterna. La divina Providència no nega els auxilis necessaris per a la salvació als qui, sense culpa per la seva part, no arribaren encara a un clar coneixement de Déu. L'Església valora tot el bo i veritable que hi ha en ells—com exordi de l'Evangeli— rebut per Aquell que il·lumina tots els homes per tal que al final tinguin vida eterna.»

La salvació eterna és per a tothom. Una bona notícia!

Francesc Gamissans

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

La informació religiosa a debat

MADRID.— La Universitat San Pablo-CEU de Madrid va organitzar el dies 7, 8 i 9 de juliol un curs dedicat a la informació religiosa. La trobada va comptar com a ponents amb alguns dels periodistes espanyols més contrastats en aquest àmbit, com Miguel Ángel Velasco, Álex Rosal, José Luis Restán o Paloma Gómez Borrero.

Des de diferents perspectives els ponents van fer aproximacions al tema de la informació religiosa, destacant com a comú denominador la necessitat de no desfigurar la naturalesa de l'Església en els mitjans de comunicació. En una de les ponències, Álex Rosal, director del suplement *Fe y Razón*, va assegurar que el gran repte avui de l'Església és fer arribar el seu missatge a través dels mitjans, «un missatge que és el millor que aquesta pot rebre, perquè davant la necessitat que tots tenim de guarir les nostres ferides, els cristians hem oferir un missatge d'esperança».

Per la seva part, Alonso Carrasco, professor de la Facultat de Teologia San Dámaso, va centrar la seva ponència en el tema del laïcisme. Va afirmar que «ni els fidels cristians ni l'Església poden permetre que es silenciï la seva veu en el debat sobre qüestions de rellevància moral, que afectin la manera en què es construeix la vida i la societat».

Un dels plats forts de la jornada va ser la taula rodona protagonitzada per Paloma Gómez Borrero, José Luis Restán, i Jesús Colina, tres reconeguts periodistes que van exposar la seva visió sobre els reptes que l'Església té avui pel que fa als mitjans de comunicació de masses. (Conchi García)

Trobada mundial contra la violència religiosa

MILÀ.— Milà reviurà el setembre vinent l'esperit de les grans jornades de pregària per la pau convocades a Assís per Joan Pau II. La diòcesi més gran d'Europa serà per uns dies la capital mundial de la pau, en una gran trobada religiosa internacional convocada per la Comunitat de Sant Egidi. Sota el lema «Religions i cultures: el coratge d'un nou

Donació de llibres del P. Palau a la Biblioteca Pública de Lleida

■ L'objectiu és donar a conèixer la figura del fundador lleidatà

LLEIDA.— Les Carmelites Missioneres del Pare Palau han fet donació d'un important lot de llibres a la Biblioteca Pública de Lleida, tots ells dedicats a la vida, obra i testimoni del P. Francesc Palau i Quer. Les Missioneres han assenyalat que l'objectiu d'aquesta

donació és que aquests llibres, ara ja a disposició dels usuaris de la Biblioteca Pública de Lleida, siguin una eina per donar a conèixer molt més la figura senyera d'aquest fundador lleidatà, oncle de la també fundadora i lleidatana santa Teresa Jornet.

Els volums han estat ja catalogats i col·locats en la secció Local i d'Investigació de la biblioteca lleidatana. Tots ells porten la següent dedicatòria: «Fem donació d'aquest llibre a la Biblioteca Pública de Lleida, a fi que els amants de la lectura coneguin el P. Palau, insigne lleidatà.»

Entre els volums lliurats que conformen l'esmentada donació destaquen diverses obres d'Eulogio Pacho, o.c.d., com *Historia de la Congregación de las Carmelitas Misioneras, Francisco Palau. Escritos o Francisco Palau. Atleta del espíritu*; També s'inclou *Cartas*, que recull les 169 cartes escrites pel P. Palau des de l'any 1845 al 1872, recollides pel P. Carmelo Pérez Millà, o.c.d.; *El cim i la Vall*, un petit llibret amb text de M. Carme Ibáñez i il·lustracions de M. Dolors Jara i Miquel Canudas, i *Francesc Palau. Biografia*, obra escrita en català del carmelita Lluís Noguero i editada a Badalona l'any 1996.

Aitona, el seu bressol

El P. Francesc Palau i Quer va néixer a Aitona el 29 de desembre del 1811.

Alguns dels llibres donats sobre el P. Palau.

Carmelita descalç des del 1832, fou ordenat sacerdot el 1836. Els atzars de la pàtria l'empenyen a exiliar-se a França el 1840. Retorna a Espanya el 1851 i reprèn el seu ministeri apòstòlic. Funda a Barcelona l'Escola de la Virtut, que supprimeixen

després arbitràriament i en confinen el seu director, el P. Palau, a Eivissa (1854-1860).

A les Balears funda les Congregacions de Germans i Germanes Carmelites (1860-1861). Mor a Tarragona el 20 de març de 1872.

La seva obra fundacional continua avui viva i present en la nostra Església i es desenvolupa en dues congregacions religioses: les Carmelites Missioneres i les Carmelites Missioneres Teresianes. El Papa Joan Pau II el beatificà

el 24 d'abril del 1988. A Aitona, el seu poble natal, es conserva la cova on es retirava a pregar, avui indret també de pregària i encontre.

Jordi Curcó

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Massa bo

Era de dia i la taca grisosa es començava a dissoldre al cel per donar pas, de mica en mica, als fímids raigs de sol. El senyor Raül, propietari de l'establiment, va obrir les persianes corredisses que protegien les quatre grans llunes i l'àmplia porta que donava accés al restaurant. Darrere seu vam entrar, la resta de persones que formàvem part de l'àmplia plantilla. El repartidor de pastes era també al nostre costat. La forta olor m'impregnava el nas, una mica tapat, i ja vaig pensar a posar-me el vestit de batalla per gaudir d'aquella delícia: un pastís de poma amb una gelatina fina i brillant, que cobria la crema pastissera. El propietari ens deixava esmorzar bé, però sempre hi havia algú que es passava. Tots hauríem de saber on és y el límit de les coses, i és que, de vegades, no es pot ser bo.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Víctor Basch, president de la Lliga dels Drets de l'Home

França, l'any 1986, va dedicar un segell a Víctor Basch, que va ser president de la Lliga en Defensa dels Drets de l'Home. Basch va néixer el 1863 a Budapest, amb una Hongria sota dominació austríaca. De ben jove va marxar a París, per estudiar més tard alemany i filosofia a la Sorbona. Poc després es casaria amb Iona Fürth.

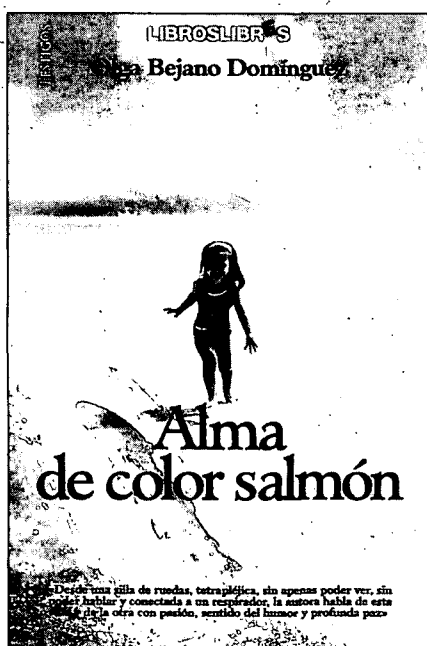
El 1926 és nomenat president de la Lliga dels Drets de l'Home, responsabilitat que el va portar a treballar fermament per la justícia i la llibertat. Aquesta empresa dura fins que esclata la Segona Guerra Mundial i el matrimoni Basch es veu obligat a refugiar-se a Lió. El 10 de gener del 1944, a l'edat de 81 anys, Víctor i Iona Basch són assassinats per les milícies alemanyes.

LLIBRES

Cant a la vida

Olga Bejano té una ànima «color salmó», que és el «peix més aguerit dels rius, el que neda contra el corrent en les aigües torrencials per perpetuar el cicle de la vida». El llibre *Alma de color salmón* és un cant a la Vida i a la Llum Infinita. Tot i patir una malaltia neuromuscular i tenir immobilitzat tot el cos, l'Olga ha aconseguit escriure'l amb un moviment gairebé imperceptible de la mà, ajudant-se de la seva mare i de l'infermera. En aquest llibre ens contagia la seva força i el seu ànim, l'amor a la vida i el seu testimoni en la lluita pels drets del malalt: «Dret a viure, no a morir.» Des de la seva cadira de rodes, tetraplègica, sense amb prou feines poder veure-hi, sense poder parlar i connectada a un respirador, l'autora parla d'aquesta vida i de l'altra amb passió, sentit de l'humor i pau profunda. Mons. Ramón Búa escriu al pròleg del llibre:

«La fe de l'Olga en el Déu de la vida li dona sentit a la seva vida "clavada a la Creu". Ella viu aquesta vida amb fe, esperança i amor. La viu amb joia i un humor fi. Que fa que al lector d'aquest llibre li vinguin ganes de donar gràcies al Déu de la vida, cantant amb Olga: "Gràcies a la vida, que m'ha donat tant." O dient com ella diu amb les paraules del mateix autor de la cançó: "Quina sort que he tingut de néixer!"» Al llibre, l'Olga explica que quan la malaltia va truncar la seva vida ella va decidir que era més positiu crear que plorar. I expressa un desig als lectors: «Espero i desitjo, animeta de la meua vida, que cada lector que et prengui entre les mans gaudeixi tant llegint-te com jo gestant-te.» (C.C.)

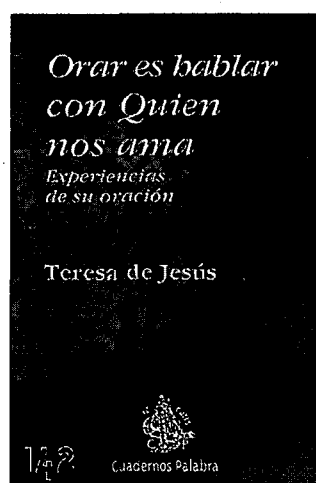

Olga Bejano Domínguez, *Alma de color salmón*. Editorial Libros Libres, Col·lecció Testigos, Madrid 2002, 321 pàg.

L'art de la pregària

Joan Pau II ha assenyalat com la tasca més necessària per als cristians del tercer mil·lenni distingir-se, primerament, en l'«art de la pregària» i convertir les comunitats cristianes en «autèntiques escoles de pregària»; i esmenta expressament a la carta apostòlica *Tertio millennio adveniente* santa Teresa de Jesús com a testimoni esplèndid de la unió amb Déu i de l'eficàcia evangelitzadora que la vida de pregària produeix en les ànimes. A les pàgines del llibre *Orar es hablar con Quien nos ama. Experiencias de su oración*, Pedro Antonio Urbina ofereix una selecció

acurada i una presentació dels escrits de santa Teresa de Jesús que més poden ajudar el lector a recórrer aquests camins lluminosos i profunds de la pregària, on ella és una veritable mestra i doctora de l'Església. El gran tema dels escrits de Teresa de Jesús és la pregària. El recull del llibre s'inicia amb textos de la *Vida*, que es refereix a les seves experiències en els anys 1535-1555, dels vint als quaranta anys. També s'inclouen en aquesta antologia altres escrits, com la seva *Primera Cuenta de Conciencia*, que és, a més, el seu primer text escrit sobre la manera de fer pregària, anterior a *Vida*. (C.C.)

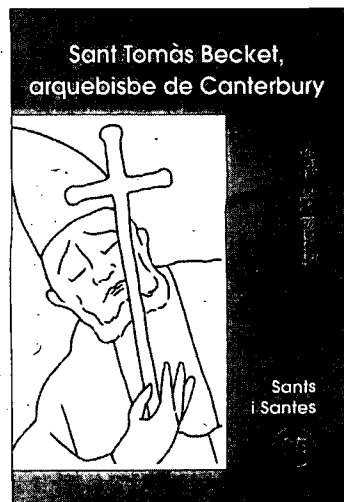

Teresa de Jesús, *Orar es hablar con Quien nos ama. Experiencias de su oración*. Ediciones Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, Madrid 2003, 305 pàg.

Sant Tomàs Becket

La vida de Tomàs Becket està marcada per dues línies que en defineixen l'actuació i n'expliquen la impressionant trajectòria vital: la fidelitat al seu sobirà, i l'interès per compaginar els drets i els deures de l'Església amb els drets i els deures de la nació on aquesta es troba implantada. Tomàs Becket, com tota persona, va ser suma d'emotivitat i d'intel·ligència, de passió i de raó. En la seva vida es van entrecreuar dos grans interessos: el de ser «fidel al seu senyor» i el de ser «defensor dels interessos dels súbdits». Tomàs és fidel al seu senyor «el rei», Enric II d'Anglaterra, fins que es posa al mig un altre senyor, «Déu». La tenacitat de Tomàs el fa fidel a Déu per damunt de tot, fins i tot quan això omple d'enveja el seu rei, que se sent traït i enveja Déu perquè li ha pres l'amic que creia inseparable i del qual depenia totalment. A Tomàs, la defensa dels seus diocesans, i sobretot dels seus clergues, li va comportar que el rei no s'aturés fins que li va provocar la mort. La fidelitat de Tomàs queda contrastada amb la inconstància d'Enric. La serenitat d'aquell, amb la vulnerabilitat d'aquest. La fermesa del sant, amb la inseguretat del rei. (C.C.)

Ignacio Marqués, *Sant Tomàs Becket, arquebisbe de Canterbury*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2004, 24 pàg.

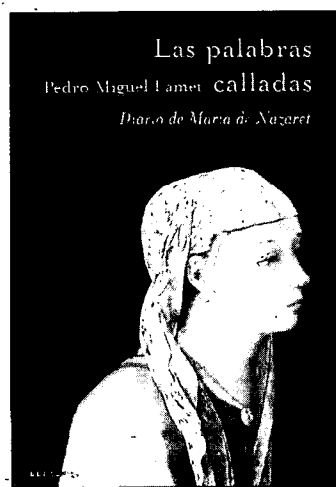

L'ànima de Maria

Maria de Natzaret, la mare de Jesús, continua sent, tot i els innombrables llibres, quadres, poemes i relats que n'han intentat traçar els trets a través de la història, un autèntic enigma. Les escasses dades que refereixen els Evangelis sobre la seva vida, des de Betlem fins a la creu, han suscitat mil preguntes sobre qui va poder ser en la seva dimensió humana, com a dona i com a mare, aquest singular personatge bíblic que ha desvetllat tant d'amor i admiració a través dels temps. Només una reconstrucció literària, des de la seva intimitat i el

silenci, gràcies a la poesia i a partir de la realitat històrica d'Israel i la informació arqueològica que en tenim, podria omplir aquest buit. Pedro Miguel Lamet ho ha aconseguit a *Las palabras calladas. Diario de María de Nazaret*, on es capbussa en l'ànima de Maria durant el període en què més influència va exercir en el seu fill Jesús. Escrit en primera persona, com a diari, cadascun dels seus capítols permet endinsar-nos en la intimitat i l'evolució psicològica d'aquesta jove escollida, fent intel·ligibles al mateix temps la seva fe i la seva fragilitat, la seva senzillesa i el seu dolor, el seu misteri i la quotidiana proximitat. Aquest bonic llibre no és una vida més de la mare de Jesús, és un poema escrit amb amenitat i tendresa. (C.C.)

Pedro Miguel Lamet, *Las palabras calladas. Diario de María de Nazaret*. Editorial Belacqua, Col·lecció Pensamiento, Barcelona 2004, 251 pàg.

Canelons d'arròs amb llet

INGREDIENTS:

llet,
4 cullerades d'arròs,
1 pell de llimona,
canyella, sucre,
làmines per fer canelons,
aigua, mel,
iogurts de maduixa,
mató i caramel líquid

PREPARACIÓ:

Bulliu, amb prou llet, quatre cullerades plenes d'arròs. Afegiu-hi una pell de llimona, una mica de canyella i sucre al gust. Quan l'arròs estigui cuit i espès reserveu-lo. Bulliu vuit làmines de canelons en aigua i llet, meitat i meitat, amb dues cullerades de mel. Quan estiguin toves poseu-les sobre una safata i farciu-les amb l'arròs amb llet. Formeu els canelons. A banda, barregeu quatre iogurts de maduixa amb tres cullerades de mató i cobriu les puntes dels canelons. Al centre, ruixeu-los amb caramel líquid.

La crítica literària d'aquesta setmana

Veure el món amb Joan Pau II

Les reflexions constants de Joan Pau II són un argument prou bo per poder intuir, amb certesa, l'anàlisi més seriosa que es pot fer avui del món en què vivim. No és cap estudi sobre l'«espia que va arribar del fred», sinó del clarivident observador de la història contemporània, dels seus secrets més íntims, del seu camí cap a aquest futur incert, que sembla que ens obsessiona a tots.

Norberto Alcover, un analista fi dels textos que arriben a través dels mitjans de comunicació social, és conscient de la importància que té per a tots el pensament «guaridor» de Karol Wojtyła, capaç de trobar la paraula justa que brota de la seva esperança impagable.

Perquè si hi ha alguna cosa que ens interessa avui als creients, ciutadans del món, és tenir a mà la veu autoritzada de qui representa d'una manera impressionant el sentit d'una fe en Jesucrist, que és un estil de vida autèntic, i les reflexions d'aquells que l'han acceptat conscientment i amb coherència.

Norberto ALCOVER,

Viento del Este.

Mensajero, Bilbao 2004, 198 pàg

Al voltant de Joan Pau II hi poden haver polèmiques. La seva personalitat l'ha portat a ser víctima d'un atemptat. I no pel fet de callar, ni per ser arbitrari en els seus missatges, sinó perquè potser en aquest moment històric podem dir, sense por d'equivocar-nos, que la seva veritat ens farà lliures. Perquè és la Veritat que prové d'una fe profunda en el misteri de la Providència i en el destí comú dels homes.

Amb encert, Norberto Alcover, que manifesta aquí el seu estil dinàmic de periodista perspicaç, ha omès entrar en dialèctiques que es poden suscitar en altres fòrums. El seu llibre és una recopilació d'articles sobre unes quantes de les fites més importants del seu magisteri i de

la vida de Joan Pau II. I serveix per constatar d'una banda la necessitat d'un diàleg a dos nivells, entre la realitat d'una cultura viva en el futur de la nostra història, i de l'altra, la importància d'una paraula que cridi l'atenció sobre el que és veritablement important. Un diàleg que alguns anomenaran fe/cultura, i altres contrastos de punts de vista, però sempre amb la vista posada en un enteniment constructiu, que fa respectar i valorar positivament els que hi participen. És la posada en pràctica del pensament de Pau VI en la seva encíclica *Ecclesiam suam*.

Amb *Viento del Este*, Norberto Alcover ens ajuda a endinsar-nos una altra vegada en el pensament i la dinàmica del Vaticà II, de la mà de qui és, per als creients, el Vicari de Crist. I per als no creients, aquest volum és una oferta de gran impor-

tància si volen conèixer què és i què pretén el Magisteri i l'activitat incansable del papa Wojtyła.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

«De viatge», nou CD

L'aventura continua. Després de l'èxit assolit pel seu primer treball discogràfic publicat amb el títol de *Mosaic*, amb composicions originals d'autors escrites especialment per a tenora i piano, Jordi Molina i Ramon Escalé han anat experimentant amb la possibilitat de recórrer sonoritats noves i peculiars a partir de la combinació d'estils i conceptes. El procés ha anat prenent dimensions noves, gràcies a la bona acollida que va tenir aquell primer treball arreu on es va presentar, tant a Catalunya com a diversos llocs del món (França, Alemanya, Bèlgica, Holanda, Suïssa, Xile...).

Ara Jordi Molina i Ramon Escalé Quartet han fet un pas més enllà i han editat *De viatge*, un CD amb música original de Ramon Escalé que sona diferent però alhora amb melodies que no deixen indiferent, que són captivadores i que tenen quelcom de proper. Aquest efecte el proporciona, de ben segur, el timbre característic de la tenora de Jordi Molina, que li

dóna una mediterraneïtat clarivident. Els músics emprenen el seu viatge particular i es deixen emportar per les cadències i els ritmes, però no es desentenien del públic i constantment proporcionen a qui els escolta elements d'aproximació.

Vuit peces configuren les etapes de *De viatge* interpretades magistralment per Jordi Molina a la tenora, Ramon Escalé al piano, Lluís Ribalta a la bateria i Josep Cucurella al baix, amb les col·laboracions d'Antonio Sánchez a les percussions, Xavi Lozano a les flautes, Florenci Trullàs al violí i Anna Ros al violoncel. El bagatge musical d'aquesta ruta pels terrenys desconeguts on es redimensionen els sons es va desgranant a través de les vuit composicions escrites per Ramon Escalé i que es conclouen amb un singular arranjament de la melodia tradicional d'*El cant dels ocells*.

De viatge és una producció de Jordi Molina i Ramon Escalé, editada amb el segell Picap. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

CATALUNYA+ CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

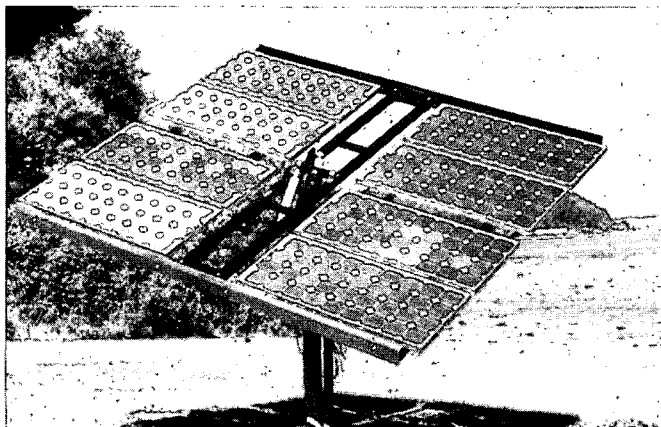
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Les cèl·lules fotovoltaïques han complert mig segle

Va ser una gran troballa la de convertir en electricitat l'energia lluminosa que rebem del sol. Serà la font més important d'energia en el futur? Algú ho ha dit. De moment l'invent ha complert cinquanta anys. Va ser el 25 d'abril del 1954 quan tres investigadors dels famosos Laboratoris Bell dels Estats Units van fer públic que havien aconseguit construir una «cèl·lula solar» que era suficient per fer funcionar un aparell de ràdio amb només la llum rebuda del sol convertida en energia elèctrica. La rendibilitat d'aquella cèl·lula de silici era tan sols del 6%, però l'anunci va ser acollit amb gran esperança en els mitjans de comunicació i alguns digueren que s'inaugurava una nova era.

Ha passat mig segle i no es pot negar que s'ha avançat força. Ben aviat del 6% de rendibilitat es passà al 15%. Les centrals fotovoltaïques que fan electricitat de la llum provinent del sol s'anaren instal·lant a molts llocs. Moltes cases han instal·lat els plafons que fan aquesta transformació de

dinou centres, ho investiga coordinadament. Un consorci japonès ha aconseguit ja la cèl·lula rendible en un 36,5%, a base de semiconductors d'indi, germani i gal·li. Les perspectives són bones.

Ens n'hem d'alegrar. A mida que augmenti aquest bon ús de l'energia millorarà l'ecologia. És de les energies que no contaminen gens.

l'energia. A l'estat d'Israel sobretot. I no cal que parlem de la instal·lació que s'ha fet al Fòrum 2004 de Barcelona. Però la utilitat més rellevant ha estat la de proporcionar energia als satèl·lits artificials, militars o civils, els de comunicacions i els d'observació, com el *Meteosat*.

A Espanya el 1981 es fundà, gràcies a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Telecomunicació de Madrid, l'empresa Isotón, que proporciona cèl·lules solars al mercat internacional. El 2003 ocupava el setè lloc mundial pel nombre de cèl·lules fabricades. Més de la meitat són exportades.

Segueixen les investigacions per millorar-ne la rendibilitat. El projecte europeu, que reuneix

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Si la sífilis va ser vençuda per la quimioteràpia de Paul Ehrlich la diftèria va ser-ho per la seroteràpia d'Emile Adolf von Behring (1854-1917). Ja vam dir al capítol anterior que Behring va ser el descobridor del sèrum antidiftèric. Però, com que la història de com s'hi arribà és tan llarga i complexa com interessant, he decidit dedicar-li un capítol. Parlar de la diftèria és per a l'autor d'aquestes pàgines un record trist. Dues germanetes meves, que no vaig poder conèixer, van morir d'aquest mal. Ho sé pel que m'explicà la mare. L'una era l'Eulàlia, nascuda el 1921, que morí als tres anys d'edat, i l'altra, la Maria, nada del 1927, quan en tenia dos. La diftèria és una infecció que afecta la gola o només la pell. Abans de generalitzar-se la seroteràpia la de la gola era mortal la major part de vegades. El microbi produeix unes toxines que inflamen la laringe, que genera unes membranes de fibra i moc que acaben ofegant, i d'aquí el nom de *diftèria*, o sigui *membranosa*, perquè *diphthera* en grec vol dir *membrana*.

Des dels laboratoris bacteriològics

La història comença a Suïssa. Edwin Klebs (1834-1913), que fa de professor a Zuric el 1883, analitzant les membranes dels malalts de diftèria, hi troba un microbi que en deu ser el causant però que no aconsegueix aïllar. El mèrit d'aïllar-lo i cultivar-lo va ser de Friedrich Löffler (1852-1915), col·laborador de Koch al Departament Imperial de Sanitat de Berlín. Aquest investigador havia nascut a Frankfurt de l'Oder i havia estudiat a Würzburg i a Berlín, on no es va poder graduar fins el 1874, perquè havia interromput els seus estudis per lluitar a la guerra francoprussiana. Era el 1884 quan Löffler aconseguí aïllar el bacteri productor de la diftèria. Era un bacil que s'anomenà *Corynebacterium diphtheriae*, però serà més conegut per «bacil de Klebs-Löffler».

Löffler es posa a cultivar el bacil que havia aïllat. I es troba un interrogant. Quan l'extreu de les membranes de la malaltia

35 La diftèria és combatuda per la seroteràpia

veu que hi ha pocs gèrmens infecciosos. Com és que, sent pocs i localitzats, poden produir la malaltia mortal? La resposta es trobarà en un laboratori francès. Pierre Paul Émile Roux (1853-1933), professor de la universitat de París des del 1874, treballava també amb Louis Pasteur a l'Institut que després portaria el nom d'aquest, i del qual Roux en seria el director del 1904 al 1918. Aquí hi ha també activitat investigadora notable. Roux té l'ajuda d'Alexandre Yersin (1863-1943), metge suís que més tard descobriria també el sèrum contra la pesta. Treballen amb conills i veuen que, efectivament, els que moren de diftèria presenten molt pocs bacils de Klebs-Löffler. L'única explicació: havien de morir per causa d'una toxina originada pel bacil que seria prou poderosa per produir també les membranes. Com trobar-la? Molts experiments que feien fracassaven. I és que no donaven prou temps als bacteris per generar aquell verí. Quan aclariren això, l'èxit va ser espectacular: n'hi havia prou amb unes gotes de la toxina aïllada per causar la mort al conillet que n'era injectat.

Tornem a Berlín. Ara hi ha, al Departament de Sanitat, treballant a les ordres de Koch, el prussià Emile A. von Behring, que hem esmentat al principi. Era un metge militar que va passar l'examen d'Estat el 1880 quan Alemanya patia una epidèmia de diftèria que feia esgarriar. Potser això va determinar la vocació investigadora del nostre home. Després de graduar-se de metge va ser destinat a Polsen (Polònia), on començà a fer recerques. La primera substància que aplicà com a antisèptic va ser el iodoform. I si bé va veure que no matava els microbis va arribar a la conclusió que podia neutralitzar toxines. I va fer

un descobriment més sensacional: un organisme animal pot generar antitoxines, i el sèrum que conté aquestes antitoxines injectat en un altre animal, que pot ser d'una altra espècie, pot prevenir o curar la infecció. Això era la base de la seroteràpia.

Els cavalls hi van contribuir

La base era sòlida. Però no va ser fàcil arribar a la construcció efectiva. De la sang de cobais que havien sobreviscut a l'acció del microbi de la diftèria Behring en va extreure el sèrum. Va portar-lo al laboratori i hi posà bacils diftèrics. Amb consternació va observar que no morien sinó que fins i tot seguien multiplicant-se. Què volia dir? Que el sèrum no atacava el microbi. Doncs què? Potser només neutralitzava la toxina. Fem una altra prova: injectem una mica de sang dels cobais resistent, barrejada amb la toxina mortífera, a altres cobais. I no van morir. Semblava que per fi s'havia obtingut el que s'esperava, però en els animals que anà provant, conills, ovelles i gossos, els efectes del sèrum duraven poc. Com fer-lo més efectiu?

En tot això trobà la col·laboració del japonès Shibasaburo Kitasato (1852-1931), amb el qual va descobrir el sèrum antitètan. El 4 de desembre de 1890 publicaven un article firmat per tots dos sobre la immunització contra la diftèria i el tètanus. A finals del 1891 es va fer una experiència crucial a la clínica Bergman de Berlín, on molts nens ja agonitzaven de diftèria. Se'ls injectà sèrum d'ovella i uns quants se salvaren. Però no tots. El fill d'un metge va morir. Després se sabé que era al·lèrgic a una proteïna de la sang d'ovella.

Mentrestant a França el doctor Émile Roux va descobrir un sistema per immunit-

zar cavalls. Això va fer que el sèrum fos més fàcil d'obtenir. A més de ser els cavalls molt resistents al microbi fabriquen més litres de sèrum que qualsevol ovella. I sort n'hi va haver, perquè per aquells dies a París hi havia una plaga de diftèria que provocava una mortalitat del 70% dels

infants infectats. Quan l'1 de febrer del 1894 Roux va entrar en un hospital parisenc per provar si el sèrum tret de cavalls era prou eficaç i veié els infants, el cor li digué que els l'havia d'injectar a tots perquè tots estaven morint-se. No podia entretenir-se a fer provatures amb només alguns. Ho féu i salvà la vida de tres quarts parts d'aquells nens. Ja es parlà d'èxit.

El 1901 Behring rebia el premi Nobel de Fisiologia i Medicina. El 1907 Theobald Smith (1859-1934) va proposar administrar barrejades les antitoxines del tètanus i la diftèria. Després de provatures Behring va aplicar aquesta hipòtesi i el 1913 aconseguia un mètode més eficaç d'immunització. El 1913 a Marburg es fundà la Companyia Behringwerke per a la investigació de les malalties infeccioses.

A Espanya el doctor Vicente Llorente Martos (1857-1916), que havia estudiat a París, fundà el 1894 a Madrid l'Institut Microbiològic de Seroteràpia i Antirràbico, on amb dos cavalls començà la producció de sèrum antidiftèric. Va salvar la vida de molts infants i atenia gratuïtament els pobres. La casa reial li va regalar dos cavalls perquè pogués obtenir més sèrum. Sembla que va ser l'únic ajut oficial que en rebé. Entre 1894 i 1914 va atendre 16.800 infants. Llorente va morir, víctima d'una esclerosi cerebral, quan encara no havia complert els 59 anys. Va ser una gran pèrdua per a la medicina espanyola.

Però la diftèria encara no ha desaparegut del nostre món. Un informe de l'Organització Mundial de la Salut posa aquesta malaltia en la llista de les que continuen. A la dècada dels noranta n'hi hagué una epidèmia a l'Europa oriental. Esperem que aviat pugui passar al grup de les eliminades del tot com la verola.

TAG

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Spider-Man 2 ****

Director: Sam Raimi.

Guió: Alvin Sargent, Michael Chabon, Steve Ditko.

Intèrprets: Tobey Maguire, Kirsten Dunst, J.K. Simmons, Alfred Molina.

Acció. EUA, color, 2004. 127 minuts.

Públic: joves (a partir de 10 anys).

Han passat dos anys des que el tranquil Peter Parker (Tobey Maguire) va deixar enrere molts projectes, entre ells Mary Jane (Kirsten Dunst), i va decidir seguir el camí de la responsabilitat com a Spider-Man. Ara, Peter ha d'afrontar nous reptes mentre lluita contra el do i la maledicció dels seus poders equilibrant les seves identitats duals: com l'esmunyedor superheroï Spider-Man i la vida com a estudiant universitari. A causa d'aquesta complexitat, les relacions amb les persones que més aprecia es troben ara en perill, i això deixa Peter més sol que mai. Què deu ser el correcte?

Seqüela brillant del famós personatge dels còmics Marvel, que ja va triomfar en públic i crítica en la seva primera adaptació cinematogràfica el 2002, amb gairebé el mateix equip de la present

producció. Els nous guionistes i el mateix Sam Raimi (*Posesión infernal*, *Darkman*, *Un plan sencillo*, *Premonición*) han tornat a dotar el guió i la seva realització d'una barreja molt ben equilibrada d'acció i de sentiments. Spiderman/Peter Parker continua sent el superheroï al qual els seus «superpoders» li causen més problemes en la seva vida personal, familiar i professional. Tot això, que arriba gairebé al límit a *Spiderman 2*, acostia el personatge al gran públic i permet fer una gran pro-

ducció —quant a pressupost i efectes especials (molt efectius en el doctor Octopus i massa 3D en els moviments de l'home aranya)— i, al mateix temps, un senzill però nítid retrat de les dures responsabilitats, no sempre fàcils de portar, que es deriven d'intentar «fer el que és correcte».

Sam Raimi encerta en ambientar el film, un cop més, en una ciutat, Nova York, a cavall entre l'any 2004 i els anys cinquanta (en què la ubicava el còmic de

Marvel). També ha millorat, i molt, el malvat de torn: el doctor Octopus és més creïble i està millor resolt visualment. Per la seva part, Danny Elfman ofereix una més que correcta banda sonora i el seu protagonista, Tobey Maguire, demostra que, segurament, és el millor Peter Par-

ker possible, així com James Franco, el seu millor amic al film. Més discutible en la seva consistència és la figura de la «fràgil» Mary Jane, ja que resulta massa convencional.

En definitiva, un film per als seguidors del còmic i per als qui vulguin passar una bona estona i prou.

Humor: 1; acció: 2 i 1/2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial

Temes cinefòrum: sinceritat, responsabilitat, solidaritat, amistat

Spider-Man/Peter Parker tindrà problemes per compaginar les seves dues vides.

La vuelta al mundo en 80 días ***

Director: Frank Coraci.

Guió: David Titcher, basat en la novel·la de Juli Verne.

Intèrprets: Steve Coogan, Jackie Chan, Cécile de France.

Aventures. EUA, color, 2004. 110 minuts.

Públic: joves.

Phileas Fogg, un excèntric inventor londinenc, acaba de descobrir els secrets del vol aeri, de l'electricitat i fins i tot dels patins en línia, però la societat victoriana el pren per demènt. Desesperat perquè se'l prenguin seriosament, Fogg repta lord Kelvin, cap visible de la Reial Acadèmia de les Ciències, mitjançant una aposta increïble: afirma que serà capaç de circumnavegar el globus terraqüi en menys de 80 dies.

Acompanyat del seu ajuda de cambra Passepartout i de Monique, l'artista francesa a la recerca d'aventures, Fogg s'embarca en una carrera frenètica i trepidant arreu del món que els portarà per terra, mar i aire fins als indrets més exòtics del planeta.

Un cop més, la fantasia de la literatura cobra vida a la gran pantalla. El 1956, David Niven va protagonitzar la primera adaptació, esdevinguda un clàssic, de *La vuelta al mundo en 80 días*. Després, a la dècada dels vuitanta, van arribar els dibuixos animats de BRB. En aquesta ocasió, el paper protagonista va recaure sobre un elegant lleó amb barret i levita i el seu inseparable majordom Rigodón. Amb tot, aquesta última versió no té res a envejar a les seves predecessores. Coraci dirigeix amb encert un dels pocs films veritablement familiars que s'exhibeixen al nostre país. Així, doncs, la pel·lícula presenta acció, humor, fantasia, aventures i llegenda en una combinació perfecta i permet que la història discorri de forma amena i sense alts i baixos. Una bona opció per gaudir en família de les delícies del cinema ben fet.

Humor: 1; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial

Els tres protagonistes.

Estrena en vídeo i DVD**Lost in translation *****

Director: Sofia Coppola.

Guió: Sofia Coppola.

Intèrpret: Bill Murray.

Drama. EUA, color, 2003.

105 minuts. Públic: adults.

Bob Harris (Bill Murray) i Charlotte (Scarlett Johansson) són dos americans a Tòquio. Bob és una estrella de cinema que ha vingut a rodar un anunci de whisky i Charlotte ha vingut a acompanyar el seu marit (Giovanni Ribisi), un fotògraf addicte a la feina. Insomnes, Bob i Charlotte es creuen una nit al bar del seu luxós hotel. D'aquest encontre casual sorgeix una amistat sorprenent. Charlotte i Bob vagaregen per Tòquio, tenen encontres divertits amb els seus habitants i acaben professant una nova fe en les possibilitats de la vida.

Sofia Coppola (filla de Francis Ford Coppola) dirigeix la seva segona pel·lícula, i es recolza en una història d'amor i de soledat, però sobretot humana, en què els dos protagonistes passen un mal moment amb les respectives parelles. A cavall entre el drama i la comèdia, la història uneix els sentiments d'aquests personatges, que acabaran confluint en alguna cosa més que amistat, a causa de la soledat en què es troben immersos i la manca d'afecte i d'intensitat en el transcórrer de les seves vides. Sofia Coppola plasma amb mestratge tots aquests successos i sensacions en el film a través de dues grans interpretacions, a les quals sap rodejar de situacions reals, que no fan més que elevar una història plena de sentiment.

Humor: 2; acció: 1; violència: 0; sexe: 1,5; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Scarlett Johansson, una de les protagonistes del film.

El món de la televisió**► Amor, has de tenir vista ****

Dilluns - 22.00 h - TV3 - Adults

Amor, has de tenir vista és el nou concurs de cites que Televisió de Catalunya ha creat per a les nits dels dilluns d'estiu.

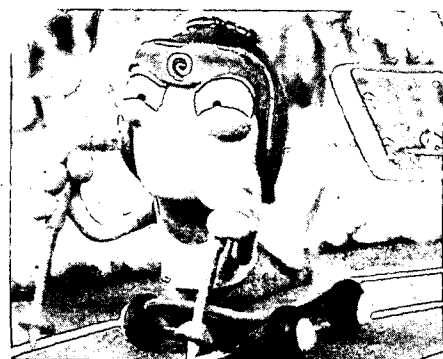
A *Amor, has de tenir vista*, cada setmana es posarà a prova l'ull clínic dels participants a l'hora de triar parella. Hi haurà un concursant al qual se li oferiran tres possibles parelles diferents, de les quals només una estarà soltera i disponible. L'objectiu del concursant és endevinar qui és aquesta persona que està disponible i descartar les altres dues, que poden estar casades, amb parella...

Per presentar *Amor, has de tenir vista*, l'equip del programa i la productora Gestmusic han triat l'actriu i presentadora Vicenta N'Dongo.

► Els Cargolímpics ****

De dilluns a divendres - 10.30 h - K3 - Infants

Qui diu que els cargols són mals esportistes? Això és perquè no ha vist *Els Cargolímpics*, uns cargols que fan tota mena d'esports. No et perdis els entrenaments de salts de longitud, de bàsquet, de tennis, d'hockey herba, de curses de 100 metres lliures... I és que es preparen per als Jocs Cargolímpics! Una producció valenciana que aporta frescor i originalitat a la graella infantil. També és una gran exhibició de la tècnica animada en plastilina. A partir dels 4 anys.

TAG

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ **CALELLA DE
PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE
L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇA**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau.
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzeret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoltes) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE
LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE
PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan
Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

SANTA MISSA

• La 2, 1 D'AGOST, a les 10.30. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

**JULIOL ÉS EL MES
CONSAGRAT A LA
PRECIOSÍSSIMA SANG
DE NOSTRE SENYOR
JESUCRIST**

Internet

- **CÀRITAS.**— Càritas Tadjikistan disposa d'una pàgina web www.caritas.tj en la qual dona a conèixer la tasca que fa amb nens necessitats, famílies, malalts, etc.

Altres bisbats

- **CAMP DE TREBALL.**— Amb drogodependents del 2 al 28 d'agost a Benalgabon (Màlaga). És per a majors de 18 anys i l'organitzen els religiosos terciaris i PH. Més informació: José Luis, tel. 676 763 975, a/e: j.l.castillejo@navegalia.com
- **CARMELITES.**— Del 16 al 22 d'agost, exercicis espirituals per a tothom, dirigits per Román Llamas, o.c.d., al centre d'espiritualitat carmelita (Toledo). Més informació: José M. Hernández, tel. 925 223 815, a/e: toledo@ocdcastilla.org
- **MATER CHRISTI.**— Organitza del 20 al 25 d'agost uns exercicis espirituals per a tothom, dirigits per Emilio Castrillón, a la casa d'espiritualitat Santa Maria de Galapagar (Madrid). Més informació: tel. 915 329 192.
- **JESUÏTES.**— Del 21 al 30 d'agost, exercicis espirituals personalitzats per a jesuïtes, dirigits per Pablo Guerrero, s.j., al centre d'espiritualitat Sant Ignasi (Salamanca). Més informació: tel. 923 125 163, a/e: secreces@jesuitas.es
- **RELIGIOSES.**— Del 21 al 30 d'agost, exercicis espirituals per a religioses, dirigits per Toni Catalá, s.j., a la casa d'espiritualitat Esclaves del Sagrat Cor de Benirredrà (Gandia). Més informació: tel. 962 861 995, a/e: espiritualidad@terra.es
- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 22 al 28 d'agost, dirigits per Juan José

Rodríguez Ponce, s.j., al centre d'espiritualitat del santuari de Lloiola. Més informació: tel. 943 025 025.

- **BÍBLIA.**— Del 23 al 28 d'agost, curs sobre *La oración en la Biblia y orar con la Biblia*, dirigit per Juan Carlos García Cruz, o.c.d., a la casa d'espiritualitat Sant Joan de la Creu d'Úbeda (Jaén). Més informació: tel. 953 750 615, a/e: ocdubeda@terra.es
- **MISSIONERS CLARETIANES.**— Organitzen del 23 al 29 d'agost uns exercicis espirituals per a religioses i religiosos, dirigits per Bonifacio Fernández, c.m.f., i Consuelo Junquera, s.a.c., a la casa d'exercicis Santa Maria de Valdelamora (Lleó). Més informació: tel. 987 224 854.
- **SANT JOAN DE LA CREU.**— Del 23 al 29 d'agost, curs sobre *San Juan: Cántico Espiritual* dirigit per Federico Ruiz, o.c.d., al centre Sant Joan de la Creu (Segòvia). Més informació: Antonio González, tel. 921 431 961 i 646 156 507, a/e: centrosjc@ocdcastilla.org
- **SANTA TERESA DE LISIEUX.**— Del 23 al 29 d'agost, curs sobre *Santa Teresa de Lisieux: Historia de un Alma* dirigit per Isaías Merino, o.c.d., al centre d'espiritualitat carmelita de Toledo. Més informació: José M. Hernández, tel. 925 223 815, a/e: toledo@ocdcastilla.org
- **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a tothom, del 23 al 31 d'agost, dirigits per Miguel Ángel Arribas, a la casa d'espiritualitat Las Rosas de Collado-Villalba (Madrid). Més informació: tel. 918 500 470, a/e: hnsantaana@planalfa.es
- **SACERDOTS.**— Del 30 d'agost al 4 de setembre, exercicis espirituals per a sacerdots, dirigits per Ángel Moreno de Buenafuente, a la casa d'oració del monestir de les mares benedictines a Aranda de Duero (Burgos). Més informació: tel. 947 500 573, a/e: buzones@hotmail.com
- **EDUCACIÓ SOCIAL.**— Del 30 de setembre al 2 d'octubre tindrà lloc, a Santiago de Compostel·la, el IV Congrés Estatal de l'Educador Social, so-

**SANTUARI DE
MONTSERRAT**

- ✓ **CORDA.**— El 6 d'agost, a les 21.00, concert d'Ensemble Kapsberger amb el programa «Les cordes polsades», dedicat a la guitarra antiga, a la basílica de Santa Maria.

bre el tema *Políticas socioeducativas. Retos y propuestas en el siglo XXI*. Més informació: tel. 981 552 206, fax 981 938 274, a/e: congreso@colexioeducadores.com

- **VIATGE-AULA A LA ROMA PALEOCRISTIANA.**— Per conèixer el desenvolupament i l'aportació de les primeres comunitats cristianes a la Roma imperial. Serà del 1 al 7 d'octubre. Guiarà el viatge el Dr. Jesús Oliver-Bonjoch, professor de la Facultat de Filosofia, i Mn. Josep Joan Badia, vicari de la basílica de la Mercè. Patrocina: Fundació Eidos. Més informació: tel. 934 100 405. Data límit d'inscripció: 30 de juliol.

- **«EXPERIENCIA DE DIOS».**— El fundador dels Tallers d'Oració i Vida, el P. Ignacio Larrañaga, organitza i dirigeix la trobada «Experiencia de Dios» del 3 al 8 d'octubre a Lloiola.

Més informació: Mercedes Leis, tel. 976 216 389.

Barcelona

- **ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL L'ORGUE DE SITGES.**— El 2 d'agost, a les 22.30, concert d'orgue (Dèlia Toma) i flauta (Oana Lianu). Serà a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges.
- **BASÍLICA SANT JUST I PASTOR.**— El 5 d'agost, Mare de Déu de les Neus, i el 6, festivitat de Sant Just i Sant Pastor, eucaristies solemnes a les 19.30. Plaça de Sant Just - Barcelona.
- **MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES.**— El 10 d'agost, a les 18.30, I vespres i misses de la solemnitat; cerimònia del trànsit i veneració de la relíquia de santa Clara; l'11, a les 8.30, laudes; a les 12.30, ofici de lectura i sexta; a les 18.30, II vespres i missa de la solemnitat.
- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Organitza un casal d'estiu per a nens i nenes: esport, jocs, excursions, visites culturals, cants, aprenentatges manuals, piscina, formació, etc. Serà del 30 d'agost al 14 de setembre, de 10.00 a 18.00, amb esmorzar i berenar inclòs. Més informació: tel. 934 576 552 i 666 394 521. c/ Aragó, 299 - Barcelona.

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Cuba en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem enviat milions de llibrets a diversos països

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
- Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317-BSCH-Barcelona

EL ROSARIO
Gozo · Luz · Dolor · Gloria

**Exercicis espirituals per a tothom
«REVIFA EN TU EL DO DE L'ESPERIT»**

Del 23 al 27 d'agost

En l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica Catòlica

Director: Mn. Joaquín Climent Abad, rector de Sant Genís dels Agudells

i del Sant Crist, de Barcelona

Lloc: casa d'espiritualitat La Immaculada de La Garriga

Informació i inscripcions:

Pere i Roser 938 701 260 i parròquies: 934 170 515

太上下知有之其次親而譽之其次畏之其次侮之信不足焉有不信焉悠令其貴言

Sobre els antics
tot el que sabem és que existien.
Els seus successors van ser
estimats i lloats
i els següents van ser temuts.
Els que van venir més tard
van ser avorrits.

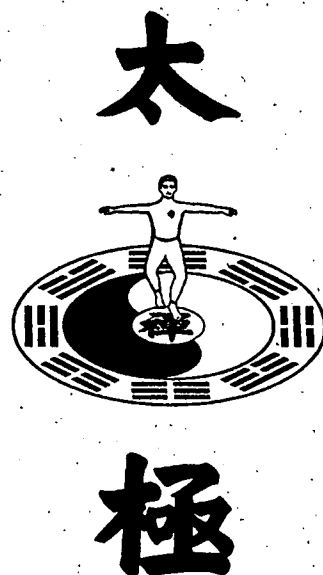
**CONVIVÈNCIA AMB
PETER YANG**

Del 20 al 30 d'agost al Casal
de Pau d'Arbúcies
(Catalunya).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

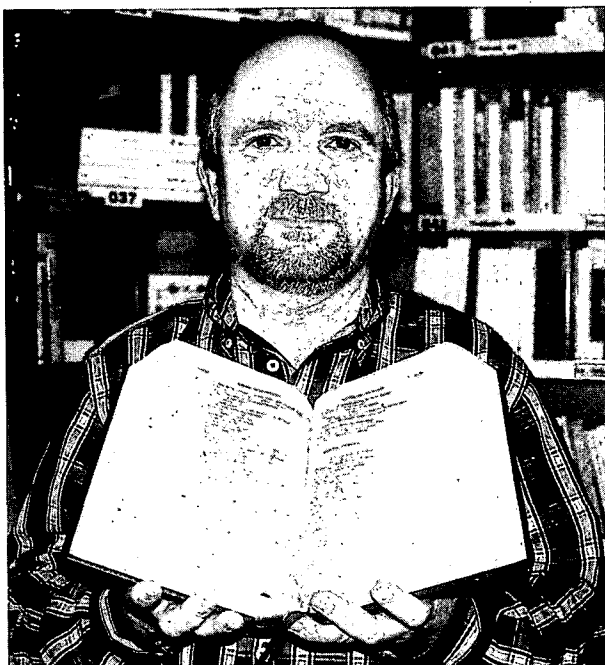
«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Des del carrer

Llegeix la Bíblia diàriament d'ençà que tenia 16 anys. La té a la tauleta de nit, a la guanterera del cotxe i fins i tot en porta una de petita a la butxaca de la jaqueta. Javier Velasco és un apassionat per la Paraula de Déu. Aquesta fascinació l'ha portat a estudiar-la a fons, i això ha despertat en ell la necessitat de compartir-la amb els altres. Des de fa anys imparteix classes com a professor de Bíblia i promou encontres parroquials al voltant de les Sagrades Escripures. Als seus 48 anys, Javier Velasco ha esdevingut un entusiasta defensor de la Paraula de Déu, de les riqueses i els tresors que conté, i no perd ocasió per convidar tothom, especialment els cristians, a fer-ne el seu llibre de capçalera.

Javier Velasco, biblista

«Quan la Bíblia s'explica amb passió, la gent s'hi engresca»

—Després de tants anys llegint la Bíblia, com és que encara no l'ha «avorrida»?

—La lectura diària de la Paraula de Déu no únicament no m'ha resultat mai avorrida, sinó que cada cop trobo com aquesta Paraula transforma la meva existència, em «diu» sempre alguna cosa nova. M'agraden molt, en aquest sentit, les paraules del profeta Isaïes: «Tal com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tomen, sinó que amaren la terra i la fecunden, i la fan germinar fins que dóna llavor als sembradors i pa per a aliment, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat» (Is 55,10-11). La Paraula de Déu sempre és eficaç, produeix el seu fruit, si deixo des de la meua llibertat que ho faci.

—Per què és, però, el llibre que hi ha gairebé a totes les cases, però que ben pocs han llegit?

—Cal un esforç eclesial seriós perquè sigui coneguda i estimada la Paraula de Déu. No és una lectura fàcil, sobretot alguns textos. Cal que la Bíblia esdevingui el pa quotidià del Poble de Déu, i per a això cal gent entusiasta que l'estudi amb «passió», però també d'una forma científica, per compartir i contagiar el fruit del seu estudi.

—A més, Déu parla a través seu...

—Déu parla a través de la Bíblia amb un llenguatge humà. Déu escull la nostra forma d'expressar-nos per fer-se comprensible. I per això es val d'éssers humans, de comunitats, que també són «coautors», que ens parlen de les seves preocupacions, de les seves alegries i de les seves tristesses, de la seva vivència de fe i de les seves «ficades de pota», ens narren la seva experiència de salvació, ens expressen els seus neguits en un llenguatge que es troba inserit en una cultura i en una època determinada... Però el seu missatge té vocació de continuïtat, continua sent actual.

—Com a biblista, creu que als cristians ens cal familiaritat amb la Bíblia?

—Certament que ens cal familiaritat amb la Bíblia. Ens cal descobrir la bellesa, l'actualitat de la Paraula de Déu, que té una paraula propera per a la dona i l'home actuals, de qualsevol edat, de tota condició social, per a totes les edats. A la Sagrada Escripura trobem la revelació d'un Déu que és tot amor, juntament amb l'experiència de comunitats que han optat per fer vida aquesta revelació, amb els seus encerts, i amb els seus desencerts i limitacions.

—Davant de tanta despreocupació per la Paraula de Déu, no ha pensat fer-se protestant?

—No crec que la solució sigui canviar

de confessió cristiana. Tots hem de posar el nostre esforç perquè la Bíblia sigui coneguda, llegida, estimada, contrastada amb la nostra vida personal i comunitària a les parròquies, comunitats cristianes, centres de formació de l'Església, etc. Estic convençut que això és possible. La meua experiència personal m'ensenya que quan s'explica amb passió i amb ciència la Paraula de Déu, la gent s'engresca i s'hi «enganxa».

—Un filòsof de l'antigor deia que «el savi és l'home d'un sol llibre»... Per als cristians, aquest llibre ha de ser la Bíblia?

—Jo crec que el cristià ha de ser una persona del seu temps, culta, capaç de llegir-ho tot, això sí, amb esperit crític; preocupada i ocupada en les qüestions socials i ecològiques, inquieta perquè el pla de Déu per al món i la humanitat es faci present en el seu temps i la seva cultura. La Paraula de Déu és l'«estri» que ens donarà les pistes per fer-ho possible, juntament amb la nostra resposta lliure. I, per tant, no serveix una lectura «fonamentalista» de la Bíblia. La lectura ha de ser des de la nostra perspectiva cultural i temporal, i això no és possible amb un sol llibre, ni tan sols la Bíblia.

Samuel Gutiérrez

L'home i la Creació

Enlloc com en una gran ciutat l'home té una percepció tan minsa de la natura. Aquesta constatació no és deguda tant a la contaminació viària o industrial com al fet que l'aglomeració urbana és una gran pantalla que impedeix als habitants percebre el batec diari del medi natural, i en conseqüència la pròpia condició humana. Per aquesta raó, als qui vivim a ciutat, una estada posem per cas a alta muntanya, ens fa adonar de quina és la veritable realitat a través de múltiples experiències.

Enmig de la natura de debò la caiguda de la nit adquireix tota la seva significació, perquè fa percebre la indefensió total de l'home davant aquella fosca que sense llum artificial es fa absoluta al nostre voltant. D'altra banda la vista que es té des d'un cim elevat fa adonar a l'observador de la immensitat de la Creació, amb muntanyes i fondalades gegantines que fan sentir la solitud i la feblesa a l'home més audaç. I quan descarrega un aiguat amb tota la força, de quina manera s'agraeix gaudir de l'aixopluc d'un sostre. Totes aquestes vivències fan veure a l'home aïllat que ell forma part d'aquesta realitat: la Creació única i inimitable.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

«Jo sóc la quarta del Maresme...»

No ho sabem tot... I allò que no sabem té relació, moltes vegades, amb la part millor, amb l'única cosa necessària, com va dir Jesús a Maria, la que mai no ens serà presa...

Molts, per exemple, si es parla de la comarca del Maresme, n'esmentaran les platges, tan freqüentades aquests dies d'estiu. O les flors... O les festes majors... O el trànsit... Potser hi haurà qui recordarà algun conflicte racial... Qui sap, fins i tot, si sortirà a la conversa l'estranya i recent cursa de ciutadans i ciutadanes nus.

Mireu, en canvi, què diu la missiva que acaba de lliurar-me una noia d'aquestes terres: «El motiu d'aquesta carta és donar-li les gràcies pel seguiment patern que sempre ha tingut envers els joves de l'arxiprestat de la Cisa. I informar-lo que el 22 d'agost, festa de Maria Reina, prendré l'hàbit i entraré en el noviciat de les germanetes de l'Anyell, presents a Barcelona des de fa anys.»

I, a continuació, el més sorprenent: «Jo sóc la quarta germaneta del Maresme que entra en la comunitat de l'Anyell, per això em sembla important de fer aquest pas en

acció de gràcies al Senyor pels fruits donats a la comarca i per l'entrega i la tasca de tants testimonis, laics i sacerdots, que ens han ajudat i acompanyat.» N'hi podríem afegir encara, per raons de proximitat, una altra: la de Santa Coloma de Gramenet que va entrar a la mateixa congregació deu fer cinc anys... No us sembla admirable? M'adjunta, també, un petit programa de la festa, que és tot un testimoni de la simplicitat extrema d'aquestes germanetes. Tindrà lloc prop de Carcassona i hi conviden els amics a «compartir l'àpat amb la comunitat», després de l'Eucaristia: «Posarem en comú allò que cadascú

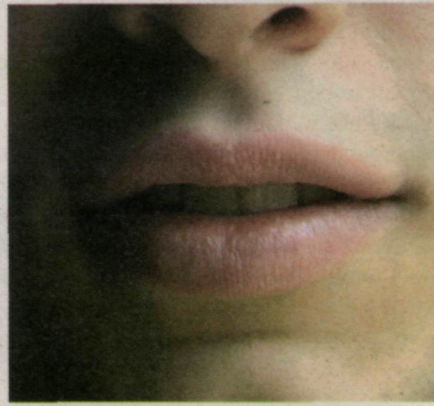
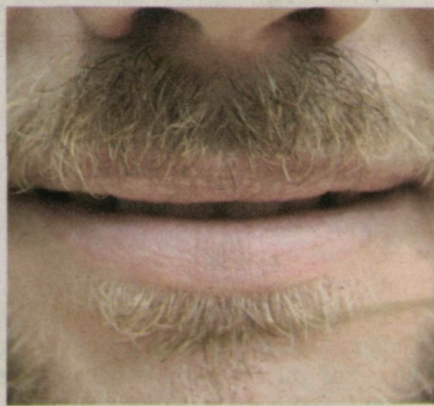
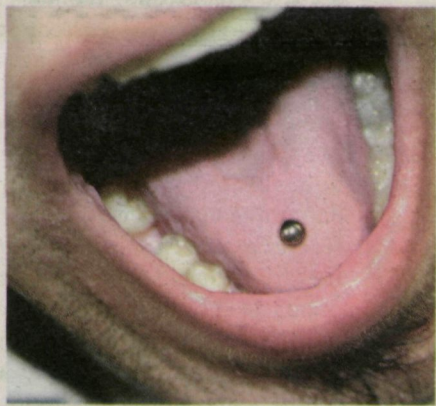
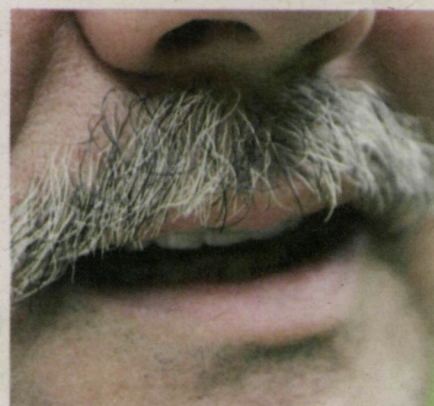
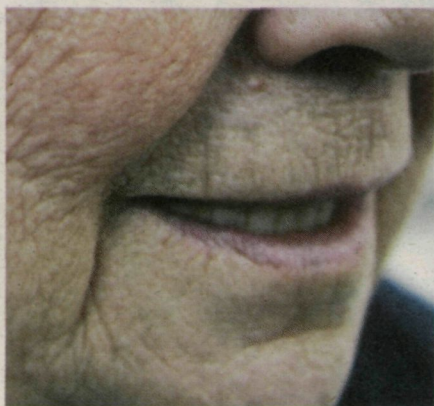
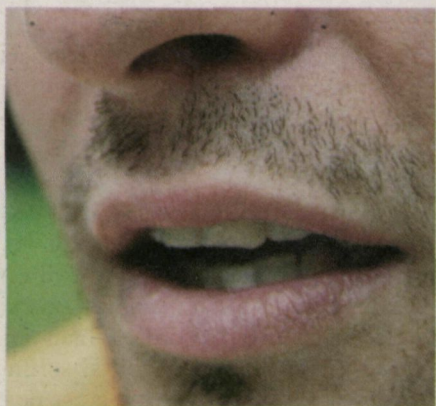
haurà portat segons les seves possibilitats.»

Aquesta és una d'aquelles petites notícies que no sortiran a la premsa, naturalment, però que no trobem tampoc gaires vegades reflectides en les nostres valoracions de la joventut d'avui. Sovint la pluja d'estadístiques de tota mena que ens cau a sobre ens porta a fixar l'atenció exclusivament en les magnituds. El nombre certament ens orienta en alguns aspectes. Però la qualitat també compta, i no perd graus pel fet de ser minoritària. És important, sobretot, que la consideració dels fenòmens majoritaris no ens inhibeixi de presentar la proposta evangèlica amb tot l'encís de la seva radicalitat. Si ens excedim en els platenjaments de mínims, decebrem els esperits més generosos i no els ajudarem a trobar la seva vocació. Precisament allò que més reconforta de les vocacions esmentades és que han nascut en l'àmbit de la pastoral ordinària: les parròquies i els seus preveres, les catequesis, les famílies... Malgrat tantes dificultats i alguns cansaments... Jesús hi passa. I, com escriu sant Joan de la Creu, «rere la teva petja / d'arreu corren les joves pel camí, / al toc de la centella...» (Càntic espiritual, 25).

Ara mateix

Rauxa

L'ESTATUT ÉS DE TOTHOM

Parla

Pots cridar, pots suggerir. Pots proposar, pots discutir. Pots estar-hi a favor... o en contra. Pots opinar, criticar, exigir, reivindicar... El que no pots fer és callar. Ara tens l'oportunitat històrica de participar en l'elaboració del nou Estatut, l'Estatut de tothom. Parla. L'Estatut que fem ara marcarà el futur de Catalunya.

Com participar:

• www.gencat.net/nouestatut

• Apartat de correus Núm. 273 FD 08080 Barcelona

• Assistint als actes que s'organitzen

Generalitat de Catalunya